

Тази книга е посветена на Дъг и Мери Оусли

С Я Н К А Т А КОЛТ

Преведе от английски
РЕНИ ДИМИТРОВА

София, 1999
АТИКА

*„Снощи, ах, снощи, между устните ни падна сянка,
Синара! Твоят дух проникна в моята душа сред вино и
целувки. Сам бях и страдах за отминалата страст. Да.
Сам бях и свел глава по своему повярвах в теб, Синара!“*

Едуард Доусън

1.

Тази нощ падна първият голям сняг. Това си го спомням. Оловното декемврийско небе заплашваше града през целия ден. Облаците като че бяха натезжали от приближаващата буря. Въздухът беше крехък като стъкло, което вятърът след миг ще разбие.

После към осем часа вечерта облаците се продъниха. Въздухът се разцепи. Вихърът нахлу. Снегът се понесе от Джърси и пресече река Хъдсън. Около 8,05 вечерта в Манхатън една самотна снежинка се понесе леко пред червеното око на светофара при Четиридесет и втора улица. Тя кацна нежно пред входа на Централна гара и се стопи в сива точка върху тротоара. В 8,07 въздухът беше бял и се вихреше. Сивото петънце бе покрито с бяла патина. Тя ставаше все по-дебела и по-плътна. Червената светлина на светофара се превърна в розово петно, потънало сред вилицата.

Последните пешеходци, тичащи към входа на гарата, извърщаха лица пред хапещия вятър. Бореха се с чадърите си или държаха вестниците си като щит. Мъжете притискаха шапки към главите си. Жените трябваше да придържат полите на палтата си към краката. Шлифери и жакети се развяваха навсякъде.

После, когато светофарите се превърнаха в цветно зарево, засвириха клаксоните. Колите се притискаха една в друга по широкия булевард. Шофьорите, които иначе биха избягнали вечерното задръстване, станаха нетърпеливи. Клаксоните им виеха, ругаеха и врещяха. Шумът се надигна и затанцува сред въртящия се сняг над Четиридесет и втора улица. Редицата коли се промъкваше бавно през подлезата под гарата към шосето покрай река Ийст.

Манхатън беше студен и красив. Снегът се сипеше

непрекъснато. Въздухът около осветения връх на Емпайър Стейт Билдинг изглеждаше почти оживял от вихрушката. Каменните лъвове от двете страни на стълбището на библиотеката изглеждаха мрачни и смешни под снежните си шапки. А върху грубо издигнатата арка на входа на гарата скулптурата на Меркурий бе разперила ръце за поздрав като бог, какъвто си е.

Що се отнася до мен – аз, Лансинг и Маккей пиехме. Нямахме какво друго да правим. Или поне нямаше нищо по-добро... Историята за дамата и тигъра бе изследвана от всеки възможен ъгъл. Материалът за бруклинския зоопарк беше страхотен, доколкото успях да го напиша. Срокът за водещото заглавие беше минал. Късното издание вече беше под печат. Работата бе свършена. Валеше гъст сняг. И времето беше тъкмо за пиене.

Намирахме се в пресклуба. Малко по-надолу от гарата, на Четиридесета улица, зад ъгъла на булевард „Вандербилт“ и сградата на „Ню Йорк Стар“, откъдето идвахме. Бяхме изпреварили най-силната виелица само с минутки.

Пресклубът е модерна малка кръчма. Тъмно, облицовано с дъбова ламперия помещение. Дълъг бар, минаващ през центъра му. Кръгли дъбови маси навсякъде. Тежки столове с кожена облицовка и месингов обков. Стените са украсени със стари вестници, поставени в рамки. Не са само големите заглавия, както в някои други журналистически барове. Не само материалите за Линдбърг, Денят на победата и първия човек, стъпил на Луната. Тук има и някои от хубавите материали. Малки материали, но написани добре. Бреслин, танцуващ в дълбока яма. Клинс, наблюдаващ миньорите, отиващи на работа в мините в Пенсилвания. Дори Лупика, побеждаващ Стайнбренер. Даже и моят материал за Франки и Джони. Онзи – за проститутката, която уби сутенъра си надолу по „Минесота“. Жълта светлина от жълтеникави фенери осветява пожълтелите страници и се отразява от стъклата на рамките. Останалата част на помещението е полутъмна и приятна. Тази вечер не беше твърде претъпкано. Хората бяха тъкмо достатъчно, за да поддържат шума от разговорите.

Лансинг, Маккей и аз седяхме в ъгъла до един от пред-

ните прозорци. Гледахме как снегът се лепи по стъклото и се топи. Гледахме как по стъклото се стичат капки вода. Надничрахме през тях и виждахме как снегът покрива торбите с боклук, подпрени една до друга върху тротоара. Пиехме скор.

— Не става дума за водещото заглавие – каза Лансинг. – Не ми пука за него. Не ми пука и за страничните колони. За нищо такова не ми пука. – Тя се облегна на стола си, а ръката ѝ държеше чашата. Усмихна се и поклати глава. Русата ѝ коса бавно се разпиля около лицето, блеснала под светлината на лампите. – Става дума за него – продължи тя. – Как му потичат лигите, когато става дума за кръв. Това ме възмущава. Видяхте ли как се намръщи, когато му казахме, че тя е загубила само част от ръката си?

— Този човек е идиот – отвърна ѝ Маккей. Устните му увиснаха в краищата, докато разглеждаше питието си. Бебешкото му лице почти успя за направи строга физиономия. – Онова с родителите... – Той поклати глава. Не можеше да довърши. Беше много възмутен.

Лансинг се наведе и го потупа по китката. Извърна лице към мен.

— А после, когато ти получи потвърдението за подкупния председател на комисията, ми се стори, че е готов да ти отреже главата. Като че ли му пречиш. Сякаш му бъркаш в паничката с новината си.

Аз се изсмях.

— Стига, Уелс – продължи тя. – Не се смей. Признай, че се тревожиш.

Тя ме изгледа. Високи скули. Сини очи. Плътни устни. Много плътни устни. Аз престанах да се смея. Свих рамене.

— И не ми присвивай рамене – избухна тя.

— А мога ли да пия?

— Да.

— Благодаря.

Аз пих, докато ледът дрънна в зъбите ми. После тропнах празната чаша върху масата.

Предмет на разговора беше Робърт Кеймбридж, главен редактор на „Стар“ от година и половина. Докараха го от някакъв калифорнийски вестник. Задачата му беше да съ-

живи стария таблоид. Да го направи по-интересен. „По-близък до хората – казваше той. – Помислете за читателите си – повтаряше ни непрекъснато на седмичната оперативка. Разплуваше се в стола си пред заседателната маса, за да ни покаже колко обикновен човек е. Гласът му се извиваше тихо като мимия преди нападение. – Събуждат ли се някоя сутрин читателите ви с мисълта какво ли става в Южна Африка или Иран? Не. Разбира се, че не. Те мислят за онова, което ги засяга, което би повлияло на вас, на мен. Което може да се случи на всеки. Мислете за тях. Мислете като за себе си. Мислете като за близки хора. Не мислете за новини, новини и само новини! – И в този момент той смръщваше мутрата си. – Мислете *информационно*.“

Маккей беше прав. Този човек наистина е идиот.

Снощи в зоопарка в Бронкс някакви вандали бяха си направили грозен майтап. Днес сутринта красивата млада зоотехничка на име Сюзън Фелдмън се бе превърнала в тяхна жертва. И в наше заглавие. Вандалите някак се промъкнали в зоопарка и прерязали мрежата на клетката на тигъра. Може би са имали намерения да освободят животното. Оказа се обаче, че са успели да направят само два квадратни отвора. Когато дошла на сутринта, Сюзън се заела със задължението си. Забелязала повредата. Трябвало е да повика отговорника. Но вместо това прескочила оградата и се приближила да види доколко сериозна е повредата. Тигърът, всъщност тигрица на име Антоанет, си лежала кротко. Момичето обиколило, почти стигнало до задната страна на оградата и решило, че няма опасност, ако опипа повредената мрежа.

Но сбъркала. Антоанет скочила бавно. Свидетелите казват, че движението ѝ траяло само секунда. Две крачки и скок. Толкова. Сюзън Фелдмън била дръпната към мрежата. Тя пищяла, като че ли са ѝ отхапали ръката. И точно така било. Докато двама от пазачите притичали до нея, тя вече била паднала до клетката. Седяла облежната на мрежата. Вече не пищяла. Но гледала с широко отворени очи навътре, където Антоанет хапвала втората си закуска.

— Гледайте! Тя яде ръката ми – казала тихо на пазачите Сюзън Фелдмън. А после припаднала.

Пресата има много общо с Антоанет. Нещастията на хората са нейна храна. Аз съм вестникар, откакто оставих брат ми и сестра ми да погребат мама и заминах от Мейн към Ню Йорк. Бях на двадесет и една. Преди двадесет и пет години. Усещам хубавия материал, щом чуя историята. Знаем как да я хвана и напиша, за да стане страхотен. „Дамата и тигърът“ можеше да спечели награда, ако Кеймбридж ѝ бе гласувал доверие. Но Лансинг беше права. Не му потекоха лигите, като я чу.

— И не я е убила? – попита той, когато Лансинг му разказа случая.

— Не – отвърна тя. – Само ѝ изяде ръката.

— Ооо. Еее. Пак добре. Даже и така. Харесва ми. Страхотна, страхотна история. Взemi Маккей със себе си. Да помогне в разпитването. И ще ви дам Гершон да направи снимки. – Работата на отговорния редактор е да урежда тези неща. Но Кеймбридж не можеше да остави толкова голяма история за него. Той не можеше да остави нищо на никого. Всъщност, преди Маккей да тръгна за Бронкс, Кеймбридж го дръпна настрани и го прегърна през рамо. Можеше да си го позволи с Маккей, защото той е млад, има жена и дете и работата му е нужна.

— Щом стигнете там, поразпитай и разбери дали е женена или има приятел, нали разбираш? – каза той тихо на Маккей. – Как той ще се чувства сега, когато тя има само една ръка? Нали разбираш? Ще съди ли зоопарка, или какво? Ами майка ѝ? Обади се на майка ѝ. Нали си знаеш? Тя ще плаче. Ще стане хубав материал.

Пълните бузи на Маккей се зачервиха. Той кимна. Измъкна се изпод ръката на Кеймбридж и тръгна.

Докато се развиваше всичко това, аз се намирах в един от най-добрите ни кинотеатри на площад „Таймс“. Гледах предпремиерата на „Опасната Франсин“. Чувствена, епична драма за една млада жена, която успява да повлияе върху живота на всяко същество от мъжки пол в щата Калифорния. Трудно, доста трудно ми беше да проследя сюжета. Онзи тип, който седеше до мен, дрънкаше непрекъснато. Беше млад адвокат, работещ за управлението на градските паркове. Говореше за строителството на детска градина в

Бруклин. Онази, която се строи вече седма година. Проектната ѝ цена сега била надхвърлена вече пет пъти и продължавала да расте. Загледан в бързата сянка на Франсин и шепнеш бързо и задъхано под звука на страстни стенания откъм екрана, младият адвокат описваше процеса, чрез който договорот за градината бил прехвърлен на някаква строителна фирма, собственост на някой си господин Антъни Джото. Същият сега бил следствен пред федералния съд за рекет. И той по всяка вероятност бил разпоредил плащането на голям подкуп на един от най-отговорните служители в кметството на Бруклин. Младият адвокат каза, че не можел да ми съобщи името на служителя. И нямаше нужда. Аз работех по този материал от две седмици. Много добре знаех името.

Тази вечер, около три часа преди да отидем в пресклуба, за да гледаме бурята, вече го имах потвърдено. Сам открих подкупния председател на комисията: Глен Робинс. Бях го заковал. Обадих му се. Дадох му възможност да се защити. Той ми каза да съм говорел с адвокатата му. Адвокатът му отказа коментар.

Занесох материала на отговорния редактор – достоен възрастен човек на име Хю Рафърти. Той седеше при бюрото си и яростно чукаше по клавиатурата на компютъра си. Проверяваше по-незначителните материали за деня. Голямата история беше за тигъра. Кеймбридж се беше заел с нея.

— Говори с *него* – мрачно каза Рафърти.

Аз въздъгнах. Кеймбридж не ме обича много. Изглежда, чувства, че се противопоставям на неговата мисия да направи вестника „народен“. Казва, че съм имал проблеми с поведението. Твърди, че съм имал „проблем с ръководството“. Беше ме канил в кабинета си на неофициален разговор по този въпрос. Но от това проблемът стана още по-сериозен. Казаха ми, че сега бил убеден, че съм се опитвал да го „подценявам“. Ако не беше фактът, че разкритията за разширяващата се корупция в кметството се появиха в нашия вестник преди в който и да било друг от конкурентите, сигурен съм, че щеше да ме изрита.

Но няхах избор. Занесох материала си на Кеймбридж. Той беше в клетката на Лансинг. Беше си свалил самото.

Връзката му бе разхлабена. Беше се навел над рамото ѝ до компютърния терминал. Даваше ѝ акъл как да си напише материала.

— По-добре виж това – казах му аз. И подадох страниците, които бях начукал на старата си „Олимпия“.

Той ги прегледа. Вдигна очи към мен.

— Е, и какво искаш да направя по този въпрос? – попита ме той. Сарказмът висеше от устните му като испански мъх от стар дъб. – Искаш да спра машините? Да сменя първа страница? Господи, Джони, та ние имаме страхотна история. Проклетият зоопарк не може да държи тигрите си настрани от посетителите! На хората им отхапват ръцете наляво и надясно. Тоест добре, страхотно, подкупен председател на комисия. Това е достоен материал. Но какво да правя с него?

В този момент Лансинг се завъртя със стола си.

— Заковал си подкупния?

— Да, за детската градина. Най-накрая открих кой е взел рушвета.

— Ей, страхотно бе, човек! – Тя така ми се усмихна, че чак зъбите ми изтръпнаха.

Сега беше ред на Кеймбридж да си смени цвета. Той избра тебеширенобяло. Мисля, че никак не му харесва, когато Лансинг кара зъбите ми да изтръпват.

— Хей – обърна се той към нея с подкупна усмивка, която пък нарани друга част от собствената ми анатомия. – Какво става? Не искаш ли да публикуваме твоя материал на първа страница?

Първият намек, от който разбрах, че ще вали сняг, бе погледът, който му хвърли Лансинг.

— Нямам търпение – каза ми тя сега, докато седяхме, пиехме и разговаряхме за това в пресклуба. – Ако днес той не ти даде заглавната, утре „Нюз“, Таймс“ и „Нюздей“ ще ни последват и ще ни бият със собствения ни материал.

— Може би горе ще забележат – замислено изрече Маккей, разглеждащ втората си чаша скоч. Ходенето при госпожа Фелдмън, за да я интервюира за дъщеря ѝ, направо

го беше смазало. – Може би те ще го уволнят. Може би ще го дадат под съд. Ще го екзекутират.

Аз загасих цигарата си в големия стъклен пепелник върху масата.

— Не става така. Виждал съм купища кеймбриджовци. Не става така.

Двамата младежи се заслушаха в думите на стария вълк.

— Добре, да речем, че го уволнят – заразказвах им аз. – След шест месеца, година, най-много година и половина. Но няма да е заради некомпетентност. Онзи, който го е назначил, ще се погрижи за това, защото щом неговият човек не е добър в занаята, значи и той не е добър. Но по един или друг начин съвсем скоро клюките, „народните“ материали ще доскучат. Тогава ще поискат нещо ново, нещо по-различно. Също както когато докараха Кеймбридж. Тогава Кеймбридж ще го махнат.

— Но ще дойде друг Кеймбридж – каза Маккей.

— Винаги има по някой Кеймбридж – потвърдих аз. – Но Кеймбридж е най-лошият.

Маккей несъзнателно пак хвана чашата си.

— Не трябва ли вече да се прибиращ? – попита го Лансинг. Каза го мило. А после погледна мен.

Аз се направих, че не забелязвам погледа ѝ. Лансинг е на половината на моите години и не толкова строга, предполагам, когато никой не я гледа. Аз извадих нова цигара от пакета. Захапах я. Вдигнах огънчето към нея. Продължих да се правя, че не виждам погледа ѝ. Но когато пламъчето на кибрита ме скри, аз леко вдигнах поглед. В този миг зърнах друго пламъче откъм другата страна на бара в един от тъмните ъгли.

Огънят привлече очите ми. Първо помислих, че е отражение. После видях един мъж, седнал сам до една маса в другата част. Той също като мен си палеше цигара. Зърнах лицето му в червеникавата светлина на пламъчето.

Беше призрачно лице. Изпито и изморено. Лице на доста млад мъж. На не повече от тридесет и пет години с все още гъста и черна коса. Но бузите му бяха изпити, изражението му твърдо, очите хлътнали, засенчени от дебели

вежди. Когато поднесе кибрита към цигарата, тези очи огледаха помещението, фиксирани и привлечени от нещо в другата страна на бара. Напред.

Човекът загаси клечката. Отново потъна в сенките. Седеше прегърбен над дима от цигарата си, като че да се стопли от него. Аз се извърнах да проследя погледа му. Вратата на клуба се отвори. Влязоха трима мъже.

2.

Бяха застанали заедно на прага и изтупваха снега от обувките и палтата си. Ругаеха виелицата на висок глас. Говореха като мъже, които са си хапнали и пийнали добре.

Познавах ги. Всъщност познавах двама от тях.

Единият ми беше приятел. Соломон Холоуей, шеф на бюрото на една от телеграфните агенции. Той бе топчест дребосък със свое разбиране за собствено достойнство. Имаше плешива глава с ореол от посивяла коса. Дребен, кръгъл, приятно лице и дяволит поглед. С шоколадова кожа, която блестеше под светлината.

Вляво от него беше Доналд Уекслър, главният редактор на седмичника „Глоуб“. Нисък, слаб, с дребни кости и добре сресана посивяваща руса коса. Имаше нежно лице с леко отпусната кожа, влажни очи и устни. Някога се бе опитал да ме наеме във вестника си. Все още се уважавахме взаимно.

Третият мъж ми беше непознат. Висок, строен, жилав човек, с потъмняла от слънцето кожа и груби черти. Приличаше на каубой.

Те съблякоха палтата си и ги оставиха върху плота на гардеробиерката. Обърнах се да погледна отново призрачното лице на човека в другата страна на помещението. Но сянката му я нямаше там. Беше изчезнал.

Когато се обърнах отново, Холоуей ме беше зърнал.

— Джон Уелс!

Уекслър също погледна към мен и се усмихна.

— Да бе, Уелс!

Аз ги поздравих. Те приближиха към масата ни. Третият мъж ги следваше.

Холоуей го посочи.

— Тимоти Колт, имам удоволствието да ти представя доайена на криминалните репортери в Ню Йорк.

— Той си го има удоволствието – отвърнах и се изправих. – Аз съм си аз.

Двамата с Колт се ръкувахме. Бях чувал за него. Бях чел материалите му. Той бе един от онези типове, които обикалят света, следвайки трясъка на оръдията. Военен кореспондент, при това един от най-добрите. Той пишеше за войната така, като че ли в нея имаше само и единствено скръб. Не прави и виновни, а само скръб. Радвах се, че се запознах с него.

Аз представих Маккей. След това представих Лансинг. Очите на Колт се присвиха към нея. Тримата си дръпнаха по един стол и се настаниха при нас. Колт се постара да седне до нея.

Пристигна сервитьорката. Красива блондинка със дължителните черни чорапи и бяла поличка. Тримата ново-пристигнали си поръчаха. Аз отново погледнах към масата в задната част на бара. Продължаваше да е празна. Но над нея висеше облак тютюнев дим.

— Е, кого срита днес, Уелс? – попита Холоуей. – Ще имам ли какво да чета сутринта?

— Не гледай мен. Водещото ни заглавие е за тигъра.

— Значи „сбогом на оръжията“ – изсмя се Холоуей.

— Да – гордо потвърди Лансинг. – Обаче най-важният ни материал е за подкупите на един бруклински шеф на комисия.

Холоуей зяпна.

— Робинс ли?

— Чел си за него в първото дневно издание, Соломон.

Сервитьорката донесе напитките. Бира пред Колт, бренди пред Уекслър и мартини пред Холоуей. Той отпи от мартинито и погледна към мен над ръба на чашата. После остави чашата върху масата.

— Значи парка „Колуей“, а, копеле? Най-накрая го хвана.

— Ще ти струва тридесет и пет цента, за да разбереш – казах аз. – Но пък ще получиш заедно с него спортните и рекламните страници.

— Копеле – пак възкликна той.

— Е, кога най-после ще се откажеш от безсмислиците на ежедневните заглавия и ще дойдеш в тропическия рай на седмичника? – попита Доналд Уекслър, помирисвайки брендито си, преди да отпие.

Преди да успее да избягна отговора, Колт заговори. Гласът му бе с дълбок тембър. Предположих, че има оклахомски акцент.

— Уелс, Джон Уелс – посочи ме той. – Виждал съм статиите ти. Корупция в кметството, такива работи.

— Аз съм приятелят на електората – отвърнах му.

— Да. Хубави материали. В тях има малко... меланхолия. Да. Наистина са добри.

— Благодаря. На мен пък много ми харесаха твоите материали от Иран.

Той ме заразглежда, кимайки замислено. Но в следващия миг погледът му се отклони. Имаше си друга работа.

— Ами ти? – обърна се той към Лансинг. – Не бих казал, че съм чувал за теб.

Той постави ръка върху облегалката на стола ѝ. Наведе се към нея. Тя ми хвърли бърз поглед. Аз не отвърнах. Посегнах към пепелника и натиснах силно фаса си в него. Погледът ѝ отново се върна към Колт. Бузите ѝ порозовяха. Той беше хубав мъж. Очите му бяха дълбоки и излъчваха някакво живо привличане. Движеха се непрекъснато. Не нервни, а наблюдателно. Бях ги забелязал, когато сядаше, докато спокойно запомняха разположението на всичко в помещението. Като че ли зърнаха всички движения при масите, пред бара. А щом вратата се отвореше, щом някой влезеше или излезеше, те се извъръщаха спокойно, за да го огледат и изпратят.

Но в този момент те бяха съсредоточени върху Лансинг. Оглеждаха я и като че запомняха всяка нейна чертица в дълбините си.

— С какво се занимаваш? – попита той.

— Обикновено с дребни новини – отвърна прегракнало Лансинг. После се скри зад чашата си.

— Тя спечели наградата на „Асошиейтед прес“ със статията си за срутването на сградата в Йорктаун – намеси се Холоуей.

— „Асошиейтед прес“ – с възхищение повтори Колт. Лансинг вдигна очи към тавана. Колт се засмя. Тя също.

— Колт току-що се върна от Афганистан – намеси се и Уекслър.

— Ооо! – възкликна Лансинг.

— Беше в тила на бунтовниците – каза Холоуей и кимна към Колт.

Колт сви рамене.

— Е, хайде сега, не ставай скромнен – заговори с топъл глас Лансинг. – Как е там?

— Като на война – отвърна Колт и отново сви рамене.

— Колт разбира от тия работи – похвали го весело Холоуей и отпи от мартинито си. – Той ги е отразявал достатъчно.

Грубото лице на Колт се смръщи.

— Това ми е работата – тихо отвърна той.

— Е, хайде, признай си, момчето ми – обади се Уекслър.

Във влажните му очи зърнах някакъв неприятен блясък. – Нали знаеш как го е казал Волтер? „Първият път е философия. Вторият път вече е перверзия.“ Нямаше да продължаваш да се вреш из войните, ако не ти харесваха.

Усетих как Колт се напрегна. Той свали ръката си от облегалката на Лансинг.

— Волтер го е казал по повод посещенията в публичен дом.

Около масата се възцари мълчание. Видях как Лансинг използва случая, за да погледне профила на Колт.

После Холоуей се изсмя. Тънките му устни се извиха нагоре.

— Единственото, което знам по този въпрос, е, че на мен Сенту ми беше достатъчно.

— Да пием – възкликна Уекслър.

Той вдигна чашата си. Колт се усмихна и поклати глава. Ръцете му обхванаха чашата с бира. Той също я вдигна.

Холоуей го последва с мартинито си. Тримата се погледнаха в очите. Чукнаха чаши. Лансинг, Маккей и аз ги гледахме мълчаливо.

— За Сенту – каза Холоуей.

— За Сенту – потвърди Уекслър.

— За Сенту – отекна и гласът на Колт.

А когато всички поднесоха чаши към устните си, Холоуей допълни:

— Задето ни прослави.

Те пиха. Аз погледнах Лансинг. Тя наклони глава встрани. Погледнах Маккей. Той притеснено разпери ръце. Най-накрая отправих поглед към тримата мъже, които пиеха неразбираемия си тост.

Тогава отново видях призрачния мъж.

Беше се появил внезапно. Някъде откъм задната част. Спомних си, че там имаше стълби, които водеха надолу към тоалетните и килера за почистващи препарати. А сега той вървеше бързо към изхода. Беше привел глава зад вдигнатата яка на тежкото си палто. Раменете му бяха прегърбени, като че ли да го скрият още повече от погледите. Движеше се между масите с леки, бързи стъпки, като не поглеждаше нито наляво, нито надясно.

След миг стигна до вратата. Хвана дръжката и я дръпна. Вятърът нахлу вътре. Издуха яката му назад и откри лицето му. Снегът се завихри по пода, около глезените му. Той като че се готвеше да се хвърли напред, да изчезне сред виелицата.

Звукът от счупено стъкло го спря.

Аз стреснато се обърнах. Видях Колт. Беше се извърнал, за да провери кой се движи около вратата. Сега седеше смръзнат в стола си. Лицето му беше добило цвят на пепел. Ръката му още беше свита, като че ли държи чашата с бира. Но нея я нямаше. Беше се изплъзнала от пръстите му. Беше паднала на пода и дебелото стъкло се бе пръснало на милион парченца. Купчината им блестеше под бледата светлина.

Когато чашата се счупи, мъжът при вратата спря и се извърна. Очите му срещнаха погледа на Колт. Целият бар

беше замлъкнал. Чуваше се само яростният вой на вятъра, който навяваше вътре снега.

После с хриплив глас, който сякаш беше стон на вятъра, Колт изрече:

— Ти!

Онзи изпусна дръжката на вратата. Тя бавно се затвори. Воят на вятъра замлъкна. Колт несигурно се изправи.

— Колт – повика го Уекслър. Той посегна към ръката му. Колт я отхвърли. Уекслър повече не се опита да го спре. Остана да седи като омагьосан.

— Ти! – повтори Колт. Този път го изръмжа.

Призрачният мъж стоеше неподвижно и чакаше. Колт го дебнеше. Приближи се бавно, докато застана пред него в малката локва разтопен сняг. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Мъртъв си! – каза тихо Колт. – Ти си мъртъв!

Другият се отдръпна.

— Мъртъв си, дявол да го вземе! – извика сега Колт. – Дължиш ми обяснение, проклет да си!

Той хвана човека за реверите. Чух един стол да стърже по пода. Холоуей се изправи. Но ръката на призрачния мъж се вдигна бързо. Той отблъсна ръцете на Колт с едно кратко движение. Колт залитна назад.

— Не тук – изсъска мъжът. – Не тук, за бога!

Холоуей стоеше, готов да се хвърли напред, да ги раздели с дебелото си дребно тяло, ако започнат да се бият. Но Колт не помръдна. Той като че обмисляше. Когато накрая заговори, гласът му бе почти спокоен.

— В „Медисън“ – каза той. Внимателният му поглед за миг не се отделяше от лицето на другия. – Аз съм в „Медисън“.

Мъжът кимна.

— Утре – насочи пръст към него Колт.

Мъжът кимна отново.

После, като вдигна отново яката си, той пак отвори вратата. Излезе навън и след миг изчезна сред снежната фъртуна.

Вратата се затвори подире му.

3.

Няколко секунди Колт гледа затворената врата. Холоуей се смъкна обратно на стола си и въздъхна. Уекслър затвори очи и попи потта от лицето си с кърпа. Колт се обърна и прекара ръка през косата си. Въздъхна дълбоко. Приближи се бавно до масата и седна.

Първоначално гледаше право в масата. Ние чакахме, опитвайки се да не го гледаме, но не откъсвахме поглед от него. Най-накрая той вдигна очи.

— Този тип ми дължи пари – каза тихо той. – Това е.

Ние закимахме. Промърморихме по нещо. Но никой от нас не знаеше какво всъщност да каже.

Красивата сервитьорка се приближи до масата ни. Този път предпазливо. Беше се привела леко, като че се страхуваше от нас. Вдигна едната си руса вежда.

— Хम्म... Искате ли някой питие? – попита притеснено тя. – Или нещо друго?

Това се оказа най-правилният въпрос. Всички искахме по още едно питие. Всеки един от нас. Тя побърза да ни ги сервира.

— Е – твърде весело заговори Уекслър. – Просто малко възбуда, за освежаване на вечерта. Винаги съм ти казвал, че...

Холоуей се опита да подеме темата.

— Странно, спомням си, че често съм играл на покер с този тип. И на мен ми дължеше. Веднъж теглихме по пет карти и аз имах три попа и само едно асо. Изгубих, а този другият, Бенет, беше заложил десет бона...

Уекслър, Лансинг и Маккей слушаха с удоволствие разказа на Холоуей. Аз се правех, че слушам. Непрекъснато поглеждах към Колт.

Той продължаваше да стои със сведен към масата поглед. Не изглеждаше да мисли за пари. Изглеждаше стреснат, като човек, който току-що е видял призрак да се показва от най-тъмния ъгъл на собствената му вселена. Като човек, който е заварил жена си в леглото с най-добрия си

приятел. Или са му съобщили трагична вест посред нощ. Познавах това чувство.

Сервитьорката донесе питиетата. Всички хванахме чашите си едновременно. Вдигнахме ги. Колт изгълта бирата си на един дъх. Яростно. Седеше мълчалив, докато останалите се мъчеха да поддържат разговора. Говорехме за общи неща, но скоро разговорът замря. Поръчахме си нови напитки. Заговорихме за политика. Пихме. Сервитьорката измете стъклата от счупената чаша на Колт. Когато тя приключи, ние отново бяхме готови да поръчаме.

И така разговорът продължи на пресекулки. Инцидентът при вратата не напускате мислите ни. Затова ни беше трудно да разговаряме. И по-лесно да пием, отколкото да мълчим. Отново поръчахме. Снегът се сипеше. Бира, мартини, бренди, скоч. Пихме.

Шумът в бара около нас отново се беше засилил. Откъм полутъмните ъгли на помещението само понякога някой ни хвърляше поглед. Все пак това беше голям град. Срещата на Колт не засягаше никого. Особено пък мен. Отхвърлих мисълта за нея и престанах да го наблюдавам. Седях си и пушех мълчаливо, слушайки разсеяно разговора на останалите. Издишвах дима на тънка струйка. Той се издигаше към тъмнината под тавана. И изчезваше там.

Погледнах през прозореца. Снегът продължаваше да вали, макар и не толкова гъст като преди. Вече се бе натрупал по улицата и тротоара. Боклукът до бордюра беше просто бяла преспа. Представях си целия град – тази бъркотия и високи небостъргачи сега представляваше просто група бели преспи отвъд стените на кръчмата.

Разговорът отново замря. Ново продължително, напрегнато мълчание. Колт остави чашата си. Избърса пияната от устните си с длан. Усмихна се насила.

— Та за какво говорехме? – започна той. – Преди да ни прекъснат така грубо?

— За Сенту! – бързо отвърна Лансинг. Вниманието ми отново се насочи към нея. Седеше със съвсем изправен гръб. Облекчено си пое дъх. Беше с розова блуза и ние всички гледахме как се издига и спуска на гърдите ѝ. – Чудех се

какво е това Сенту? Казахте, че ви прославило. Какво е всъщност Сенту?

Маккей присви очи. Разглеждаше внимателно последната си чаша.

— Т'ва е дър... дър... държава. Нали?

Не беше голям пияч нашият Маккей. Холоуей надникна в мартинито си.

— Беше – потвърди той. – Беше държава.

Маккей вдигна пръст.

— Африка. Там имаше резолюция. Резо... рево... люция. Революция!

— Преди десет години – обади се Уекслър. Те се спогледаха с Холоуей и Колт.

После Колт изсумтя и поклати глава.

— Господи, приятели, как не ви омръзна?

— К'во? – ухили му се Маккей. – К'во?

— Да, хайде – настоя Лансинг.

Аз стоях мълчаливо и се наслаждавах на топлината, която се надигаше в мен от питието. Слушах.

Холоуей се потупа по корема и се облегна. Вдигна мартинито под носа си. Заговори над чашата.

— Ние тримата бяхме там. В Сенту. Бяхме на хонорар. Снабдявахме с материали всеки, който ни плащаше. Търсехме голямото събитие. Големия пробив. – Той се позасмя. – Въпреки че що се отнася лично до мен, аз търсех начин да се отърва от Мозес Холоуей.

— Мозес – обади се Маккей. – Да. Мозес Холоуей. Чувал съм за него. Баща ти ли е?

Холоуей кимна.

— Беше. Мой баща и мога да кажа един от най-известните журналисти сред негрите от неговото поколение. – Той ни изгледа поред. – Първият негр, който някога е награждаван с медал за развитие на културата. Първият, който прекрочи бариерата за цветни в пресслужбата на Белия дом. Пръв начело и пръв в края, пръв в сърцата на сънародниците си. Моят старец. – Той замислено разклати чашата си. – Грешката не беше негова, разбира се, но на сина му беше доста трудно да живее под сянката на неговата известност. – Той въздъхна дълбоко и продължи по-весело: – Във всеки

случай... Във всеки случай Сенту беше идеалната малка държава за мен. За нас тримата. Нито достатъчно голяма, та някой да изпрати там щатен журналист. Но пък беше достатъчно богата на скъпоценни метали, че всеки да купи понякога някоя статия за нея. А ако паднеше... – Той наклони глава и се изкикоти с порочната си, дребна уста. – Ако паднеше в ръцете на бунтовниците... тогава щеше да си заслужава да се пише за нея. И аз пишех. И си заслужаваше. Ние бяхме там.

— И затова сега всеки път, когато мина през този град, тези двамата заседнали корали ме принуждават да изляза от топлата си хотелска стая в студената тъмна нощ – каза Колт.

— Да, трудно ни е да го изкараме – съгласи се Холоуей.

— После ме наливат с алкохол, докато стана сантиментален и им кажа какви велики военни кореспонденти са били, преди да станат дебели, богати и стари.

— Ние *бяхме* велики, за бога – възкликна Уекслър. Колт изкриви лице, а Холоуей се засмя. – Не, чакай, чакай малко – продължи Уекслър. – Признавам, че аз и Холоуей... Как да го кажа? Че помъдряхме с годините. Заехме се с други неща, получихме постове, които повече съответстват на достойнството ни. Не продължихме... Не продължихме по същия път.

— Жалко – каза Колт. – Наистина жалко.

— Но документите са ясни – заяви Уекслър. – Хоноруваният кореспондент Соломон Холоуей успя да направи серия интервюта с водачите на бунтовниците, които за пръв път изкараха цялата история на първа страница. Спомням си как ми разказваха как в Сената са си размахвали вестниците в лицата, когато са спорели какви мерки да предприемат САЩ. А трябва да знаете, че бунтовниците ни мразеха. Тоест те *мразеха* западната преса от все сърце. Соломон ни осигури сензацията, този черен мишелов.

— Да, да – намеси се Холоуей. Колт изсумтя в чашата си. – Но това е човекът – продължи Холоуей и показа Уекслър, – който получи „Пулицър“ за всичко това.

— А! – махна с ръка Уекслър. – Аз просто се опитвах да се измъкна оттам жив.

— Трябва да призная, че беше странно онова, което

на-прави – обади се с усмивка Колт. Обърна се към мен. – Уекс изпращаше материали от Мангрела, докато повечето от нас спасявахме скъпоценния си живот. Мангрела беше столицата. Когато тя падна в ръцете на бунтовниците, човече... Те нахлуха там, всички се бяхме посрнали от страх, стреляха, блъскаха... След като американските хеликоптери излетяха... Е, никой от нас не остана, за да види какво ще стане след това.

— С изключение на Уекс – каза Холоуей.

Лансинг и Маккей го изгледаха с уважение. Също и аз. Малко ми се размазваше сред мъглата на уискито, която вече се надигаше пред очите ми. И въпреки това не ми приличаше на герой. Изглеждаше твърде елегантен, твърде добре поддържан тип. Понякога обаче такива са най-добрите. Които приличат на завършили „Итън“.

Извиках сервитьорката. Още по едно за завършилите „Итън“.

— Е – заговори Уекслър. – Аз също трябваше да доказвам нещо. Бях дошъл в Ню Йорк от провинциална Филадельфия. Използвах сума връзки, за да си спечеля доста престижен журналистически пост. А после направо ме уволниха – заговори весело той. Изпразни чашата си на екс. Болката от преживяното тогава само леко докосна ъглите на устните му.

— Е, та това беше доста отдавна, дявол да го вземе – обади се Колт.

— Да, отдавна беше – съгласи се Уекслър. – Но навремето си беше истински скандал. Малък. Разбирате ли, бях направил експозе за някакъв култ, който тъкмо се беше зародил малко на север оттук. Тези работи тъкмо излизаха на мода тогава, ако си спомняте. Но аз бях първият, който беше проникнал вътре в нещо подобно...

Аз направо зяпнах. Знаех тази история. Бях забравил, че ставаше дума за Уекслър.

Той забеляза изражението ми.

— Спомняш ли си, Уелс?

— Беше... тоест всички казваха, че историята е измислена – каза аз.

— О, боже! Беше доста по-лошо, приятелю – каза

Уекслър. – Доказаха, че източниците, за които бях споменал, изобщо не съществуват в действителност. Казаха, че съм измислил цялата история, бързайки да... Нека кажем, бързайки да заема във вестника пост, отговарящ повече на социалното ми положение.

Сега вече нещата ми се поизясниха. Представях си младия Уекслър. Богат, разглезен и изпаднал в немилост. Сам сред джунглите на Африка и градовете там. Потящ се от горещината и буболечките. Революцията. Кланетата. Стрелбата. Мислех за всичко това малко пиянски и гледах към сегашния Уекслър. Влажните му очи блестяха от горчивия спомен. Представях си отчаянието, което го бе направило герой.

— Тогава са те натопили, нали? – попита Лансинг.

Уекслър се усмихна мрачно.

— Натопиха ме от „Храма на любовта“. Така се казваше сектата. Държавата я разследваше за укриване на малка част от данъците. Като ме подведоха да ги очерня, а после ме оплюха, сигурно са се надявали да се представят като жертви на преследване.

— Ами... хммм... К'во щях да кажа? – обади се Маккей.

— Щеше да питаш дали са успели – помогнах му аз.

— А, да. Точно така.

— Не – отговори Уекслър и внезапно се изкиска. – Данъчните, изглежда, не им се хванаха.

Всички се изсмяхме. Поръчахме си нови питиета. За данъчните. Забелязах, че навън снеговалежът намаля. Клубът започна да се изпразва. Подпийналите журналисти и редактори се извъръсчаха, за да погледнат през прозореца към улицата. На всеки няколко минути някой се насочваше към вратата и изчезваше в нощта. Приятният роман на гласовете намаляваше. По-далечните ъгли на помещението се изпразваха и потъваха в тъмнина. Барманът започна да поглежда честичко към нас.

— Последна поръчка, приятели – обяви сервитьорката, когато донесе напитките.

— Хей – възмути се Маккей и показа часовника си. – Че то е само дванадесет и десет.

— Онова е малката стрелка, глупчо – поправи го Лансинг. – Два часът е.

Горкичкят Маккей зяпна. Опита напразно да каже молитва, но не успя. Опита се да стане. И това не можа да стори.

— Ще се обадя на жена ми – каза накрая.

— О, не бива, Мак – посъветвах го аз.

— Тя ще е заспала. Пък и ще събудиш детето – убеждаваше го Лансинг.

— Да... да... вярно... Тогава... трябва да се прибирам. Точно така!

— Е, това вече е друго – одобрих аз. – Отиваш в стария железен капан.

Доволен от себе си, Маккей отново се опита да стане. Този път Лансинг му помогна.

— Хайде, стари пиянико – каза тя. – Да ти намерим такси. – Твърда като скала, тя отиде до гардероба. Върна се с палтото на Маккей и собственото си кожено палто. – Май ще е по-добре да си тръгвам и аз. Сигурно сутринта ще трябва да поработя още по историята с тигъра. Може би ще ме из-пратят да проверя какво излиза от стомаха му, след като смели ръката на Сюън Фелдмън.

Лицето на Маккей позеленя. Той изду бузи. Лансинг му навлече палтото. Колт скочи да ѝ помогне да облече своето. Видях го как помирисва косата ѝ, когато беше засанал зад нея и държеше палтото, докато тя го загръщаше и връзваше колана.

— Може би няма да е зле да те придружа – каза ѝ той. – Да ти помогна да се прибереш.

Лансинг завърза колана си и се обърна. Изгледа го.

— Знам пътя – отговори му тя.

Той кимна усмихнато.

— Тогава може ли да ти се обадя?

Тя отново се замисли.

— Може ли да те попитам нещо?

— Казвай.

— Кога заминаваш?

Усмивката му стана по-тъжна.

— В петък. За Никарагуа. Ще пиша за „Ю-Ес Нюз“.

Лансинг кимна.

— Тогава някой друг път, Колт – отговори тя на предишния му въпрос.

Лансинг ни махна с ръка. Провеси чантата върху едното си рамо и ръката на Маккей върху другото. Колт им отвори вратата. Дватама излязоха върху заснежения тротоар. Гледах през прозореца как се помъкнаха към „Медисън“, за да търсят такси.

Когато Колт седна, Холоуей се изсмя. Усмивката му сега изглеждаше по-широка и по-злобна отпреди. По-скоро като усмивката на великан, а не на добро джудже.

— Е, май вече мина през една снежна виелица. Обаче подозирам, че нашия приятел Маккей го очаква лайнган ураган от страна на жена му. – Той отново се изхили. Уекслър вдигна очи към тавана.

— Няма – намесих се аз. – Познавам я. Определено добро момиче. Само ще му размаха пръст на сутринта. И ще му даде аспирина. Госпожа Мак е готина.

Вдигнахме напитките си. За госпожа Мак.

— Е? – обади се Холоуей.

— Да, приятно беше – каза Уекслър.

— О, не ми казвайте, че вече си тръгвате – възмути се Колт. – В стаята си имам пълна бутилка.

Но на Холоуей и Уекслър им стигаше колкото бяха пили. Движенията им бяха сковани и малко небалансирани. Но успяха да стигнат до гардероба. Аз и Колт ги последвахме.

Четиримата напуснахме пресклуба. Студът ме захпа здраво. Принуди ме да поема дълбоко дъх. Студеният въздух ме блъсна в главата. Високите бетонени сгради наоколо ми се завъртяха. Натрупаният по краищата им сняг бе надвиснал опасно и можеше да се стовари всеки момент. Аз разтърсих глава. Сградите застанаха неподвижно. Направо бях като сдъвкан.

Тръгнахме към „Медисън“. Наложих ми се да правя пъртина в снега, за да стигнем до ъгъла. Улицата направо беше затрупана със сняг. Обаче „Медисън“ бе почистена и леко опесъчена. Стигнахме до ъгъла и като по чудо видяхме едно

такси, което се движеше бавно по иначе пустата улица. Знакът му светеше. Беше свободно.

Сбогувахме се. Алкохолът ни бе направил близки. Но Холоуей, Уекслър и Колт се ръкуваха наистина приятелски. Бяха преживели заедно разрухата на една държава. Това ги свързваше. И винаги щеше да ги свързва.

Холоуей, Уекслър и аз решихме да се качим заедно в таксито. Колт беше близо до хотела си и можеше да се прибере пеша. Той държеше вратата, докато Холоуей и Уекслър се настаняваха в колата.

— Е – обърнах се аз към Колт. Той изглеждаше унил, застанал сам върху тротоара, затънал до глезените в снега. Почти виждах празната хотелска стая в очите му. А пък мен не ме чакаше нещо различно. Едностранен апартамент в източната част на Осемдесет и шеста улица, където светлината от кинореklamата караше да изпъкват пукнатините по стените. Мястото малко беше се поосвежило, откакто бях започнал да ходя с Чандлър Бърки. Тя бе окачила няколко картини. Купи столове. И винаги, когато дойдеше в града, почистваше паяжините. Обаче не беше идвала от известно време и на апартамента това му личеше. Самотата надничаше от ъглите.

— Абе дяволите да го вземат – възкликнах аз и тръгнах вратата на таксито. Махнах с ръка към тъмния му прозорец. Холоуей и Уекслър заминаха.

Аз застанах до Колт върху тротоара. Чувствах как студеният сняг покрива обувките ми.

Колт се усмихна с бавната си каубойска усмивка. Лицето му светна. Той ме потупа по рамото.

— Хубаво, май останахме двама, партньоре – каза той. Тръгнахме заедно по „Медисън“.

4.

Булевард „Медисън“ се простираше пред нас към центъра. Един каньон сред снега. Покривът на полското консулство пред нас бе като пряспа, надвиснала над главите ни. Сняг покриваше и сградата на библиотеката „Морган“

точно пред нас. Преспите висяха от первазите на прозорците на множеството сиви апартаменти над корейския магазин. Снегът надвисваше от края на покривите. Беше покрил мръсотията и грозотата на камъните. Беше ги обгърнал, направил някак по-меки. И заглушаваше звуците и бръмченето в ранната утрин.

Двамата с Колт вървахме мълчаливо. Оглеждахме улицата наоколо. Светлината се лееше като кристали в лекия студен въздух.

— Красив град – обади се той след минута. – Красив град е Манхатън. – Езикът му леко се заплиташе.

Също и моят.

— Да. Когато е покрит със сняг. Под снега е тихо.

Той ме изгледа.

— А, значи не си оттук, нали?

— Не.

— Масачусетс?

— Мейн.

— Мейн – повтори Колт. – Чудех се. Но бях сигурен, че всъщност не си градско чедо.

— Така ли? Че защо? – възбудено размахвах ръце аз. – Още преди много години се отървах от акцента си, човече.

— Знам, знам. И сега си гражданин, обаче... Просто ти личи. Аз го видях. – Той бръкна в джобовете си. От устата му дъхът излизаше като бяла пара. – Просто смятам, че у човек винаги си остава нещо от родния град. Щом като изобщо го е имал някога, то си остава в него.

— Е, та то беше много отдавна, Колт, много отдавна. Дори никога не съм се връщал там.

— Въпреки това – настоя той. Погледна надолу по улицата. – Когато идваш в големия град от провинцията, винаги се чувстваш, като че ли живееш друг живот. Винаги една част от ума ти си остава на другото място, с различни цветове и аромати.

Аз изръмжах, но кимнах.

— Вярно. Винаги съм си мислил за това. Даже ей сега си помислих как, когато бях дете и падаше първият сняг, баща ми ме взимаше със себе си в гората. В онази планина, която се издигаше пред къщата ни. Той ме взимаше със се-

бе си далеч навътре и нагоре. Понякога, както току-що каза, застанал тук, в центъра на града, аз все още чувам онази тишина и спокойствие. Толкова тихо. И бяло. И нищо не се движи. Никакво движение освен случайно паднал сняг откъм високите клони, който чуваш как пухва долу. – Аз погледнах към Колт. Той беше вдигнал рамене. Трепереше. Гледаше надолу към центъра, където на фона на черното небе блестеше реклама на жълта бутилка от шампанско. – Баща ми беше лесничей – продължих аз. – Водеше ме до една рекичка. Беше замръзнала изцяло, с изключение на една тънка ивица по средата. Той ми показваше в снега следите на животните, които бяха идвали да пият вода. Катерици, сърни, даже понякога мишки. Учеше ме да разпознавам следите. Знаех ги наизуст.

— Да – промърмори Колт. – Да, точно това имах предвид – изрече по-ясно той. – Гражданите изобщо не знаят тези неща. Пък и ние изобщо не знаем какво всъщност знаят. Независимо колко дълго сме живели в града.

— А ти откъде си? – попитах го аз. – Оклахома?

Той се изсмя.

— Оклахомец от Сътърдейл. Град с население седемстотин души, повечето от които живеят в разни ранчо някъде на майната си из равнината. Да ти кажа, помня как тичах из прашните улици от край до край на градчето. Как заставах в края на полето в тревата и се заклевах, че ще стигна чак до океана. Как тичах да зърна влака. Товарният влак, който пътуваше на северозапад. – Той извади ръката си от джоба и я вдигна нагоре. Показваше ми как влакът се е отдалечавал от него. – Стоях си и го гледах, Уелс. Една дълга редица вагони, които се губят из равнината. Стоях там, в края на града, и се молех душата ми да може да напусне тялото и да се възкачи върху онзи влак. И тогава щях да съм заминал, заминал, заминал, човече. – Той отново се засмя. – Алелуя!

Нямаше какво да му отговоря. Само повдигнах ъгълчето на устните си.

— Това е нещо повече от всичко на този свят – продължи той. – Всъщност съм бил навсякъде. Навсякъде. Виждал

съм какво ли не. По мен са стреляли, бил съм в плен... Някога отразявал ли си война?

— Не. Още от самото начало се занимавам с местните престъпления.

— Дааа. Е, и това е нещо. Всъщност и ти виждаш всичко. – Колт се спря на тротоара. Поклати глава към дългия булевард пред нас. – Но независимо колко много съм видял, независимо къде съм бил, понякога се чувствам като че ли си седя в края на града. Сякаш една част от мен се опитва да се върне там. – Той се извърна към мен. – Като че ли никога не съм успял да хвана онзи влак. Разбираш ли? Все едно че никога не съм напуснал Оклахома.

Останахме мълчаливи за миг.

— О, по дяволите! – възкликнах аз.

Той изсумтя. Потупа ме по рамото. Тръгнахме отново.

Стигнахме в хотела. От двете страни на широките стъклени врати стояха млади момчета в черни костюми. Минахме във фойето. На рецепцията също ни обслужиха младежи. Колт си взе ключа. Качихме се в асансьора. Той тихо ни издигна на седмия етаж.

Аз се облегнах на стената.

— Уххх.

— Да – отвърна Колт. – Толкова чист въздух.

Той ме покани в апартамента си. Две малки стаи. Едната беше хол с две кресла и канапе до стената. Малка масичка – дълга, ниска, покрита със стъкло. В ъгъла – телевизор. До него – бюро. Прозорецът гледаше към „Медисън“. Имаше врата към банята и друга към спалнята. Аз надникнах към спалнята. Обикновената двойка легла с нощни шкафчета отстрани, бюро под огледалото на стената. Помислих си, че макар да е модерно обзаведена, хотелската стая си остава хотел.

Свалих си палтото и го оставих върху канапето. Настаних се тежко в едно от креслата. Колт отнесе палтото си в спалнята. Сигурно там имаше и скрит малък хладилник, защото се върна с две пластмасови чаши, пълни с лед. Измъкна бутилката скоч от шкафчето на бюрото. Наля щедро и зае мястото си в креслото срещу мен.

— Тя е хубава – каза той. Следваше някакви свои мисли. Когато повдигнах вежди, той обясни: – Лансинг. Хубава е.

— Да – отговорих. – Хубава е.

— И държи на своето.

— О, човече! Така си е. Трябва да я видиш понякога как го прави!

— Дявол да го вземе! А добра ли е?

— Хм?

— Като журналист.

— О, да. Да, добра е. Държи на своето. Веднъж ме подкара сигурно с над сто километра в час по Пето авеню, за да изпреварим ченгетата на местопрестъплението на едно убийство. – Аз замълчах за ефект и отпих от уискито си. – Пето авеню води към центъра.

Видях нещо да светва в кафявите очи на Колт. Бръчките около тях се сгъстиха.

— Предполагам, че е искала да ти направи впечатление – каза той.

— Ами! Че защо?

— Защо ли? Защото е луда по теб, приятел.

Аз магнах с ръка.

— Така е. Видях как те гледа.

— Че тя е на дванадесет години бе, Колт.

Той се изсмя.

— Не е на дванадесет. Пък и ти не си на осемдесет. Тя е... на двадесет и пет ли?

— Там някъде.

— А ти си на петдесет?

— Четиридесет и шест, благодаря. Просто съм състарен от тежък живот.

— Женен ли си, или...

— Или. Разведен.

— Деца?

— Някога имах дъщеря. Самоуби се, когато беше на петнадесет години.

— Боже – възкликна Колт. – Това наистина е тежко.

Той отпи. Не малко. Не като човек, който вече е пил и се наслаждава. Отпи голяма глътка като жаден, като човек,

който иска да се напие. Да удави някаква болка. После въздъхна.

— Значи наистина си толкова добър, както говорят?

— Не, по дяволите. А ти?

— Не. Но съм добър.

— Да, така е.

— И за теб се отнася, приятелю.

Аз свих рамене.

— За мен е лесно. Рейтингите в този град... този град – аз магнах с ръка. – В политическо отношение той е полезен като рак в гъза на прокажен.

Той наклони глава и ме изгледа внимателно.

— Ами ти какво си? Добър лекар?

Чух се как изсумтявам през нос.

— Аз само си водя бележки от кенефа, приятел. Не лекувам, а пиша за онова, което става.

Колт издаде с езика си звук като от изплюване.

— Тогава как си се запазил толкова чист, че да не посегнеш на онова красиво, младо момиче, което направо умира за теб?

Въпросът му ме изненада. Аз се размърдах неспокойно. Започвах да се чувствам като на разпит. И това не ми хареса. Ако исках някой да ми държи сметка, щях да се захвана с друга работа.

— Имам си жена – отвърнах сърдито.

— Но, изглежда, не те чака – върна ми го Колт.

— Работи в друг град в щата. Ръководи телефон на доверието за самоубийци.

— Срещаш ли се с нея?

— Когато мога. Сега обаче и двамата сме заети.

Колт седеше отпуснат, скръстил крака. Но погледът му бе остър. Ръката му стискаше здраво чашата.

— И кога за последен път си я виждал, Уелс?

— Какво?

— Не се срещаш с нея. Мога да заложа парите си на това. Ти изобщо не се срещаш с нея.

— Какви ги дрънкаш, Колт?

— Е – изрече пиянски той. – На теб не ти пука. Ясен си ми.

— А ти си пиян.

— Ясен си ми. На теб не ти пука за нищо.

— Пиян си, казвам ти. Говориш глупости.

Той ме посочи с пръст.

— Работиш непрекъснато, нали? Затрупваш се с работа. Просто *не искаш* да ти пука. Затова се държиш настрана от Лансинг.

— Така ли мислиш?

— Ти смяташ, че не те познавам.

— Ами че то си е така. Така си е.

— Познавам те, Уелс, познавам те. И аз някога бях като теб. Бях точно като теб.

На мен ми писна.

— Стига, Колт. Това, че Лансинг ти отрязва квитанцията, не значи, че трябва да ти слушам тъпотииите.

Това като че ли най-послед го спря. Огънят в очите му потъмня. Той сведе поглед към стандартния хотелски килим.

Седяхме мълчаливи няколко секунди. Виеше ми се свят. Бях замаян. Хванах се, че мисля за инцидента в бара. За кавгата между Колт и призрачно изглеждащия мъж. Всички бяхме се въздържали възпитано от споменаването му, но той бе хвърлил сянка върху вечерта. Беше предизвикал здравото ни напиване. Сега ми се струваше, че този разговор има странна връзка с него. Но не можех да я открия. Беше твърде сложна мисъл за пияния ми мозък.

Колт отново започна да говори. И като капак на цялото ми объркване като че ли подхвана съвсем нова тема.

— Бяхме в Джакобо, когато бунтовниците влязоха. – Той продължаваше да гледа килима. Говореше бързо, с тих, трескав шепот. – Аз и Уекслър. Знаехме, че столицата, Мангрела, ще падне. Трябва да разбереш. Бяха минали седмици, месеци на... на досада. Само горещини и комари. И тогава внезапно всички те хукнаха да отмищават. Изскочиха от джунглите около градовете. Нахвърлиха се на малките градчета. Убиваха мъжете и изнасилваха жените. После правителството отвърна на удара и цял куп симпатизанти на бунтовниците изчезнаха. А после... После всичко се успокои. Отново се върна горещината и досадата. Ние

изобщо не предполагахме, че нещо... някога наистина... ще се случи.

Той въздъхна дълбоко. Въздухът излезе с трепет от дробовите му. Избърса устни с опакото на ръката си.

— А после се започна. Най-после. Всичко... Клането... Не само клането... ами... мъченията, издевателствата. Продължителен период на убийства под горещото слънце. Мангрела щеше да падне, човече. Ние с Уекслър знаехме, че трябва да успеем да се върнем там. — Той вдигна поглед към мен. Сега те бяха точно толкова изпълнени с ужас, както на онзи човек в бара. — Не само за да разкажем събитията. Трябваше и да се измъкнем. Защото там бяха американските хеликоптери. В столицата. А щом столицата паднеше в ръцете на бунтовниците, с нас щеше да е свършено. С всички ни.

Цялото му тяло се разтърси в креслото, когато заговори за спомените си отпреди цяло десетилетие. Той стисна очи. Бореше се със замайването от спирта, но той скоро щеше да го победи. Но пък искаше преди това да си изкаже всичко.

— Дори не знаехме дали ще успеем да се върнем — тихо продължи той. — Аз тръгнах онази сутрин веднага щом разбрах новината. Уекслър мислеше, че шансът му ще е подобър на тъмно. — Очите на Колт се изпълниха с влага. Едва чувах какво говори. — В Сенту нощем става ужасно тъмно. Звездите... Аз се страхувах да пътувам по тъмно. — Той надигна чашата към устните си, а после се отказа да отпие. Вероятно още една глътка би го повалила. — Но дори и през деня беше кошмарно. Канонадата изобщо не спираше. Джунглата експлодираше навсякъде. Пътищата... Черни пътища. Бяха пълни с бежанци... деца, жени, окървавени, отчаяни, мъртви. И войници. Вече не можеше да се разбере на чия страна са. Спират те, проверяват ти документите. И не знаеш дали ще ти пръснат главата, или ще те пуснат да минеш. А и те самите не знаеха. Зависеше... Господ знае от какво. От късмета, от настроението им. Беше хаос. Джунгла, в която всички животни са хора, а всички хора са или убийци, или мъртви... Те гледаха с отворените си очи изпод храстите.

А снарядите продължаваха да падат... Уелс, никога не съм бил по-изплашен.

Аз загледах измъченото му лице. Не беше лице на страхливец. Изобщо не приличаше на такъв. Беше лице на човек, който всеки би искал да бъде до рамото му, когато започне стрелбата. Спокойно, твърдо, решително.

— Разбираш ли какво говоря? — попита ме той тихо. — Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Аз отворих уста да отговоря. Но не го сторих. Не разбирах. Не разбирах защо ми разказва всичко това. Бях пиан и не схващах смисъла.

Колт прекара длан по гъстата си кестенява коса. С другата се подпря и се изправи. Тогава чашата падна от отпуснатите му пръсти. Падна върху килима и се разля. Видях как се образува тъмно петно от разлетия алкохол. В ума си чух счупването на чашата в клуба, когато той я изпусна. Не можех да се отърва от мисълта, че двете събития бяха свързани.

Колт се надвеси над мен. Заклати се и се облегна на стената. Чух го да казва нещо. Но гласът му се пречупи. Не успях да разбера думите.

После той се изправи. Заклати се. Този път го чух.

— Елеонора — прошепна той. — Елеонора, Елеонора, моя любов, моя любов.

После се затътри и изчезна в спалнята.

Аз чаках. Не се чу повече никакъв звук.

Трябваше ми време, за да успея да се изправя. Оставих питието си върху ниската масичка. Отидох до вратата на спалнята, като пазех равновесие, все едно че ходя по опънато нависоко въже. Надникнах. Колт лежеше по лице върху близкото до вратата легло. Видях как гърбът му се издига и спуска от дишането. Чух го, че започна да хърка.

Извърнах се несигурно. Не знам защо. Изминах пътя по въжето обратно до канапето, за да си взема палтото. Вдигнах го, но реших, че ще ми е по-удобно да го облека седнал. Тръшнах се с палтото в скута си. Канапето ми се стори много дълбоко и много меко. Примигнах. Примигнах отново. Мигах няколко пъти. Може би ще е по-добре,

помислих, ако се облека легнал. Легнах. Покрих се с палтото. Затворих очи.

Когато усетих, че целият свят се върти, бързо отворих очи. Стомахът ми се бунтуваше. Загледах се в лампата на тавана, за да накарам стаята да спре въртенето си. Трябваше да положа усилия, за да спра движението на предметите наоколо. Дълги, дълги минути висях в онова опасно място, където е невъзможно да задържиш очите си отворени и едновременно с това да спреш желанието да повърнеш.

После милостиво изпаднах в забрава.

5.

Настойчиво чукане и вкус като от пясък в устата ме събудиха. Стаята беше осветена от утринта. Светлината бе пронизваща. Като зъболекарска бормашина. Изпъшках от болка. Опитах отново да заспя. Чукането продължаваше. Все едно в главата ми. Примигнах. Опипах с език пясъка в устата си. Седнах. Изпъшках.

Чукането продължи. Загрях. Някой чукаше на вратата. Сега забелязах, че вратата не е на мястото, където трябваше да бъде. И прозорецът не си беше на място. И аз, оказваше се, не съм на мястото, където трябваше обикновено да се събуждам. Чукането продължи да блъска главата ми отвън. Отвътре започна да му отговаря дълбока, туптяща болка. Опитах се да си спомня предната нощ. Спомних си Тимоти Колт. Стаята му в хотела. Сведох поглед към палтото в скута ми.

Чукането продължаваше.

— Добре де! – извиках аз. Звукът от собствения глас блъсна по вътрешностите ми като боздуган. – Добре де – изрекох по-тихо.

Опитах се да стана от канапето. Трудно ми беше. Опитах отново, а стомахът ми натежа.

— Аз ще отворя!

Гласът ме стресна. Беше Колт. Излезе не от спалнята

вляво от мен, а от банята вдясно. Излезе с бодра крачка. Беше облечен, изгладен и готов да посрещне деня. Жилавото му тяло беше облечено в тъмен костюм със западняшка кройка. Носеше вратовръзка и лицето му беше гладко избръснато. Косата му бе мокра и добре сресана назад, като че току-що е излязъл изпод душа.

Изпъшках, като го видях. Той ми се ухили, запътен към вратата.

— Изглеждаш ужасно, приятел. Хайде, поспи си още.

Аз му отвърнах с единственото, за което можах да се сетя, без да го гръмна. Колт се изсмя. Той хвана дръжката и отвори вратата. Аз влетях в банята.

Чух Колт да казва:

— О, какво става? – Гласът му беше изпълнен с приятна изненада.

Чух тих, задъхан глас да отговаря.

— С поздравления от хотела, господин Колт.

— О, чудесно – засмя се Колт.

Аз се облекчих, а после приближих мивката. Плиснах си лицето с вода. Погледнах в огледалото. Не беше приятна гледка. Обикновените бръчки и торбички по слабото ми лице се бяха вдълбали и увиснали като на уличен помиар. Над оплешивяващото ми чело сивата коса се бе сплъстила влажна и рошава.

Зад този образ виждах отражението на хола. Вътре беше влязъл един пиколо с табла. Видях Колт да се приближава зад него. Репортерът бръкна в джоба си и извади портмоне. Започна да бърка вътре за бакшиш. Извърнах се от огледалото. Приближих вратата на банята.

Гледах оттам, когато пиколото се изправи и извърна. Двамата с Колт стояха един срещу друг в профил пред очите ми. Колт вдясно, а пиколото вляво. Със замъгления си поглед забелязах, че пиколото бе облечен изцяло в черно като портиерите. Лицето му беше тъмнокафяво с дълбоки, блестящи очи. Косата му беше подстригана късо, по войнишки. Нямаше повече от двадесет години, но челото му и ъглите на устата бяха прорязани от дълбоки бръчки.

Колт още бръкаше в портмонето. Извади две банкноти и ги подаде на момчето. А пиколото го уби.

Ето какво видях. Внезапно в лявата ръка на момчето се появи нож. Сигурно го бе измъкнал от ръкава си. Беше странна на вид кама. Острието беше късо и извито като ятаган. То блесна, когато се заби в ребрата на Колт. Проникна в тялото му само с тихия шепот на разкъсан плат и плът. Колт тихо изпъшка „ох“. Наведе се напред от удара. В същият миг убиецът му завъртя умело ножа. Лицето на Колт побеля. Не бе имал време дори да се изненада.

С една бърза извивка на китката, пиколото издърпа камата. В същото време Колт падна напред. Удари се в масата. Таблата издрънча от удара. Колт се търкулна на пода и остана паднал по гръб. Лежеше неподвижно с очи към тавана и грозно разперени ръце. От дупката в тялото му извираше кръв.

В този момент разбрах, че е мъртъв.

В същият момент извиках:

— Колт!

Тогава пиколото се обърна и ме видя.

Тогава разбра, че е имал свидетел.

6.

По състареното младо лице премина само сянка на колебание. Той погледна към вратата. Като че ли преценяваше дали да хукне натам. Аз продължавах да гледам объркано. Очите ми се прехвърляха от убиеца към трупа на Тимоти Колт. Не бяха минали и пет секунди, откакто младежът бе измъкнал ножа.

Кървавият фонтан, бликащ от гърдите на Колт, намаля. Бялата му риза беше потънала в кръв. Докато се опитвах да осъзная факта, че репортерът е мъртъв, пиколото взе решението си. Той се хвърли към мен.

Движенията му бяха умели. Той тръгна приведен, стиснал леко ножа, притиснат до бедрото. Внимателните му очи бяха насочени към гърдите ми като на баскетболист, дебнеш топката.

Аз опитах да се изправа. Бях замаян от шока и махмурлука. Погледнах вратата, за да преценя шанса си да

избягам. Но убиецът мислеше като мен. Той заобиколи и застана точно на пътя ми към изхода.

Имах два пътя и само секунда да избира. Можех да се върна в банята и да се боря за живота си в капана ѝ, или да изляза в стаята и да се държа колкото е възможно по-далеч от него. Видях немигация му поглед и извитото острие на не повече от две крачки. Придвижих се в стаята, притиснал гръб към стената. Приведох се ниско и разтворих ръце пред себе си.

Той скочи. В миг на лудост си спомних тигрицата Антоанет. Той скочи точно така. С едно плавно движение, бързо като смъртта. Но в мига, преди да скочи, аз видях, че смени положението на ножа в ръката си. Държеше го готов да замахне бързо напред към бузата ми. Това би накарало главата ми да се извърне встрани и да ме остави открит за втория му мах, който да пререже гърлото ми. Беше добър подход и ако не бях го срещал никога досега, нямаше и да го видя отново.

Но аз го бях виждал. Едно ченге от отдела за борба с наркотиците от Вашингтон Хайс ми го беше показвало, за да ми направи впечатление с възможностите си. И наистина бях впечатлен. Достатъчно, че да си спомня.

Убиецът обърна острието в ръката си. Имах частица от секундата да се подготвя. Той скочи и замахна с едноединствено движение. Аз се дръпнах назад, като че ли ще отскоча вдясно. Острието проблесна пред очите ми. За миг убиецът на Колт бе открит пред мен с изпъната ръка. В този миг аз забих изтръпналите си пръсти дълбоко в раменния му мускул.

Той изкрещя и отстъпи. Трябваше да е жестоко ранен. Но не беше. Възстанови се и скочи към мен. Замахна с ножа си към врата ми.

Аз отскочих вляво. Почувствах острието да разрязва ризата ми. Блъснах се в нещо – настолната лампа. Тя се преобърна, също и аз. Паднах на пода по гръб. Бях останал без дъх. Това определено бе най-жестокият махмурлук в живота ми.

Убиецът залитна, понесен от силата на собствената си инерция. После се задържа и се обърна. Скочи върху мен,

като притисна ръцете ми с колене. Вдигна ножа, за да ме убие.

Аз повдигнах дясната си страна от пода. Събрах всичките си сили, за да го сторя. И това го отхвърли. Аз се изтърколих в обратна посока. Скочих прав. Извърнах се тъкмо когато той отново се нахвърли.

Хванах китката на ръката му, която държеше ножа. Пръстите му стиснаха дясната ми ръка, която бях насочил към очите му. Останахме така, само на сантиметри един от друг. Очите ми бяха впити в неговите, неговите в моите, бяхме оголили зъби и горещият ни дъх се смесваше. Опитах се да го ритна с коляно в слабините. Той блокира удара ми с крак. Опита се да замахне с ножа, за да се освободи. Аз го дръпнах. Двата паднахме.

Търкаляхме се по пода. Острието продължаваше да свисти от двете ми страни. Аз продължавах да се боря да задържа ръката му, изпусках я, отново я хващах в мига, преди да забие ножа си в мен. Бях по-едър от него, но той беше жилава като млада фиданка. Аз се борех за живота си, но той вършеше работа, която познаваше добре.

Силите ме напусаха. Алкохолът от изминалата нощ като че ги бе изстискал. Цигарите от цял един живот ме караха да хриптя, докато се търкаляхме напред-назад по мръсния килим.

Отново се изправихме, почти прилепили лица. Неговото бе изкривено от усилие и ярост.

Блъснахме се в масичката. Бях ударен силно. Паднах замаян с глава върху крака на Колт. Убиецът освободи лявата си ръка и ме удари в устата. Усетих как устната ми се разцепи. Той се дръпна и освободи ръката си с ножа.

Острието отново се издигна, когато той ме възседна. Аз захрих лице с лявата си ръка. Усетих как металът разкъса плътта ми точно под лакътя. Изкрещях, докато той замахваше повторно. Посегнах надолу и стиснах топките му в юмрук. Той изкрещя и се изтърколи от мен. Сви се на пода, като стенеше тихо. Аз също се свих настрани и изкашлях тъмна хрчка. Чувствах фасовете да изпълват дробовете ми. Не можех да поема дъх.

Главата ми се въртеше. Челото ми гореше. Опипах с

ръка да намеря масичката. Подхлъзнах се и паднах с лице в кървавата риза на Колт. Почувствах мекотата на празния гръден кош. Отново се плъзнах на пода. Кръвта му бе обагрела лицето ми и килимът залепна по него. Вдигнах се на длани и колене. Не можех да спра кашлицата си.

С периферното си зрение зърнах убиеца да се изпъва. Той също застана на колене, приведен, стиснал с ръка слабините си. Огледа пода. Разбрах, че търси ножа си. Беше го изпуснал. Аз се огледах тревожно.

Видяхме го едновременно. Беше отхвъркнал върху близкото канапе. И двамата запълзяхме към него. Аз стигнах пръв. Стиснах дръжката – златна с инкрустирани рубини. Но преди да успея да го използвам, убиецът скочи върху гърба ми. Сграбчи главата ми под брадата и се опита да ми пречупи врата. Натисна доста силно окото ми с палец.

Аз изкрещях и изпуснах ножа. Диво се затресох, опитвайки да го отхвърля. Блъснах го в канапето и той падна от гърба ми. Аз отново запълзях към ножа.

Стаята беше замъглена от сълзите, които течаха от лявото ми око. Изгубих чувството за перспектива. Посягах за ножа. Бях се изпънал напред, когато той отново скочи отгоре ми. Опита да ме ухапе по лицето. Аз вдигнах ръка, а зъбите му се забиха в рамото през ризата ми.

— Ах! – изкрещях аз. Изтърколих се по гръб. Със свободния си юмрук заудрях лицето му. Захапката му се отпусна. Той падна. Задъхан се хвърлих за трети път към ножа. Той ме хвана за глезените. Златната дръжка блесна пред очите ми, но не можех да я достигна. Протегнах се колкото можех напред и я докоснах. Камата се завъртя върху килима и се отдалечи от ръката ми.

Убиецът ме пусна. Той скочи прав и се хвърли към ножа. Аз го обхвапах с крака и го спънах. Той падна напред и изстена. Удари лицето си в масата. Носът му се разби и разкърави. Падна на пода.

Хлипайки, запълзях бавно към отворената врата. Тя се клатеше размазана пред очите ми. От ръката ми капеше кръв. Раненото ми око сълзеше. Носът ми течеше. Вратата, коридорът и бягството се приближаваха бавно.

Зад себе си чух убиецът да се движи, като пъшкаше и

хлипаше като мен. Чудех се дали ще се опита да грабне ножа. Ако се насочи към него, може би щях да имам шанс и време да се измъкна.

Приближих се на около крачка от вратата. Лицето ми се заби в мекия килим. Чувствах се много удобно, беше ми топло. Реших да си почина малко. Не много. Трябваше ми минутка, може би две. Само да позатворя очи. Но вместо това посегнах напред и се хванах за вратата. Отново се изправих на колене. Пропълзях още няколко сантиметра.

Излязох. Главата ми се показва извън вратата. Тогава той ме настигна.

Трябва да се беше отказал от ножа. Трябва да бе пропълзял подире ми. Падна върху краката ми. Стисна ги с ръце. Аз се сринах от сблъсъка.

Като ругаеше на език, който не бях чувал никога, той започна да ме дърпа обратно в стаята. Нямах вече сили да се боря с него. Вдигнах леко глава.

— Помощ – извиках.

Никои не отговори. Когато ме дръпна вътре, той ме пусна. Блъсна и затвори вратата. Падна отгоре ми, отслабен от усилието. Обви длани около врата ми и стисна.

В този миг всичко ми се стори странно тихо. Почти спокойно. Видях лицето му да се криви над моето. Видях лудостта в очите му. Видях тъмния кървав кръг на мястото на носа и устата му. Почувствах дробовете си да се напрягат за въздух. Но нямаше никакъв звук. Всичко бавно се завърта пред очите ми. Като че бях под вода: светът плуваше бавно към тъмнината.

Замаяно вдигнах ръка и пъгнах пръст в грозната дупка, където преди беше носът му.

Внезапно изплувах на повърхността, когато тишината бе разкъсана от болезнения му крясък. Той се дръпна от мен като човек, който, без да иска, е седнал върху гореща печка. Разперил ръце и с отворена уста. Тежко се стовари на пода недалеч от мен, като обхвана лице в дланите си. Аз се надигнах на лакът, извърнах се и повърнах върху килима.

И както беше в началото на тази приятна, зимна утрин, на вратата се почука. Чу се вик:

— Всичко наред ли е? Вътре добре ли сте?

Чукането се превърна в блъскане. Някой удряше вратата с юмрук.

Опитах се да извикам. Успях да издам само тънък, гърлен звук. Чукането продължаваше. Чудех се дали през цялото време досега не съм се опитвал да се събудя, да отида до вратата, за да спра чукането по нея. Може би всичко досега е било просто кошмар.

Чу се вик:

— Отворете! Веднага! – Беше авторитетен глас. Може би охраната на хотела. Или управителят.

Започнах да мисля да се приближа отново към вратата. Може би щях да успея да се плъзна по корем и да пропълзя по килима. Докато обмислях това, старият ми приятел се раздвижи отново. Хвана се за креслото и се вдигна на колене. След това се хвана за облегалката на стола и се изправи. Беше задъхан и плачеше.

Сега отвън се чуваха повече гласове. Чукането беше спряло. Стори ми се, че чувам дрънкане на ключове.

Убиецът залитна към прозореца. Вървеше нататък като зомби от старинен филм на ужасите.

В ключалката пъгнах ключ. Чух го да се превърта.

Убиецът стигна до прозореца. Беше висок и се завърташе върху вертикална ос. Той го хвана и го дръпна навътре. Изкатери се на перваза и се надвеси, така че от кръста надолу беше в стаята. Горната част на тялото му висеше на седем етажа над земята.

Вратата се отвори и вътре нахлуха хора.

Убиецът се хвърли през прозореца.

7.

— Пфу – каза Фред Готлиб. – Каква каша.

Говореше за лицето ми. То лежеше – лицето ми – обърнато към тавана на болнична стая. Чувстваше се надутото като картоф. Картоф, който боли. Всичко ме болеше. Окото ми сълзеше. Гърлото ме дращеше от стискането. Ръката ме болеше от ухапаното. Останалите части на тялото ми бяха в обща агония.

Фред Готлиб стоеше при вратата и клатеше глава.

— Пфу – отново изрече той.

Детективът от отдел „Убийства“ беше на моя възраст. Груб мъжага, широк и нисък. Тъмното му кадифено сако беше здраво изпънато на раменете. Червената му риза се беше опнала върху гърдите. Яката му бе разкопчана на врата. Отвътре се показваха гъсти косми. На корема копчетата едва се държаха. Шкембето му се мъчеше да се освободи от ограничението им. Лицето му беше кръгло и мрачно. Къдравата му черна коса бе оплешивяла над челото. Беше избръснат, но космите на брадата му бяха твърди и черни, с което още повече засилваха мрачното му изражение. Само очите не му отиваха. Бяха малки, кафяви и дълбоки като езерца върху твърда земя.

Той огледа стаята. Беше обикновена болнична стая. Четири зелени стени, две железни легла, железни решетки на прозореца с изглед към реката. До леглото ми имаше метален стол. Готлиб го дръпна по-наблизо и седна.

— Казаха ми, че ще те изпишат, щом получат рентгеновите снимки.

Аз кимнах. Стърженето в гърлото почти не ми позволяваше да говоря.

— Мислиш ли, че е правилно? Аз не вярвам. – Той присви очи към мен. – Не ми изглеждаш твърде добре.

— Благодаря – прошепнах аз.

— Прочетох една статия в „Нюзуик“. Пишеше, че поради липсата на места в болниците понякога изписват пациентите твърде рано. Понякога след два-три дни ги намирали мъртви. Ужасно положение.

Аз кимнах.

— От друга страна – продължи той, – можеш да останеш тук, да настанят някой със заразна болест на другото легло, с когото да ползвате обща баня. Ти лежиш заради няколко прободни рани и ожулвания и изведнъж заболяваш от хепатит. Нали не са ти правила кръвопреливане?

Аз опитах да се усмихна със здравата част на устните си. Поклатих глава.

Фред въздъхна успокоено, но едновременно с това се сгърби тревожно. Под отвореното му сако се видя за миг

пистолетът. Черният приклад на специалното оръжие отиваше на зеленикавата щампа върху ризата му.

— Болниците са твърде нездравословни – продължи той. – Ужасно положение.

Аз кимнах.

Той изморено разтвори очи.

— Е, каква е историята? – попита. Аз отворих уста. – Чакай, може би не трябва да говориш – прекъсна ме Готлиб. – Ето, ще ти дам бележник. Можеш да пишеш.

Аз протегнах врат, за да облекча болката от смеха си.

— Да бе, това е тъпо. Много е сложно – съгласи се Готлиб. Махна с ръка. – Знаеш ли какво? Допълни само онова, което още не знаем...

Аз кимнах.

— Добре – кимна и той. – Ето какво знаем. Първо, Тимоти Колт, известният журналист, който е мъртъв. Убит е. – Той поклати глава. – Каква загуба! Човек с такъв успех да загине така...

Очите ми се изместиха от строгото лице на детектива. Замислих се за Колт. За грубото му каубойско лице. За хумора и скръбта в очите му. Не успях да го опозная добре, но беше започнал да ми харесва. Пък и познавах работата му. Той беше един от добрите.

Надвесил кръглото си разтревожено лице над мен, Готлиб продължи:

— Управителят на хотела и двама пиколо, които те спасиха, са видели убиец да скача през прозореца. След това госпожица Келси долу... Той я изплашил до смърт. Позор! Толкова хубаво момиче. Певица е в някакъв рок-състав.

Внезапно дъхът ми спря като на новак на баскетболно игрище.

— Избягал ли е? Как... как е могъл?

— Хе! – поклати глава Готлиб. – Не питай. Можел е да се убие. Можел е да убие всеки. Хората на улицата... Не ми се мисли за това. И какво е направил? Скочил през прозореца. Хваща се за перваза на балкона долу. Онзи съвсем малък балкон! Трябва да е бил акробат. Там има прозорец. Той чупи стъклото. С коляното си – каза госпо-

жица Келси. – И пада вътре. Що се отнася до госпожица Келси, като я оставих, още плачеше. – Той отново махна с ръка. – Казвам ти, че беше ужасна сутрин. Събудиха ме в седем с това известие. Чух, че става дума за теб. Не знаех мъртъв ли си, жив ли си, какво става. Четох миналата седмица в „Сайънс Таймс“, че ако човек не си доспи, имунната му система отслабва. Може би не трябва да седя толкова дълго тук. – Той затвори едното си око и се обърна към мен. – Как изглеждам?

Аз кимнах.

— Не съм ли блед или зачервен?

Аз поклатих глава.

— Добре. Защото ти изглеждаш ужасно. Сигурен ли си, че искаш да те изпишат?

Аз кимнах.

— Добре. Защото, ако искаш да останеш, те са длъжни да те задържат. – Аз отново кимнах, а той пак въздъхна. – Както и да е, от онова момиче Келси получихме описанието му. Но нали знаеш как е? Тя е била сънена, защото вечерта е била на купон... Освен това работи в шоу-бизнеса. Кой я знае какво прави в седем сутринта? Това ѝ е била последната нощ в града. Сега разбираш ли какво ти говоря? Няма да е зле да ми го опишеш.

Аз се стегнах.

— Добре – изрекох шепнешком.

Той се облегна и вдигна длан.

— Не е необходимо да го правиш сега. Почини си, успокой се. Оздравявай.

— Нищо. Просто съм малко прегракнал.

Готлиб сви рамене, но бръкна в джоба си и извади бележник. После извади молив от джоба на ризата.

Аз поех дълбоко дъх. Позакашлях се.

— Беше висок около метър и седемдесет. Жилав. С кръгла глава. Тясно, овално лице. Черен – тъмнокафяв. – Всяка дума излизаше с усилие. Чувствах се като че ли съм глътнал лист шкурка. – Големи очи, много зъл поглед. Тънки устни, стиснати злобно. Хлътнали бузи. Испити. От носа му вече не е останало много. Доста синини. Вероятно не изглежда по-добре от мен.

Той огледа набързо бележките си. Затвори бележника. — Много ти благодаря. Много по-добре от госпожица Келси, която каза, че бил, цитирам, „като клоун с къса коса“. Трябва да пусна съобщение за издирване.

Аз въздъхнах. Звукът от дъха ми беше като издишване на църковен орган.

— Намери ли оръжието... ножа?

— Да. – Той вдигна очи към тавана. – Не мога да си представя какво е това. Дали не е ятаган на войник от швейцарската гвардия?

Аз се засмях.

— Ох! Не ме карай да се смея.

— Извинявай, но ми се стори, че прилича на нещо като церемониален нож на шаман на дивашко племе. Дето убива прасе, за да предизвика дъжд. – Той се изкикоти, но внезапно отново стана сериозен. – Не знам. Положението е ужасно. – Поклати тревожно глава. – Както и да е, така че когато се почувстваш по-добре, не е задължително да е днес, можеш да дойдеш, да поразгледаш малко снимки. Няма да навреди. И ще ти бъде благодарен.

Аз отново му кимнах. Приготвих се отново да говоря дълго. Не беше лесно. С всяка дума болката в гърлото ми се засилваше.

— Ножът. Колт е пътувал по разни екзотични места. Току-що се е върнал от Афганистан. Трябваше да тръгва за Никарагуа.

Готлиб кимна с къдравата си глава.

— Знам това. Говорих с приятелите му. Говорих и с твоите приятели Лансинг и Маккей. Хубава жена е Лансинг. Ще стане нечия прекрасна съпруга. Трябва да има деца. Не бива да тича да пише за мъртъвци. – Той сведе поглед към остриите си черни обувки.

— Разказаха ли ти за бара? – прошепнах аз. – За скарването на Колт с някакъв тип там?

— Да, разказаха ми, разказаха. Не ми беше от някаква полза, но ми разказаха. Господин Холоуей и господин Уекслър казаха, че разпознали човека като някой си Лестър Пол. Обикновено се мотаел в някаква държава на име Сенту. Би трябвало да съм чувал за нея.

— А, да – бавно отвърнах аз. – Те тримата са отразявали революцията там. Преди десет години. Така са започнали кариерите си. – Мъчех се да говоря. Измореният ми ум отново се замъгли от някакво чувство за връзка. Чувството, че всеки факт е свързан с другите и обратно. Трудно ми беше да разбере смисъла, но и не можех да се отърва от тази мисъл.

— Вярно. Страхотно – каза Готлиб. – Както и да е, онова, което успях да ми кажат за този Лестър Пол, който се бил скарал с Колт няколко часа преди тайнственото му убийство, не беше много. – Той отново отвори бележника си и го прелисти. – Господин Холоуей и господин Уекслър казаха, че той се въртял из Мангрела, столицата. Аз ги попитах дали този тайнствен човек работи нещо. А те ми отговориха, че не знаят. Тогава ги попитах каква работа е имал с покойния господин Колт. Те казаха, че не знаят. Доста полезен разговор. А обществото плаща за това. – Той затвори бележника със същата решителност, както и преди.

— Колт... – започнах аз. Трябваше да си поема дъх, за да заговоря. – Колт му каза: „Мъртъв си!“ или „Ще те убия“. Нещо такова.

— Правилно. Много добре. Спомняш си го. Също и Лансинг. Тя наистина е хубаво момиче.

Аз успях да се засмея. Отново ме заболя.

— Убиваш ме, Готлиб. Няма ли да си зададеш другите въпроси?

— Добре де, добре. Това беше между другото. И така, за какво говорехме? А, да. „Мъртъв си.“ Попитах Холоуей и Уекслър дали са чули какво е казал Пол, тази призрачна личност, която внезапно се е появила в бара и се е скарала с Колт тъкмо преди той, Колт, да бъде заклан... Те обаче свиха рамене, тези двама известни журналисти, и ми казаха, че Лестър Пол би трябвало да е бил убит от бунтовническата армия, когато тя е завзела онази държавица Сенту, за която всеки освен мен е чувал. – Сега той наистина вече пъхна бележника си в джоба. Приведе се напред с длани върху коленете. – Така че ще пусна бюлетин и за онзи човек. Ще го намерим, ще му зададем въпроси, ще го арестуваме, ще

получи доживотен за убийство. Още нещо, което би трябвало да знам?

Аз загледах пукнатините, които се пресичаха по белия таван. Опитах се да мисля. Пулсиращата болка ми пречеше. Махмурлукът също не беше минал. В стомаха ми, в мозъка. Нищо не изглеждаше наред. Нищо не ми беше ясно. Накрая гласът ми излезе треперлив заедно с тежкото дишане. Звучеше като вятър в някакъв филм за призраци.

— Елеонора – казах аз.

Готлиб наведе ухо към мен.

— Моля?

— Колт. Той спомена някаква жена. Елеонора. В Сенту. Така мисля. Не знам.

— Жена ли?

Аз кимнах.

— Просто жена. Това е.

Затворих очи, за да не виждам мъглата в ума си. Отворих очи. Мъглата си беше там.

— Не знам – казах. – Той си мислеше нещо...

Детективът поклати несигурно глава. Натисна с длани колената си и стана.

— Добре, ако се сетиш още нещо за нея, обади ми се. И изобщо, ако се сетиш нещо за каквото и да било от всички събития.

Аз въздъхнах и се предадох. Кимнах с глава.

— А ще дойдеш ли да погледнеш снимките?

Пак кимнах.

Той постави тежката си ръка на рамото ми.

— И не им позволявай да те изхвърлят от болницата.

Кимнах.

— И да не хванеш жълтеница – каза Готлиб. След това ми махна с ръка и се отпрати към вратата.

8.

Докторът ми дойде към два часа следобед. Той беше пуерториканец, на малко повече от двадесет години. Носеше големи очила с тъмни стъкла върху детското си лице. Те се

плъзгаха по носа му, докато четеше картона, закачен при краката ми.

— Вие сте на четиридесет и шест години. Така ли е, господин Уелс?

— Да – изграчих аз. Още чувствах пръстите на копелето върху врата си.

— Е, значи честит рожден ден – каза докторът. Пусна картона и ме погледна. – Повечето от вътрешните ви органи току-що са навършили шестдесет години.

Аз извърнах очи към тавана.

— Мога ли вече да си отида у дома?

— Колко цигари на ден пушите? – попита мъчителят.

— Един пакет – излъгах го аз.

— А колко пиете?

— По чаша бренди като лекарство.

Той ме огледа внимателно над очилата си. Вероятно ги носеше само за да прилича повече на доктор.

— Взехме ви кръв за изследване, господин Уелс – каза той. – Предадохме я в Шотландия за бутилиране. С какво можете да извините това, човече?

— Оказа се, че животът е трагедия. Мога ли вече да си ходя у дома?

Доктор Смърт въздъхна и кимна.

— Разбира се. Човек трябва да прекара последните си дни в позната обстановка.

Аз започнах да се измъквам от леглото.

— Никой не живее вечно – казах му аз.

— Благодаря, господин философ. – Той почука бялата престилка на гърдите си с молива. – Аз обаче съм доктор. Грижи се повече за машинарията си, приятел. Иначе си мъртъв.

С тези думи ме пусна да си ходя.

Облякох се и се завлякох навън на Първо авеню. Денят беше студен и ясен, както често става след виелица. Студът ме захапа и смрази дъха ми. Небето беше кобалтовосиньо. Слънцето – бяло. Представях си как блести непокътнатият сняг в горите на Мейн. Представях си как заслепява. Тук не заслепяваше.

Чистата красота на предната нощ беше изчезнала.

Градът я бе смачкал под подметките и колелата си. Мръсотията на градския живот бе превърнала снежната белота в мокра сивота. Лопатите на службата по чистотата я бяха струпали в края на тротоарите. Автобусите я бяха размазали в киша. А сега слънцето пронизваше студа, за да превърне кишата в ледени езерца. Те се събираха по тългите. Пешеходците трябваше да ги прескачат. Такситата минаваха през тях и хвърляха фонтани вода върху дрехите на пешеходците. Навсякъде се чуваха викове и ругатни. Ню Йорк си е една зимна приказка...

Аз тръгнах, накуцвайки и подскачайки, през тази бъркотия, докато намерих будка за вестници. Взех един брой на „Стар“. После се поколебах. Спомних си какво ми каза докторът. Но си купих пакет цигари. Така или иначе не обичам докторите.

Заставах върху мокрия тротоар. Пъхнах цигарата в устата си и я запалих. Димът подразни болното ми гърло. Издържах и дръпнах отново. Прегледах вестника.

Изненада. Приятна изненада. Кеймбридж беше сложил на първа страница материала за подкупния председател. „Доказано взимането на подкуп от Робинс.“ Беше използвал горната част на първа страница за снимка на тигъра с малка снимка на жертвата. А после бе прехвърлил материала на трета страница, а продължението за подкупа на седма. Но това беше достатъчно добре. Кеймбридж или се бе поддал на натиска на редакцията, или насила са му дали да пие някакви лекарства за поумняване. Така или иначе се беше получило добре.

С нова вяра в избраната от мен професия, аз хванах такси. Минах през локвите на булевард „Вандербилт“ до бетонената кула, в която се намира редакцията на вестника.

Качих се с асансьора на дванадесетия етаж и заставах пред стената от стъклени врати. Виждах отражението си в тях. Вратовръзката ми я нямаше. Сакото ми беше смачкано. Лицето ми беше лилаво. Ръката ми бе увита в бинтове. Бутнах отражението си и влязох в залата.

Тя представлява лабиринт от работни клетки под луминесцентно осветление. Посрещна ме с някаква бяла тишина. Тази постоянна липса на звуци бе от пръстите вър-

ху компютърните клавиатури, бръмченето на принтерите, поставени под стъкло покрай стената, и заглушеното жу-жене на модерните телефони. При дългото, централно редакционно бюро тихо се съвещаваха редактори и репортери. Те сочеха изречения върху екраните на мониторите. Стискаха телефони до ушите си или приближаваха глави в разговор. Говореха само когато е необходимо. Говореха си тихо. Нямаха причини да бъдат толкова тихи, но бяха.

Когато за пръв път постъпих в този бизнес, бях влязъл в един живот на тракащи телекси и машини, на извикани заповеци или вицове, на телефони, които наистина звъняха, и то често. Но след това имаше война и Уотъргейт. Шумът от скандала с президента. Журналисти, които правеха новини. И след известно време работата се промени изцяло. Бизнесът стана доста по-голям. По-уважаван. По-тих. Напоследък, когато понякога идвам в „Стар“, си мисля, че от стъпките ми всичко ще се разтrese като от влизането на слон в стъklar-ски магазин.

Белият шум спря. Чуваше се как заглъхва като въздишка. Лансинг, която се беше облегла върху една преграда и разговаряше с Маккей, се обади първа:

— Уелс! – възкликна тя.

При редакционното бюро главите се извърнаха. Зад преградите се надигнаха лица. Още някой извика името ми, а после друг. Някой ми махна с ръка. Цяла тълпа се насъбра наоколо ми. Аз им кимах, докато се промъквах напред.

— Как си? – питаха ме непрекъснато.

— Добре – също непрекъснато отговарях аз. Гласът ми вече бе започнал да се възстановява.

Засипаха ме с въпроси. Известно време ги развличах с разказа за битката. Още малко говорих и за болницата. Те клатеха глави, учудени от смелостта ми, моята издръжливост, мъдрост, сила и достойнство, от моя американизъм и сила на духа. После се заеха с работата си. Дори и Маккей трябваше да вдигне телефона. Накрая остана само Лансинг.

Аз се облегнах на бюрото си. Тя бе застанала точно пред мен. Чувствах аромата ѝ. Миришеше хубаво. Беше с бледорозови панталони и пуловер на черти. Изглеждаше

добре. Изглеждаше свежа и нова. Но очите ѝ се навлажниха, докато я разглеждах. Тя постави длан пред устата си. Видях, че пръстите ѝ треперят.

— Престани – казах аз.

— Изглеждаш като умрял – изхлипа Лансинг.

— Добре съм. Имам нужда от един душ и смяна на дрехите. Това е.

— Трябваше да си у дома си. Трябваше да си почиваш.

— Да. Освен това докторът каза, че трябва да оставя цигарите и алкохола.

Тя прехапа устни и въздъхна.

— Тъпи доктори. Какво ли още ще им дойде наум?

— Откачени, нали? – Аз се огледах из огромната зала.

– Става ли нещо?

— О, господи, Уелс – отвърна Лансинг. – Тук е лудница.

— Някаква друга новост?

— Ама наистина ти казвам. Иди си вкъщи и си почини.

— Значи пак се прави на голям, а?

Обърнах се отново към нея. Зърнах я как си избърсва с пръст крайчеца на окото.

— Половината зала работи по темата Колт, а другата половина пише за снега.

— Виелица Бушува Докато Журналист от „Стар“ Побеждава Убиец?

Тя кимна.

— Той иска да напишеш своята версия. „Изключителен репортаж: Как се Преборих с Убиеца и Открих Господа.“ Обаждал се е в апартамента ти, за да провери дали си се прибрал. Непрекъснато повтаря на всички, че Уелси няма-ло да го провали.

Аз изкривих лице.

— Пак ли ме нарича Уелси?

— Тръгнал си нагоре – опита да се усмихне тя, но когато погледна ребитото ми лице, усмивката ѝ угасна.

— Какво стана със заглавието за тигъра – смених темата аз.

— Сандлър. – Сандлър беше един от Тримата Шефове. Големите шефове, които рядко виждахме. – Рафърти, изглежда, се е обадил горе – каза Лансинг. – Сигурно ти-

хичко е подхвърлил на Сандлър какво става тук. След около половин час Сандлър слезе и уж съвсем случайно каза, че искал да види твоя материал за подкупа. Кеймбридж стана червен като домати. Трябваше да го видиш. Той...

Опитваше да се прави на спокойна, но не успя. Устните ѝ се разтрепериха. Извърна се и склони лице към рамото си.

— Хайде, Лансинг, стига.

— Приличаш на мъртвец – прошепна тя. – Просто приличаш на мъртвец.

Аз посегнах към рамото ѝ, но се отказах. Ръката ми се отпусна. Останах тъпо изправен.

Робърт Кеймбридж ме повика от другия край на залата. Звукът от гласа му накара всяка болна част от тялото ми да заболти още повече.

— Уелси! Уелс, Уелс, Уелс!

Лансинг се стегна. Бързо отметна косата си и се отдалечи от мен. Не погледна назад. Не каза нищо повече.

— Уелси, знаех си, че ще дойдеш! Знаех си, че онези стари доктори в скапаната болница не могат да задържат такава смела птица като теб!

Аз скръднах със зъби. Приготвих нещо като усмивка. Обърнах се да го поздравя. Той изглеждаше висок и строен в тъмносиния си костюм. Кръглото му лице бе почти като на някакъв проклет херувим с широката си усмивка. Тъмната му коса падаше уж небрежно върху челото. И естествено, лицето му имаше тен. Този негов тен през зимата винаги ме е учудвал.

Той замахна широко с ръка да ме потупа по рамото. Стисна го и острата болка прониза врата ми. Изражението му стана сериозно. Огледа ме.

— Ами... Добре изглеждаш – заяви той. Като на приятел. Кеймбридж е просто един от приятелите ми.

— Благодаря, Боб – изрекох аз мъжки. – Чувствам се направо отлично.

Той ме потупа по рамото. Аз се опитах да не трепна.

— Да знаеш, че от другите вестници, от радиото и телевизията се обаждат непрекъснато от часове наред. Всички

искат да те интервюират. Даже искаха да говорят с Лансинг и Маккей.

— Така ли?

— И знаеш ли какво им казах? Казах им „майната ви, майната ви на всички, идете да цитирате говорителя на полицията“. Че ти тук ли работиш или какво?

Той се изсмя. Аз изгъргорих.

— Та така. Хммм. Джони, ще ми напишеш изключителен репортаж за срещата си със смъртта, нали? – продължи той. Усмивна ми се подкупващо. Така де, още една среща със смъртта на старата пушка.

— Можеш да разчиташ, Боби.

— Добре, добре. – Сега вече направо си ме прегърна през рамо. Миришеше даже по-хубаво и от Лансинг. – Значи ще накарам Уоли Уилкинсън да напише въведе... – Аз се изкашлях. Уилкинсън беше репортер, когото Кеймбридж току-що бе докарал от Калифорния. Беше, както би се изразил самият Кеймбридж, „човек с програма“. Да бъде „народен“ беше цел в живота му. Когато китайските панди бяха докарани в Бронкс например, той доброволно поиска да отрази това. От друга страна, не би разпознал истинската новина дори и да стои пред очите му. – От теб искам едно кратко стегнато материалче за страницната колона – продължи Кеймбридж. – За събитията, както си ги преживял. Нали разбираш какво съм намислил?

— Еее, май да – отвърнах аз. След четвърт век в бизнеса наистина усещах, че схващам какво е намислил.

Окуражен от моята интелигентност, изпълнителният редактор ми подаде още малко материал.

— Не се бой да изразиш чувствата си. Шока си от това, че си видял как убиват Колт. Страхът ти от сблъсъка с убието. Чувството ти на... на триумф, когато си разбрал, че си останал жив. Разбираш ли какво искам?

— Започва да се оформя, Боб – изрекох хрипливо. Изкашлях се. Гърлото отново ме стегна.

— Хубаво! – възкликна Кеймбридж. Свали ръката си от рамото ми и ме потупа по гърба. Този път не успях да преглътна стенанието си от болка. – Мислиш ли, че ще мо-

га да получи материала ти върху бюрото си до пет? Дай ми възможност да го прегледам, преди да съм го дал на Рафърти.

Аз се поколебах. Това беше малко опасно. Кеймбридж беше редактирал мой материал и преди. Беше го направил „по-народен“. За един миг само го беше направил толкова народен, че после едва не ме съди цялата страна. След този опит двамата с него бяхме достигнали до известно разбирателство. На него му се разрешаваше да ми каже как да пиша материалите си, но преди да ги започна. А на мен ми се разрешаваше да не му обръщам внимание. На него му се даваше възможност да прави предложения към завършения материал. А аз имах право да го хвана за носа и да го извия здраво, ако само си позволише да промени нещо в него. Обикновено всичко вървеше добре. Той работеше, за да направи вестника народен. Аз работех, за да направя от вестника вестник. Напоследък обаче започна да ми се струва, че нашето споразумение започва да му тежи на авторитета. Освен това той сигурно не е бил много доволен, задето Сандлър го е принудил да постави на първа страница моя материал за подкупа. Опасявах се за живота на страницната си колона, ако Кеймбридж я докопа преди изпълнителния редактор.

— Добре – казах накрая с мъжко изпъване. – Ще се опитам, Боб. Още не се чувствам съвсем във форма, право да си кажа, но ще направя каквото мога. – Извадих цигара, запалих и дръпнах. Издухах дима, който обви и двамата ни. Кеймбридж пребледня. Той не обича цигари. Казва, че се боял за здравето ми. Аз дръпнах отново.

Той обаче упорито продължи да ме натиска.

— Нали разбираш, сега е само три без четвърт... Просто искам да знам как да координирам броя, така че стига да нямаш нищо против, бих ти бил благодарен, ако ми го донесеш на бюрото до пет. – Той млъкна и се ухили през нов димен облак. – Става ли, приятел?

— Хммм – отвърнах аз.

— Ей, татенце, имаш посетител!

Викът беше на момчето-копист. Алекс. Той ми вика „татенце“. Чаровно дете. С удоволствие изоставих Кеймбридж. Върнах се към стъклените врати. Алекс беше там. Той ме

посочи на една жена, която току-що беше влязла. Дребна и слаба, тя почти се губеше в голямото си палто. Предположих, че е на около тридесет и пет години. И всяка от годините ѝ бе изрязана върху бледото лице с линии, които се впиваха дълбоко в ъглите на устните и очите ѝ. Въпреки това лицето ѝ беше привлекателно. Беше нахално и остро, с птичи черти под късо подстригана и сресана нагоре рижа коса. Зелените ѝ очи бяха блестящи, чисти и умни. Те последваха бързо жеста на Алекс. Прецениха ме с един поглед.

Тя протегна ръка. Аз я поех. Кожата на дланта ѝ беше суха и студена. Отблизо видях, че има доста червило на устните си. Имаше и доста руж, поради което бузите ѝ изглеждаха като зачервени от треска.

— Господин Уелс? – попита тя. Говореше рязко. Като че ли усмивката ѝ бе принудена.

— Аз съм Уелс.

Тя въздъхна дълбоко.

— Казвам се Валери Колт – каза тя. – Аз съм жената на Тим.

9.

— Накараха ме да дойда и да идентифицирам трупа – каза тя. Засмя се тъжно. – Не бях го виждала повече от година и не бях сигурна дали ще го позная.

Сега вече бяхме в моето сепаре. Намерих допълнителен стол за нея. Бях седнал до едната стена, приведен напред, опрял лакти върху коленете си. Тя седеше срещу мен, облегната назад, опряла глава върху разделителната стена. Помежду ни се намираще моята „Олимпия“ – последната пишеща машина тук. Но тя бе почти погребана под купчина розови бележки, започващи с „когато те нямаше“. Върху тях пазеше опасно равновесие метален пепелник.

Госпожа Колт затвори изморено очи.

— Горкият Тим – каза тя. – Нямахте си никого.

Аз извадих цигарите си. Захапах една между зъби и подадох друга към нея.

— Разведени ли бяхте?

Тя кимна, като отказа цигарата с махване на ръка.

— От пет години – отговори на въпроса ми. Когато дръпнах пакета, тя, изглежда, размисли и посегна. Аз отново ѝ подадох цигарите. – Всъщност не бива да пуша – призна ми тя. – Децата си нямат никой друг.

— Колко деца? – Аз ѝ поднесох запалката. Тя се приведе напред. Светлината от пламъчето освети бръчките под грима.

После тя отново се облегна с глава върху стената. Издуха дима към лампите.

— Две. Едно момче и едно момиче. На шест и на седем години.

— Трудно е да ги гледаш сама.

— Да – отвърна тихо тя. – Доста е трудно. Сама.

Аз я гледах и чаках. Чудех се защо ли е дошла.

Следващите ѝ думи като че ли отговориха на въпроса.

— Исках да ви кажа колко съжалявам, че сте били ранен – усмихна се тя. Беше изморена усмивка. – Някой все трябва... трябваше... да прави това вместо Тим. Да се извинява. Хората около него непрекъснато биваха наранявани. Затова все някой трябваше... Да бъде любезен, нали разбирате? Да се извинява. Да събира счупеното.

— Някой като вас – отвърнах аз.

Тя вдъхна дълбоко дима. Замисли се. После го издуха и отвърна едносрично:

— Да.

— Дори и сега.

Тя кимна.

— Дори и сега. Той просто вървеше напред, нали така? С цялото си очарование. С цялата си енергия. Той беше като... магнит.

Аз не отговорих. Не знаех какво да кажа. Не разбирах какво всъщност иска.

— Той просто очароваше хората, после изчезваше в опасните си приключения, а... а хората го следваха. Фотографите винаги искаха да работят с него. Официалните лица винаги искаха да говорят с него. Жените винаги искаха да... да бъдат с него. Те го следваха. И кой знае защо...

Кой знае защо, те винаги оставаха наранени. Или ги застрелваха... или ги арестуваха, или... – Тя обърна поглед към мен. – Или ги изоставяха – продължи. – А той просто вървеше напред, недокоснат, здрав, като че ли се намираще под някаква невидима защита. Досега. – Очите ѝ блеснаха, внезапно замъглени от сълзи.

— Сигурно много сте го обичали – обадих се аз. Даже и на мен ми прозвуча фалшиво.

— О! – С едно кратко бързо движение тя загаси цигарата си в пепелника между нас. – О, знам какво си мислите – каза тя. – „Бедната жена. Бедната женица, която е носила факлата на един мъж, който я е изоставил преди цели пет години.“ Всъщност един мъж, който никога не си беше у дома, винаги... винаги беше някъде, в някоя друга страна и никога... По дяволите! – Тя беше оставила чантата си на пода до стола. Сега бързо посегна към нея, отвори я и извади кърпичка. Попи бузите си с умело движение и изтри сълзите, преди да са размазали очната линия в черни ручейчета.

— Изобщо не съм си помислял такова нещо – излъгах аз.

Тя подсмъркна.

— Знаете ли къде живея, господин Уелс? Знаете ли къде живея с двете си деца? Наели сме половин къща в Астория. Една спалня. Една баня. Градинка колкото килим. Касиерка съм в една банка наблизо. Едва успявам да свържа двата края. С наема и ежедневните разходи... А той никога...

Аз бавно и внимателно загасих цигарата си. Гледах в ръката си, за да ѝ дам време да се овладее.

— А сега, когато го няма, сигурно не е оставил нищо за мен. Сигурна съм, че е похарчил всичко за... за хубави хотели, храна и напитки, каквито... неговите информатори и жените харесват. – Кичур от рижата ѝ коса падна върху челото ѝ и тя я отметна нервно. Движението отново откри лицето ѝ. Тя ме погледна разсеяно, сякаш току-що се е сетила за нещо. – Няма да напишете за това, нали? Нямах намерение да...

— Искате просто да споделите – казах аз.

— Точно така. Просто споделям. Нали може? Късно ли ви предупредих? – Гласът ѝ прозвуча тревожно.

— Не, не е късно – поклатих глава аз.

— Аз не съм... Чувала съм, че трябвало да се каже предварително. И си помислих, че...

— Само полититците трябва да го казват предварително – уверих я аз. – Можете да ме предупредите и сега.

Тя се поусмихна и кимна.

— Значи предупреждавам ви.

— Чудесно. – Аз запалих нова цигара. Този път тя не си взе. Облегнах се с лакът върху бюрото си. Погледнах към бележките, натрупани върху машината. Видях името Чандлър Бърки, написано върху една от розовите хартийки. Вдигнах поглед към Валери Колт.

— Госпожо Колт – заговорих, без да мисля. – Защо дойдохте тук? Защо дойдохте да говорите с мен?

Точно в този момент тя седеше силно изправена. Като малко момиченце. Беше притиснала коленете си, а ръцете ѝ бяха стиснати в скута. Усмиваше се леко, скръбно, като че ли бе почти развеселена от тъжното положение, в което се намира. Зелените ѝ очи още блестяха от сълзите, но зад тях като че ли имаше нещо разголено. Като я погледнах сега, разбрах, че каквото и да каже, тя ще остане открита и уязвима, напълно лишена от гордостта си. Искаше ми се да сложа длан върху устните ѝ, да я накарам да замълчи. Но явно онова, което тя искаше от мен, я бе накарало да дойде. Не можеше да се върне назад. Просто нямаше сили да го стори.

— Дойдох... – напрегнато заговори тя, като че ли речитирайки заучен текст, – дойдох, за да разбера какво е казал. Накрая. Дали... ме е споменал изобщо. Накрая? Просто... нещо, което сте чули? Нещо, което той може да е... казал, аз... – Почти не можехме да се гледаме в очите. Тя се беше задъхала. – Сега... сега разбирате ли защо съм дошла? Защо е дошла горката, изоставена жена?

Аз се замислих. Дълго. До отвора на сепарето ми идваха хора. Напрегнатата работа в залата като че притискаше въздуха. Секундите минаваха.

— Госпожо Колт – заговорих накрая. – Всичко стана

твърде бързо. Той... той умря толкова бързо, че нямаше време да...

— А преди това? – Тя вече не се и опитваше да скрие паниката в гласа си. – Вие сте били заедно преди това. Така ми казаха в полицията. Пили сте заедно. Той трябва да е говорил, ти трябва да си му говорил. Говорили сте за... за... разни неща.

— Ами аз... – Размахвах безпомощно ръка. Цигарата между пръстите ми остави следа от дим във въздуха. – Да – насилих устата си да се поусмихне. – Трябва да разберете, че аз бях малко зле от алкохола и...

— Да – отвърна загрижено тя. – Не си спомняте... всичко. Разбира се.

— Точно така. Аз... забравих, че ние... Ние говорихме доста дълго за вас. Всъщност... доста дълго и... Тим, той говореше много, много мило за вас и всъщност аз...

— Какво каза той? Моля ви. Какво каза?

— Ами говореше колко ви е обичал. Каква прекрасна съпруга сте му била. Сега си спомням, че каза...

— О, боже! – Беше тих вик, но в мига, когато излезе от устните ѝ се засили. Тя се приведе на стола и покри с длани лицето си. Цялото ѝ тяло се разтресе от хлипането ѝ. – О, боже! – повтори тя. – О, боже, боже! Елеонора! Елеонора!

Аз седях, пушех и я наблюдавах как плаче. Не я докоснах и мълчах. Мислех, че с нищо не мога да ѝ помогна. Тя хлипа около минута. После бавно престана. Мъчително си пое дъх, като избърса с една ръка бузите си, а с другата отвори чантата си.

Засмя се през сълзи.

— Сега пък на всичкото отгоре се и размазах, нали? – весело ме попита тя.

Аз се усмихнах.

Червеникавият ѝ бретон беше увиснал. Бузите ѝ бяха поизцапани от размазания грим. Тя поизтри сенките с кърпичката. После извади кръгла кутийка пудра и я отвори. Надникна в огледалото и изтри пораженията върху лицето си. Още хлипаше, но не плачеше.

Прибра пудрата в чантата и я затвори.

— Извинявай – каза, без да ме погледне.

Аз поклатих глава.

— Няма нищо.

— Глупаво беше от моя страна да идвам. Да търся... да търся нещо, което не можеш да ми дадеш. Нещо, което никой не може да ми даде с изключение на Тим. Постъпих идиотски.

— Ако това беше престъпление, всички щяхме да свършим в затвора – успокоих я аз.

Тя ми се усмихна принудено.

— Добре! – решително изрече жената и се изправи. Продължаваше да не ме поглежда.

— Коя е била тя? – попитах аз. Наблюдавах я внимателно. – Коя е Елеонора? Любопитен съм да разбера. Коя е?

Тя сведе очи към обувките си. Евтини, доколкото забелязах. Тъмни и доста износени. Обувки на жена, която цял ден стои на крак. Накрая тя вдигна лицето си. Гласът заглъхна в гърлото ѝ, където бе задържала скритите сълзи.

— Тя беше жената, която той обичаше – каза ми тя. Издаде тих, отчаян смях. – О, предполагам, че е била дори нещо много повече, когато той приключи. Когато приключи да я създава в ума си, да я романтизира. Тя беше... всичко. Всичко, което обичаше Тим. – Тя пак се засмя. Тъжно. – В ума на Тим Елеонора беше приключение, работа и не знам още какво. Неговата младост. Тя бе нещо повече от онова, което която и да било *жива* жена би могла да бъде за него. Във всеки случай повече, отколкото бих могла да бъда аз...

— Тоест тя е мъртва?

Валери Колт кимна.

— Така ми се струва. Разбира се, аз не знаех много за нея. Само това, че той я викаше нощем. Само това, че той понякога... понякога викаше името ѝ, когато беше с мен. – Лицето ѝ се изкриви. Тя за миг вдигна смачканата кърпичка към очите си. Този път сълзите не потекоха. Тя свали ръка. – Иначе той всъщност не ми е разказвал за нея. Все пак тя ми беше съперница. А никак не е лесно да се състезаваш с мъртва жена. Повярвайте. Не е лесно. – Тя се засмя и подсмъркна. Говореше бързо и твърдо. Като че ли облекчаваше душата си, като говореше за това.

— Сигурно – отвърнах аз. – Но коя е била тя? Казвал ли ти е?

— О... да, разбира се. Тоест, след като се завърна от Сенту, когато прекарваше повечето си време в писане на писма, връзки с чужди посланици, когато се опитваше да я открие. Тогава просто беше длъжен да ми разкаже нещо.

— Там ли я е срещнал? В Сенту?

Тя кимна.

— Това е и част от онова, което беше тя за него. Онзи първи успех, първото приключение. Тя е била нещо като медицинска сестра там, доколкото разбрах. Нещо такова... Всъщност не знам. – Изглеждаше изненадана, когато го изрече. Вероятно бе живяла толкова дълго с образа на онази жена, че едва сега разбираше колко малко всъщност знае за нея. – Запознал се с нея в Сенту. Предполагам, че са се влюбили... А тя е загинала, когато бунтовниците са превзели столицата. Предполагам... Май това е всичко, което знам със сигурност. Мисля, че дори и Тим не е бил съвсем сигурен, че знае какво се е случило с нея. Знаел е само, че не е успял да премине през линиите на бунтовниците. И че не е успял да я открие. – Сега сълзите бяха пресъхнали окончателно. Сега тя вече ме гледаше спокойно. – Аз бях живяла с Тимоти Колт цяла година, преди той да замине за Сенту. И живях с него и Елеонора цели пет години след това. Всъщност не ме интересува коя е била тя, господин Уелс. Сигурна съм, че е била красива и... смела, и... всичко останало. – Тя праметна чантата си през рамо. Вдигна гордо глава. – Но аз бях реална – продължи твърдо. – И бях тук. Винаги бях до него. – Тя тръгна към изхода. – Съжалявам, че постъпих като глупачка.

— Не... – възразих аз.

Тя не ми обърна внимание.

— Ама знаете ли как се чувствам? Знаете ли какво значи да изгубиш единствения човек, когото обичаш най-много на този свят?

Тя се обърна и си тръгна. Чувах как стъпва изморено по пода, докато вървеше.

Няколко минути останах сам в сепарето си. Седях сам с цигарата си и нейния въпрос.

После загасих цигарата. Тогава отговорих на въпроса ѝ.
— Да – казах в пространството.

10.

Преди много време, сигурно вече са минали десет години, по времето, когато постъпих в „Стар“, аз отразявах едно снайперско нападение на Пето авеню. Беше по Коледа. На двадесет и втори декември. Булевардът между Тридесет и четвърта и Петдесет и пета улица представляваше дълга, пълноводна човешка река. Разноцветна река. Червени шапки и зелени шалове, сини, жълти и кафяви палта, всички събрани заедно в обща маса. Тази маса плуваше непрекъснато от мястото, където механични джуджета изработваха подаръци на витрината на магазина за играчки „Шварц“, покрай високите кули, покрити със станиол, електрически крушки и бенгалски огньове, под огромните, осветени от цветни лампички дървета пред центъра „Рокфелер“ до дъното при Емпайър Стейт Билдинг, който властваше тържествено над целия този човешки поток.

По-късно се оказа, че името на снайпериста е било Уилфред Камбъл. Беше от Бронкс. Негър с костеливо лице и скръбни очи. Беше мияч на прозорци. Работел основно в Манхатън.

Три месеца преди това ударил печалбата. Не бил огромен джакпот, но спечелил поне няколко хилядарки. Излязъл да празнува в съседната кръчма. Била стара, дървена сграда, боядисана в зелено. Над прозореца имало надпис „Момичета! Момичета! Момичета!“ Също и нарисувана чаша, наклонена настрани. Камбъл никога преди не бил влизал там. Бил женен, ходел на църква, имал две деца. Обикновено се държал по-надалеч от подобни места.

Но онази нощ отишъл. Гледал полуголите момичета да танкуват върху бара. Харесал една от тях, кльощава, дребна девойка, която се нарекла Ивет. Платил ѝ да танкува върху неговата маса. Купил ѝ две скъпи питиета. Разказал ѝ за джакпота, който бил спечелил. След като ѝ свършило

работното време, тя му позволила да дойде с нея в дома ѝ. Живеела само на няколко пресечки от дома на Уилфред.

Той останал при Ивет два месеца. Дотогава му стигнали парите. През това време си загубил работата, понеже не се явявал. Жена му го напуснала и се прибрала при майка си. Децата престанали да му говорят. На Уилфред като че не му пукало. Купувал на Ивет дрехи с пайети. Купувал ѝ обувки. Наемал лимузини, за да я води на вечеря. Всичко това тя приемала без ангажименти, разказа ми по-късно Ивет. Тя продължила да танкува в бара. Дори понякога му правела номера. Уилфред никога не се оплаквал. Понякога, каза тя, даже не можела да го гледа, не понасяла да я докосва. На него обаче май и от това не му пукало. Тя му позволила да живее при нея. Изглежда, той само това искал.

Когато парите му свършили, тя казала:

— Съжалявам, скъпи, но трябва да си отидеш.

Той кимнал. Изглежда, разбрал какво е искала да му каже. Тръгнал си, без да възразява.

Уилфред имал две оръжия. Един 38-калибров пистолет и малокалибрена пушка. Доколкото си спомням – 22-ри калибър. Отишъл си вкъщи и ги взел. Прибрал пистолета в армейското си яке. Поставил пушката в един сак. Взел метрото към Централен Манхатън.

Занесъл сака в една сграда на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и пета улица. Било около шест часа вечерта. Тълпата купувачи била гъста, понеже бил пиков час.

Уилфред минал директно пред бюрото на охраната. Влязъл със сака в асансьора. Качил се на четвъртия етаж. Там били офисите на някаква филмова компания. Заемали целия етаж. Уилфред често им миел прозорците. И познавал точно човека, който му трябвал.

Секретарката в приемната я нямало, но вратата била отворена. Уилфред минал със сака си. Влязъл в празния коридор. Там в двете страни имало врати към канцелариите. Той влязъл в първата врата вдясно.

Вътре при бюрото седяла млада жена. Зад нея имало широк прозорец, гледащ към тухлената стена на презвитерианска черква.

Жената погледнала Уилфред. Тя му се усмихнала ши-

роко и го попитала с какво може да му послужи. Уилфред измъкнал големия пистолет от джоба си. Насочил го към нея и стрелял. Усмивката ѝ изчезнала под кървавата маса. Тялото ѝ изхвъркнало от стола и паднало на пода.

Уилфред затворил с ритник вратата и я заключил. Занесъл сака до прозореца и го поставил до сгърченото тяло на жената. Отворил го и извадил пушката.

Уилфред промушил дулото на пушката през един от прозорците. Стъклото се счупило. Към хората долу политнали блестящи парчета стъкло. Трима възрастни и четири деца били ранени от стъклата. Уилфред се прицелил и открил огън.

При тази голяма тълпа народ, свирещата музика и осветлението, минало доста време, докато хората разберат, че ги убиват. Жертвите падали мълчаливо. Хората около тях ги бутали, за да минат. На стъпалата на черквата някакъв младеж от Хюстън, Тексас, паднал назад в ръцете на жена си. Тя видяла, че очите му гледат нагоре. Видяла кръглата, червена дупка между тях. Започнала да пищи, когато мъжът ѝ се плъзнал от ръцете ѝ и паднал върху паважа. Писъкът ѝ прекъснал. Уилфред я улучил в гърлото.

Хората, минаващи пред черквата, видели всичко това. Когато чули писъка, погледнали нагоре. Видели как внезапно от гърлото на жената бликва кръв. Паникьосали се. Паниката се разпространила. Тълпата на булеварда се люшнала, запищяла и започнала да се отдръпва като вълни в бурен океан. Колите започнали да спират, когато хората хукнали от тротоара върху платното. Клаксоните се присъединили към писъците на хората.

Уилфред продължил да стреля спокойно и умело. Видял едно малко момиченце, което се било изгубило и плачело до вратата на книжарницата. Застрелял го в гърдите. Видял един мъж да се катери по стъпалата на черквата, прескачайки падналото тяло на възрастна жена. Улучил го в тила.

По времето, когато аз стигнах там, следвайки ченгетата, седем души бяха вече убити. Повече от двадесет и пет бяха ранени. И това горе-долу беше всичко. Уилфред свършил куршумите и тихичко се предал.

Когато го извеждаха от сградата, аз се залепих за кор-

дона охраняващи го полицаи. Другите репортери се заблъскаха в мен. Между две ръце на униформени видях да минава Уилфред. Главата му беше наведена. Ръцете му бяха в белезници на гърба. Двама полицаи го държаха за лактите и го водеха през бурята от въпроси и проблясващи светкавици. Той мина на две крачки от мен. И тогава аз му извиках. Това ми е работата. Извиках единствения въпрос, който можах да измисля.

— Хей, приятел, защо го направи?

Уилфред вдигна скръбното си лице, докато го водеха напред. Погледна ме с големите си, жълтеникави, меланхолични очи.

— Защото, гусине – тихо отвърна той, – аз толкова много я обичах.

На следващия ден той се обеси в килията си.

Тази вечер, когато се върнах къщи, се замислих за стария Уилфред. Мислех за неговия отговор. Мислех за Тимоти Колт и за смъртта му. Мислех за много неща.

Преди това не бях имал време да се замисля. Бях зает, служейки на великия бог на журналистиката. След като Валери Колт си тръгна, аз надрасках статийката си за борбата си с убиеца на Колт. Стандартно. Отне ми около половин час. Когато беше готово, се направих, че работя още известно време, за да не го предам на Кеймбридж преди срока. Показа се, че моят „народен“ приятел го хареса. Не ми създаде много неприятности.

Малко след шест часа се прибрах в къщи. Гърлото ми дращеше от цигарите и говоренето. Стомахът ме болеше от аспирините и глада. Останалата част от тялото ми не бе спирала да ме боли от сутринта. Когато най-накрая стигнах до блока на Осемдесет и шеста улица, вече не мислех за нищо освен за душ, пиене и легло.

Апартаментът ми на четвъртия етаж беше тъмен, когато влязох. Тъмен, но блясъкът от филмовата реклама отсреща го осветяваше. Този блясък придаваше твърдост на нощта, притиснала прозорците. Той докосваше сенките на мебелите със странни златисточервени отблясъци.

Аз ударих няколко пъти стената с юмрук, за да прого-

ня хлебарките. После запалих лампата. Хвърлих вестника си върху кушетката и тръгнах към кухнята.

Бутилката ми с уиски беше върху плотта. Сграбчих я с една ръка, а с другата взех чаша. Занесох ги в хола. Поставих ги на бюрото до прозореца. Самият аз се настаних в стола до бюрото. Налях си.

Първата глътка алкохол ме накара да се почувствам по-добре. Главоболието, което ме мъчеше цял ден, изчезна. Болката в стомаха ми се успокои. Умората в краката ми намалая. Погледнах през прозореца към филмовата реклама. Помислих си за Уилфред Камбъл.

Мислех за Уилфред и за доктора, с когото говорихме този следобед.

„Грижи се повече за машинарийката, иначе ще умреш.“

Аз отпих от уискито. Беше по-вкусно. Пък и какво разбира той?

Мислех за Уилфред и за Валери Колт. Мислех за скръбта ѝ, за наранената ѝ гордост.

„Знаеш ли какво е да загубиш единствения човек, когото обичаш на този свят?“

Да, знаех. Знаех. Някога обичах жена си, Констанс. И дъщеря си Оливия. Обичах я повече от всичко. Но един ден жена ми реши, че вече не иска да ми е жена. А един друг ден, години по-късно, дъщеря ми реши, че не желае да живее. Тогава тя беше на петнадесет години. Живееше в Европа с майка си. Работеше като съветник в един летен лагер. Написа ми писмо оттам. Казваше, че се учи да намира красотата в реалния свят с цялата му скръб. А после беше отишла в гората и се обесила на едно дърво. Сега мислех за нея. Мислех за Валери Колт. Мислех за Уилфред Камбъл.

Мислех за Уилфред и за съпруга на Валери. Тим. Тимоти Колт, един от най-добрите в професията.

„Кога за последен път си виждал жената, Уелс? Кога си я виждал за последен път?“

Мислех за него и как ми го каза.

„Не се виждаш с нея. Не ти пука.“

Мислех за него как лежи мъртъв в моргата и няма кой да разпознае трупа му освен жена му, която е изоставил.

Жената, която е изоставил заради друга, мъртва жена. Заради една идея-фикс. Мислех за думите му снощи, за онази пианска декларативност, самотата и мъката му.

„Елеонора, Елеонора, любов моя, любов моя.“

А после той умря. Без предупреждение. Без възможност дори да извика, да изругае несправедливостта на всичко онова. Артерията му бе прерязана с умел удар на кривия нож. Ето на това му викам аз грижа за машинарийката.

„На теб не ти пука за нищо.“

Помислих си за Чандлър Бърки.

„Кога за последен път си я виждал, Уелс?“

Тя живееше на повече от седемдесет километра в окръг Грант. Първоначално това като че ли нямаше значение. Тогава тя често идваше в града. Аз понякога пътувах дотам. Обикновено, когато имахме възможност, прекарвахме почивните си дни заедно в голямото легло в съседната стая. Тя обичаше да прави омлети сутрин. Аз се събуждах от аромата им. С течение на седмиците тя покри пукнатините по стените ми с картини, снимки и рисунки. Купувахме ги заедно из малките магазинчета в центъра. Имаше снимки на сградата „Флатирон“, на градината на площад „Медисън“, на Сентръл парк и така нататък. Сцените от малкия стар Ню Йорк като че ли бяха общата тема. Аз ги закачах, а тя ме насочваше. Беше мрачна и нервна, когато го правехме. Точно като стара мома-учителка, каквато си е. Това ме караше да се усмихвам. Усмихвах се даже когато ми се караше, че пуша много и че работя много. Харесваше ми да ѝ затварям устата с целувка. Когато се любехме, тя не беше нито мрачна, нито нервна.

„Кога за последен път, Уелс?“

Изглежда, в началото просто ни харесваше да си играем на дом. И двамата бяхме живели сами твърде дълго. Чандлър дори като че ли се опитваше да свикне с моя начин на живот. С телефона, който ме вика на местопрестъпление посред нощ. С неочакваната поява на информатор в последния момент. С умората, когато се прибереш у дома в три сутринта. С цинизма, който се появява, когато си имаш работа с престъпници и рейтинги. Тя като че ли искаше да свикне с всичко това. И в началото беше хубаво.

Май напоследък бях доста зает. Скандалът в градската управа се разгорещи. Аз си пробивах път все по-близо до кабинета на кмета и може би към губернатора. Работех през почивните дни, непрекъснато.

„Заровил си се в работата си. И не искаш да ти пука.“

Преди около месец и половина пишех статия за някакъв дребен убиец на име Виторели. Той беше убил един млад пъгген полицай на двадесет и пет години, на име Ръс Клинтън. Защото имал наглостта да се скара на Виторели пред приятелите му, че е паркирал неправилно на улицата в Гринидж Вилидж. Клинтън освен това бил негър. Виторели не харесал, дето един черен му се кара пред приятелите. Клинтън изчезнал два дни по-късно. Беше намерен след седмица, разфасован в три торби за боклук в Боуъри.

Още от самото начало бях сигурен, че ченгетата не са в час. Само дето правеха сериозни физиономии пред телевизионните камери. Говореха с недомлъвки, че имали следи. Но аз знаех от сигурно място, че всичко е театър. Полицията просто убиваше времето, докато убийството отпадне от важните новини в шест следобед. Знаеха, че съвсем скоро чистите, щастливи лица на местните говорители ще се насочат другаде и ще говорят за друго. За последния пожар или предавана по полов път болест. Камерата има къса памет.

Но моливът помни завинаги. Аз тръгнах подире му – подир Виторели. Моите полицейски източници ми помогнаха и аз се хванах здраво за него. За три дни. И го заковах. Имах очевидци на свадата с Клинтън. Имах придвижванията му, оръжието му и дупките в алибито му. Имах достатъчно материали, за да го закова. И повече – имам достатъчно, за да принудя ченгетата да го заковат.

Виторели обаче също си имаше източници. В нощта, когато написах статията, той и едно от приятелчетата му ме настигнаха, когато отивах да хвана такси. Те ме сгасиха на задната седалка с насочени пистолети. Заразказвах ми весели истории за това какво щели да направят с мен, ако статията наистина се появи в печата. Описанията им бяха черно-бели и неприятни.

Бяха достатъчно добри да ме оставят пред службата,

за да мога да изтичам горе и да кажа на редакторите да свалят материала. Аз обаче не си направих този труд. Хванах друго такси и се прибрах вкъщи да спя.

Виторели беше арестуван. После беше пуснат под гаранция за четвърт милион долара. Аз прекарах деня, когато той излезе, по кината с Чандлър. Нощта прекарах в леглото с нея. Имах кошмар. Сънувах, че Виторели ме гони. Сънувах, че гони мен и дъщеря ми, която вече беше мъртва. Виторели заплашваше пак да я убие, ако я хване. Каза, че аз трябвало да гледам как тя умира.

Събудих се с вик и потен. Чандлър седна до мен и докосна ръката ми. Аз я отхвърлих. Отидох в хола и запалих цигара. Заставах до прозореца по бельо и пушех. Чандлър наметна халата ми и дойде.

— Какво има? – попита ме тихо. – Какво има?

— Сън.

— За Оливия ли?

Аз се извърнах изненадан. Тя ме гледаше внимателно. Очите ѝ бяха добри.

— Да – отговорих. – Да, и за Виторели. Онзи тип, убиецът, когото аз...

— Да, знам. – Тя изчака, като ме наблюдаваше. Усетих, че по челото ми отново избива пот. – Разкажи ми.

— Забравй. Беше просто сън.

— Нищо, разкажи ми.

Аз се поколебах. Потта потече по лицето ми. Сърцето ми се разтуптя. Не можех да кажа дали ме плашеше повече съня, или мисълта да го разкажа. Но го разказах. Чандлър мълчеше и слушаше.

— Е? – попитах аз, когато свърших. – Посъветвай ме. Какво означава?

Тя кимна бавно.

— Добре – каза ми тя и се извърна.

— Страхувам се – с внезапен яд се обърнах аз. – Виторели не е глупав. Той не е глупав и е зъл. Затова се страхувам, нали?

Тя отново се обърна към мен. Очите ѝ бяха нежни. Халатът се разтвори.

— Това не е чак толкова лошо – каза ми тя. – Аз през повечето време се страхувам.

Останахме там заедно, полуоблечени и доста стари, за да изглеждаме добре. Гледахме се в очите и виждахме страха в себе си. За няколко мига усетих, че приближаваме някаква обща граница. Някакво място, където всеки от нас свършва и започва едновременно. Някакво място, където ако направим още една крачка, ще бъдем заедно, но по начин, по-различен отпреди. Много по-цялостно.

Ние не направихме тази стъпка. Аз наведох очи. Чандлър внезапно тръгна нервно към кухнята.

— Ще наляя по едно питие – каза тя.

А тя почти никога не пие.

„*Кога за последен път си я виждал?*“

Виторели изчезна на следващия ден. И оттогава не се е появявал. Мъдростта на улицата е, че някой от приятелите му се е уплашил, че онзи ще предпочете да проговори, вместо да го хвърлят в затвора. Не им е харесало това, че се е забъркал с журналисти. Това докарва неприятности на всички.

Значи тогава беше. През онази нощ, когато сънувах. Тогава за последен път бях виждал Чандлър Бърки. Първоначално продължих да ѝ се обаждам. Продължих да си намирам извинения, задето нямам време да се видим. Просто не се получаваше. Ту аз бях зает, ту тя. Винаги излизаше по нещо. После, преди около две седмици, аз престанах да ѝ се обаждам.

„*Мислиш, че не те познавам ли? Познавам те, Уелс. И аз някога бях като теб.*“

Седях при бюрото си, осветен от твърдата евтина светлина на рекламата, мигаща в нощта. Седях на тъмно с пиетето си и се хванах, че някак без каквато и да било причина мисля за Уилфред Камбъл. За него в центъра на града с пушката и вълните от паникьосани хора под него, които падат и стават при натискането на спусъка.

„*Защото я обичах толкова много.*“

Спомнях си как изглеждаше домът ми, преди Чандлър да сложи картините. Спомням се как тя го огледа и каза:

— Изглежда така, като че ли само минаваш оттук, Джон. Сякаш никои не живее тук.

Телефонът беше на бюрото пред мен. Аз дръпнах стола си напред, оставих чашата, бутнах бутилката встрани и го взех. Набрах дома на Чандлър.

— Ало – каза тя.

— Обажда се Джон.

Последва кратко мълчание.

— Аз се обаждах. Малко по-рано – каза тя. Имаше плътен, топъл глас. Но също така звучеше неуверено. Думите излизаха, сякаш си търсеха пътя в тъмнината. Бяха внимателно изречени, като опасяващи се да не се спънат. – Аз... чух по радиото за теб. Изплаших се. Добре ли си?

— Ще се оправя. Докторът каза, че ако не престана да пуша и да пия толкова много, ще умра.

— Да, да, докторът е прав.

Последва мълчание.

— Доста съм пребит, Чандлър.

— Да – едва успя да прикрие трепването на гласа си тя. – Да, точно така чух.

— Ще се оправя, но съм доста пребит. – Тя не каза нищо. Не знаех дали не плаче. Не знаех дали не е ядосана. – Извинявай, че не съм ти се обаждал отдавна.

— Няма нищо – отвърна тя тихо. – Четох вестника. Зает си бил.

Аз кимнах мълчаливо. Тишината продължи секунди. Представях си я как седи сама в апартамента си. Изправена в стола, притиснала слушалката до ухото си. Гледаща право пред себе си, докато котката се гали в краката ѝ. Изражението ѝ е замислено, устните стиснати. Неподвижността ѝ личеше в мълчанието, което продължаваше. Представях си кръглото ѝ, сериозно лице с бели бузи и тъжни очи, с тъмнокаестенявата ѝ коса. Можех да си представя бледите ѝ устни. Тялото ѝ беше закръглено и меко.

— Ела тук – чух се да казвам накрая. – Ела за почивните дни. Още в петък. Можеш ли?

Линията изпука.

— Какво? – попитах аз.

— Да. Добре.

— Добре – казах и аз.

Тя ме изчака да продължа. Не можех да измисля какво да кажа.

— Липсваш ми, Джон – изрече накрая Чандлър Бърки.

Устните ми се разтвориха. Не казах нищо. Устните ми се стиснаха отново.

— До петък – каза тя.

Затвори. Аз бях взел телефона в ръка. Погледнах го. Мълчеше.

„Той знае кой съм, Чандлър – помислих аз. – Той знае, че мога да го разпозная. Той сигурно ще се върне да ме намери. Сигурно.“

Посегнах към чашата си. Вдигнах я. Гледах как червените и златни линии на рекламата над киното се разширяват около нея и обхващат жълтото уиски. С другата си ръка извадих цигара от пакета в джоба си. Захапах я и я запалих.

Седях в стола и гледах през прозореца.

„Толкова много я обичах“ – бе казал Уилфред Камбъл.

Мислех за Чандлър Бърки. Мислех за Тимоти Колт.

Мислех за Уилфред Камбъл.

11.

— Защо поиска да се видим, Уелс?

— Искам да знам нещо повече за Тимоти Колт.

Доналд Уекслър седеше в кресло от червена кожа. Аз седях в друго срещу него. Бяхме в библиотеката на градската къща на Уекслър. Покрай две от стените имаше рафтове с книги. Бяха пълни с подвързани с кожа томове. Имаше огромно кожено кресло за четене с кръгла кожена табуретка пред него и висок лампион отзад. Вляво от мен прозорецът бе отчасти закрит от червени кадифени завеси. Той гледаше към префърцунените тухлени резиденции на източната част на Деветдесета улица.

Беше страхотна къща. Подходяща за човек с елегантен произход, елегантна работа и елегантна награда „Пулицър“. След като влязох през входната врата, попаднах в огромен коридор. Подът бе облицован с мраморни

плочи на черни и бели квадрати. Светлината от кристалния полилей се отразяваше в тях. Извита стълба водеше към втория етаж покрай стена, изпълнена с рисувани портрети.

Една прислужница в черна униформа ме преведе през коридора и спуснатите завеси над друга врата. Минахме през хол. Там имаше мраморни статуи. Гръцки младежи и девойки се изправяха зад канапетата и креслата. Стройните им фигури се отразяваха в огледала със златни рамки. Минахме в библиотеката.

Уекслър ни чакаше. Той се изправи да ме посрещне и протегна ръка. Беше облечен в строг сив костюм с виолетова вратовръзка. Сигурно се готвеше да тръгне за работа. Беше 9,30 сутринта. Аз му се бях обадил преди час, за да го попитам дали може да мина.

Седнахме в креслата. Той поръча кафе. Пихме. Разговаряхме. Уекслър ме попита за здравето. Казах му, че ще се оправя. Разказах му за убиенца и как почина Колт. Той слушаше мълчаливо, загледан през прозореца. Лицето му се умърлуши. Изглеждаше слаб и депресиран. Влажните му очи като че гледаха към нещо много далечно.

Точно тогава той се обърна към мен.

— Защо поиска да ме видиш, Уелс?

— Искам да узная повече за Тимоти Колт.

— О? Не вярвам, че ще ти позволят да пишеш за това.

— Нямам намерение. Нито пък да разследвам. Лансинг пише за това.

— Ясно. А ти попълваш страничните колони?

— Сигурно. Не знам. Когато убият някого пред очите ти, просто ставаш по-любопитен.

Той ми се усмихна хладно. Мисли дълго.

— Погребението е утре, както сигурно знаеш – каза тихо той. – Във Валхала. Ще бъдеш ли там?

— Не знам. Малко странно е да се запознаеш с човек в нощта, когато той умира.

— Да. Сигурно. Всъщност е много неприятно. Той сигурно щеше да те хареса. Ти си негов тип. О, давай, някъде тук трябва да има пепелник.

Аз бях извадил цигара. Той стана и отиде до малко, закръглено антично бюро, залепено до стената зад него. Взе

тънък порцеланов пепелник от едно от чекмеджетата. Постави го до сребърната каничка за кафе върху малката, кръгла маса помежду ни. Още с първото тръскане той се напълни. Уекслър отново седна на мястото си.

— Коя е била Елеонора? – попитах го аз. Наблюдавах внимателно лицето му, когато заговорих. Името му беше познато. Торбичките плът над бузите му се сбръчкаха, когато присви очи. Тънките му устни се стиснаха така, че накрая изчезнаха. Той дори не се опита да скрие реакцията си. Погледна към масичката все още с онази хладна, почти ледена усмивка.

— Колт трябва да е бил много пиан – каза той.

Аз кимнах.

— Беше. И двамата бяхме.

— Той не би я споменал, ако не е бил много пиан. Нито пред мен дори. Но пък ние с него, както знаеш, се запознахме съвсем случайно. Станахме близки... Е, главно поради обстоятелствата. Ти, както вече казах, си повече от типа, който той харесва. И все пак той беше забележителен.

— Така ли?

— Да. Поне аз така мислех. Той беше... голяма работа. Предлагам, че ти би използвал израза „по-голям от живота“. Той можеше да те накара да осъзнаеш, че собственият ти живот не е достатъчен. Сив. Всичко около него изглеждаше малко по... възбуждащо, отколкото при нас, останалите. В него имаше живец. Нещо предизвикателно. Не знам. Но все пак имаше нещо... Нещо, което повечето от нас забравят или всъщност се научават да живеят без него.

Разбирах какво иска да каже. Сетих се за Колт в края на полето в Оклахома, наблюдаващ онзи товарен влак, който пътува все напред из разлюляната от вятъра трева.

— Добре – казах аз. – Но защо? Защо е бил такъв? Какво е имал той, което да липсва на нас, останалите?

Уекслър ме изучаваше. Като че ли взе решението си. Изсмя се.

— Да речем, Елеонора – отговори той.

Аз кимнах бавно.

— Но коя е била тя, Уекслър? Дойдох при теб, защото той ми каза, че сте били заедно в деня, когато столицата на

Сенту е паднала в ръцете на бунтовниците. Каза ми, че ти си се върнал, за да отразиш това, а той се е върнал заради нея. Коя е била тя?

Докато ми отговаряше, вниманието му бе раздвоено. Към Африка и революцията. Те сигурно в този момент не бяха далеч от ума му.

— Елеонора – започна той. – Тя беше мисионерка. Мисля, че беше англичанка. Англиканска мисионерка. – Той поклати глава. – Не, това просто не е точно. Още по онова време тя вече беше легенда. Дори преди Колт да я превърне в легенда в ума си. Чувахме за нея от време на време. В журналистическите кръгове. Естествено, прекарвахме повечето си време в хотел „Виктория“ и бара му. Разменяхме си истории. Знаеш как става. Имаше няколко за нея.

Аз слушах. Представях си журналистите, събрани около кръглата маса в бара. Представих си шума от гласовете им.

— Разбираш ли, говореше се, че тя ръководи нелегална мрежа. Нещо като спасителна операция за онези, попаднали под огъня. За онези, които са набелязани за екзекуция, така да се каже. Онова, което я правеше толкова забележителна, бе, че тя не взимаше страна в борбата. Нямахме политически възгледи. – Тънките му пръсти с красив маникюр посегнаха към сребърната кана. Той напълни отново чашата си. – Ако правителството търсеше някого, което означаваше, че той ще бъде арестуван... Тоест трябва да разбереш, Уелс. Това означаваше, че жена ти и децата ти могат да изчезнат тихо през някоя нощ, че може да те измъкнат от дома ти и да те пхнат в килия на едно място, което те наричаха „Имперския дом“. А там, приятелю, можеше да викаш до небесата, докато те убиват сантиметър по сантиметър. Докато съседите ти се свиват в миша дупка, твърдейки, че си се преместил или никога не си съществувал... – Той помълча. Отпи от кафето си. – Така че, както казах, ако те търсеха властите, се говореше, че Елеонора може да те скрие, че си има мрежа от скривалици и водачи, които да те изведат от страната нагоре по крайбрежието чак до Мароко или надолу до Южна Африка. Може да е било просто приказка, която са си разказвали хората. Една

надежда, към която се бяха прилепили в безнадеждността си. Във всеки случай същото се отнасяло, така разказвах, и за тези, които бяха търсени от бунтовниците. А пък те какви сладури бяха само... – Уекслър вдигна вежди, като че говореше пред група скучаещи гости. – О, в името на свободата и справедливостта те можеха да дойдат да тропат на вратата ти с прикладите на автоматите си и... Аз имах един приятел. Консервативен издател на име Брайли. Джоузеф Брайли. Той караше отпуската си в провинцията, когато една нощ славните бунтовници нахълтали в къщата му. Пъхнали дулото в носа му и накарали него и двете му деца да гледат как изнасилват, а след това убиват жена му. След това заклали едно от децата на парчета с мачете. Момчето. А другото – тригодишно момиченце гледало. Няма да ти разказвам как пък са убили нея.

— Откъде знаеш всичко това? – попитах аз. Гласът ми беше прегракнал.

— Отивах в дома му същата вечер. Пристигнах десет минути след като бунтовниците си бяха отишли. Брайли беше още жив. Кръвта му изтичаше, но беше още жив. Докато чакахме полицията, той ми разказа какво се е случило. Честно казано, Уелс, аз благодарих на съдбата, когато той почина в ръцете ми.

Въображението ми продължи да се развихря. Виждах сцената. И онова, което виждах, не ми харесваше. Опитах да се съсредоточа върху добре сресания, добре облечен мъж с положение в обществото, който седеше пред мен. Струваше ми се невъзможно той някога да е коленичил сред кръвта и потта след заклание, за да прегърне умиращ приятел.

Едното ъгълче на устата на Уекслър се изви нагоре. Той беше разбрал за какво си мисля. Но продължи.

— И така... Ако бунтовниците търсеха някого, той също можеше да иде при Елеонора. За нея нямаше разлика. Тя щеше да рискува своята безопасност, своята работа и живота си за всеки, който е изпаднал в нужда. Това разказвах за нея в хотел „Виктория“ в Мангрела. Това беше историята.

— Ако е било вярно, защо никой не ѝ е поперчил? – попитах аз.

— Е, приятелю, точно в това е работата. Когато казах, че тя беше легендарна фигура, имах предвид точно това. Дълги години никой не я беше виждал. Никой не се връщаше, за да разкаже. Правителството не можеше да я открие, за да я арестува. Бунтовниците не можеха да я открият, за да я убият. Тя се появяваше като добрата фея обикновено когато човек имаше нужда от нея и нито миг по-рано. Всъщност мисля, че именно това беше фактът, който най-силно изкушаваше Колт.

— Да я открие.

— Да. След като никой друг не можеше.

Аз загасих цигарата си. Запалих друга. Кимнах. Разбирах.

— Щом като тази треска го обхвана, той просто не можеше да се откаже – продължи Уекслър. – Първоначално, щом се заговореше за Елеонора, той махаше с ръка и казваше, че това са глупости и че ако тя е реалност, някой все щял да я открие. Въпреки това обаче не позволяваше разговорът да спре, да се смени темата. Искаше да чуе всички истории. Слушаше всички. – Чух в другата стая часовникът да отбелязва десет часа. Уекслър остави чашата си върху масичката и погледна златния си ръчен часовник. – Имам среща след половин час – промърмори той. – Наистина би трябвало да тръгвам.

— Той намери ли я?

Уекслър вдигна поглед, изненадан от тревогата в гласа ми. Разказът му ме беше сграбчил. Просто виждах всичко пред очите си.

Уекслър наклони глава. От моите устни изригна поток дим, докато се облягах назад.

— Ето какво стана – продължи той. – Една нощ ние пиехме в бара на хотела. Съвсем както обикновено, само че бяхме останали до по-късно и бяхме пили повече от обикновено. Имах чувството, че Колт го прави нарочно, че се приготвя за нещо. Не че му е трябвало извинение за пиенето. Господ знае. Но в онази нощ имаше нещо трескаво. Не ти го казвам просто така. И тогава мислех същото. Той пиеше и пиеше. Скоч след скоч. Дори обикновените клюки и оплаквания престанаха след известно време и стана тол-

кова тихо, че можехме да чуваме pistolетните изстрели, идващи чак от покрайнините на града. – Уекслър ме погледна, но не ме виждаше. Отново беше там, в бара, където се разказваха истории за Елеонора, докато изстрелите осветяваха нощта като светулки. И аз бях там с него. – И тогава той, Колт, каза: „Отивам да я намеря, Дон. Кълна се. Трябва да я намеря.“ Това бяха думите му. Той се изправи със залитане. Аз бях твърде пиан, за да го спра. Просто седях и гледах със зяпнала уста. Виждам го в онзи ден. Смачканите му кафяви панталони, посивелия от пот гръб на бялата му риза, стиснатото в ръката му яке. И докато аз си седях и гледах, той се запрепъва към летящите врати, излезе във фойето и навън в нощта.

Аз не попитах отново, но въпросът висеше между нас. Намерил ли я е?

— Нямахте го две седмици – продължи Уекслър. – Нямахте го толкова дълго, че аз пуснах официално запитване, за да разбера дали пък не са го арестували или убили. Но трябва да призная, че не съм си мислил такова нещо. Особено пък за Колт. Това не беше... – Той се изкашля и после довърши: – Това не беше начинът, който съдбата му бе отредила да умре. Не, той се появи отново. Една сутрин. Аз слязох с няколко от другите журналисти – Чарли Оберкфел беше там, Джек Марс – познаваш ли ги?

Аз поклатих глава.

— Не.

— Та слязох долу. Сутрин сервираха закуската в бара и ние всички ходехме да хапнем и да пием кафе. А там беше Колт. Беше на масата, където бяхме пили, когато той тръгна. Пиеше скоч както тогава. И беше пиан. Както тогава. Така че Господ да ми е на помощ, Уелс, но ми се стори, че тези седмици изобщо ги беше нямало... Ние седнахме при него и си поръчвахме кафетата. Спомням си, че Колт разглеждаше дълбините на чашата си. После вдигна глава. Погледна право в мен. И каза: „Тя е истинска, Дони.“ Изразът на лицето му... – Уекслър се извърна. Погледна към Деветдесета улица, като че там имаше нещо интересно. Аз проследих погледа му. Видях само няколко облечени в кожени палта матрони да минават по тротоара покрай зелените площи,

които се виеха зад мръсните купчини струпан сняг. Но Уекслър продължи да гледа. – „Тя е истинска, Дони.“ И освен това каза... каза, че е красива. Красива по английски, каза той, с лебедова шия и светлосини очи. Златистата ѝ коса била вдигната на висок кок. Говореше как кичурите коса падали върху бузите ѝ, когато било горещо. Когато било горещо и тя се движела сред хората си, бежанците си. Как ги докосвала, как им шепнела успокоително, как им давала частица от собствената си смелост. Така разказа Колт.

Уекслър примигна и се извърна от прозореца.

— Тогава, разбира се, когато той ми каза как златните кичури на косата ѝ падали върху бузите ѝ в горещината и всичко останало, тогава аз за пръв път разбрах, че той е влюбен в нея.

Аз чаках, мислейки, че той ще продължи. А той ме гледаше с открит поглед. Дойдох на себе си, когато огънчето на цигарата опари пръстите ми. Оставих я в пепелника.

— Това ли беше всичко? Видял ли я е отново?

Уекслър махна разсеяно с ръка.

— Предполагам. Мисля, че съвсем накрая я е видял. Трябва да знаеш, че това стана само месец преди да падне Мангрела. По-голямата част от времето аз прекарах на север в град Джакобо.

— Ами Лестър Пол? Той какво общо е имал с всичко това? С нея? Какво беше всичко онова вечерта в ресторанта, по дяволите?

— Това не мога да кажа. Каквото е имало между Колт и Лестър Пол, е знаел само един човек. Това беше Робърт Колинс, британският журналист. А мисля, че той е бил убит от бунтовниците при влизането им в града. – Уекслър придърпа предницата на самото си. – А сега, Уелс, извинявай... Трябва да ме извиниш. Закъснявам.

В същият миг, когато той се изправи, на вратата на библиотеката се появи жена.

— Скъпи – каза тя. – Нямах ли съвещание на борда тази сутрин?

— Да, мила – отвърна нежно Уекслър. После се обърна към мен: – Джон Уелс, това е съпругата ми Ана.

Аз се ръкувах с нея. Беше жена на около четиридесет

години. Прекрасно, изваяно същество, за което са се грижили добре цял живот. Имаше къса, внимателно подредена рижа коса. Слабо, идеално лице, омекотено от блестящи, мили, сини очи. Виждал бях това лице. В колоните за обществени прояви. Даже почти си спомних снимките, които се бяха появили там преди седем или осем години. „Дама от висшето общество се омъжва за награден журналист от централна Филадельфия.“

— Радвам се да се запознаем – каза тя, когато отпуснах ръката ѝ. – Чувала съм много за вас.

Аз измърморих нещо.

— Неприятно ми е, че ви отнемам Доналд, но той наистина трябва да иде да се оправи с борда.

— Няма нищо, скъпа – обади се Уекслър. – Ние тъкмо свършихме.

Тя му кимна с леко присвити червени устни. Той я гледаше как се отдалечава с нежна усмивка върху лицето си. Когато тя си отиде, той ме погледна объркано, леко притеснен от любовта, която беше показал.

— Е – каза той.

— Кой го уби? – попитах аз. – Кой мислиш, че го е убил? – Представих си онзи умел убиец и добавих: – Или е накарал да го убият?

— Боже мой! – възкликна изненадано Уекслър. – Боже мой. Не знам. Би могъл да бъде всеки. Може да са комунистите, които не искат той да пише за Афганистан. Или капиталистите, които не искат да пише за Никарагуа. Би могъл да бъде всеки, който не желае той да пише за нещо. Би могъл да е ревнив съпруг, доколкото го познавам. Но нека ти дам един съвет, Уелс. – Той внимателно постави ръка върху рамото ми. Вероятно маникюрът му струваше повече от моя костюм. – Ако търсиш материал, имаш го. Иди и го напиши. Но ако те водят лични чувства просто защото си бил там, откажи се. Остави на полицията да го разплита. За това е полицията. Не се задълбочавай прекалено, както стана с Тимоти Колт. Той беше забележителен човек, както вече ти казах. Действаше на хората почти като наркотик. И също като наркотиците не беше здравословен за хората.

Докато стояхме двамата под силното утринно слънце, което падаше през богатите завеси в прекрасната библиотека, аз разглеждах лицето на Уекслър. Дали ме предупреждаваше? Дали не ме караше да се откажа? Гледах във влажните му кафяви очи за някакъв намек, но не видях нищо.

Но когато излязох и отново останах сам, си спомних Валери Колт. „Около Тим хората винаги страдат. И някой все трябва да събира парчетата.“ Това беше казала тя.

Тръгнах по Деветдесета улица с ръце в джобовете на палтото си. Гледах бледата светлина на почти зимната сутрин да блести към мен от локвите разтопен сняг. „Може би Уекслър е прав – помислих аз. – Може би просто съм бил запленил от Тимоти Колт. Може би това възхищение не е здравословно. Може би е смъртоносно.“

12.

Взех метрото към „Стар“. Седнах в сепарето си с крака върху бюрото. Отворих пощата си. Разгледах внимателно всяко писмо, преди да го хвърля в кошчето.

Маккей дойде да ме поздрави. Той се облегна на преградата с ръце на гърба.

— Как се чувстваш?

— Като пребит, но по-добре. Как ти изглеждам?

— Като лайно, но по-хубав. Слава богу. Пребитото ти лице наистина подейства на Лансинг.

— Да, странно.

— Вчера я попитах дали иска кафе, когато слизах надолу за обяд. А тя ми каза: „Престани да досаждаш на хората, Маккей.“

— Дете, не може да си контролира чувствата. – Аз запалих цигара. Прегледах още няколко писма. Хвърлих останалите наведнъж, за да спестя време.

— Хубава е статията за твоята борба на живот и смърт – каза Маккей.

— Така ли я нарекоха? Още не съм виждал вестника.

— Да, това е подзаглавието. Изключителен материал за неговата борба на живот и смърт с убиеца.

— Май изпускат факта, че никой от двамата ни не е умрял, нали?

— Не ставай заядлив, Уелс. Хубава статия е и аз не бих могъл да я напиша по-добре.

— Да – отвърнах аз и засмуках дълбоко от цигарата. – Да. Би могъл.

— Добре де, бих могъл, обаче той щеше да ме убие.

— Животът е несправедлив. Какво друго да ти кажа?

Алекс, копистът, мина покрай нас. Казах му да ми донесе чаша кафе, че иначе ще му счупя краката.

— Готово, татенце.

— Май наистина ще му счупя краката – казах на Маккей.

— Той е по-любезен от Лансинг.

Аз се изсмях.

— Ама какво става днес? Къде е капитан „Народен“?

— Ще закъснее. Снощи работи почти до шест.

— Хайде бе.

— Обади се да го съобщи.

— За да е сигурен, че редакторът няма да разпредели задачите без него?

— Точно така. – Маккей се усмихна криво с бебешкото си лице. – Лансинг получи задача да направи продължението за Колт. Тя го искаше. Мисля, че иска да открие сама Лестър Пол. „Отмъщението е мое“ – рече Лансинг.

— Той ли е заподозреният? Пол?

— Според Лансинг. Тя си го измисли. Пол е наел убиеца, за да му уреди старите сметки с Колт.

— Какви стари сметки?

— За които се караха в кръчмата.

— Така ли? Тези стари сметки ли? А какво казват ченгетата?

— Ами ти го познаваш Готлиб...

— Да, всъщност аз говорих с него. Той ще открие Пол, ще седнат, ще си поговорят.

— Точно. Доколкото знам, той не е казал нищо повече.

— Трудно е да се повярва, че той е най-добрият стрелец в Юга, нали?

— Вярно ли, че някога бил улучил кибритена клечка, която Фетс Томпсън държал между зъбите си?

— Кой знае. Аз пък съм чувал, че бил запалил клечката с куршума.

Алекс ми донесе кафе. Аз оставих гадното малко копеле живо. Загасих никотина и се захванах с кофеина.

— Както и да е – казах. – Значи Лансинг пише продължението за Колт. Ами ти?

— Нещо мое. За бездомните деца. За снега, настъпващата зима и така нататък.

— Ясно. – Аз зачаках да продължи, но Маккей си мълчеше. Принудих се да задам въпрос. – Ами Уелси. Старото куче? Човекът, който се дуелира със смъртта?

Маккей вдигна очи към лампите и се заклати.

— Ами...

— Не ми казвай! След Като се Преборих с Убиеца, Аз Открих Бога.

— По-зле. Виждал ли си „Ню“ тази сутрин?

— Не. Нищо не съм виждал.

— И те са сложили на първа страница Колт. Също като нас. Обаче са се отказали от темата за снега, а трета страница е заета с препечатка за подкупа за парка „Корлис“.

— Публикували са на трета страница статията ми отпреди два дни? А имат ли нещо ново?

— Подробности. Интервю с прокурорската служба. Не с Чисели. Но в основни линии е същото.

— Значи намекват, че ние сме публикували първи историята, но сега те ще пишат продължението.

— Точно. – Маккей още гледеше към лампите. – Тази сутрин между другото, докато учеше отговорния редактор как да работи, генерал Кеймбридж каза: „Ще използвам Уелс за материалите за Колт, но той ще продължи да разравя скандала.“ Тоест явно това ще е големият ни удар.

Докато той говореше, аз отпихах от кафето. Едва не се задавих. Оставих чашката и избърсах устни с длан.

— Ах, копелето! Значи изведнъж разбра, че е голям удар!

— Така че, ако не си планирал нещо друго...

Аз се замислих.

— Не. Искам да напиша нещо за Колт, но засега ще се въздържа. Може би нещо като портрет след погребението му утре... Не, това така или иначе трябва да го направя. Просто ми е неприятно да излезе, че той го е намислил.

— Животът е несправедлив. Какво друго да кажа? – отвърна Маккей. Той се изправи. – Както и да е, радвам се, че изглеждаш лайнарски, но по-добре. Трябва да се хващам за работа.

— Добре. Благодаря ти, Мак. Ако видиш Алекс, ритни го в носа, а после му кажи, че ако не ми донесе един брой от „Нюз“, пак ще го сриташ. И от „Таймс“ също.

— Имаш ги.

Той си тръгна.

Аз се хванах за телефона. Свързах се с моя приятел в отдела по парковете. Оставих съобщение за подкупния Робинс. Говорих със секретарката на Чисели. Тя е разведена, с оранжева коса и мисли, че да отговаря на телефонните обаждания в прокуратурата е почти същото, като да тичаш към финала с треперещи колена. Не постигнах нищо с нея.

Алекс ми донесе вестниците. Прегледах ги. „Нюз“ представяше почти онова, което ми беше казал Маккей. Бяха позапълнили някои пропуски и го бяха нарекли „изключително“. Но историята все още си беше моя. Започнах да търся в „Таймс“. В това време започнах да усещам, че някой ме наблюдава. Вдигнах поглед. Наблюдаваха ме.

— О, здрасти, Лансинг.

— Я не ме „здравствай“ – сопна ми се тя. – Как се чувстваш?

— Супер. Страхотно.

— Изглеждаш малко по-добре.

— Нали ти казвам? От години не съм се чувствал толкова прекрасно. Трябва по-често да съм на ръба на смъртта.

— Не бих казала.

— Как върви случаят Колт?

— Закусвал ли си? – попита тя.

— Ами... да.

— Лъжец.

— Добре де, не.

— Идиот.

— Какъв трябва да е верният отговор?

Тя тръшна една кесия върху бюрото ми.

— Ето сандвич. Изяж го.

Аз бръкнах в кесията. Сандвичът беше с чесън и сирене-крема. Любимият ми. Освен това имаше и портокалов сок.

— Еха – зарадвах се аз.

— Млъкни и яж.

— Мммм – измучах аз с пълна уста. – И как върви случаят Колт?

Лансинг поклати заканително глава и въздъхна. Тя скръсти ръце на гърдите си. Облегна се с рамо на преградата.

— Чудесно, чудесно – отвърна ми. – Готлиб търси Пол. Разказа ми нещичко тази сутрин. Казва, че май Пол е някакъв международен контрабандист. Нищо особено. Камъни, метали. Модни заврънкулки от джебчии. Малко оръжия също. Малко наркотици. Каквото дойде.

— Откъде е научил това Готлиб?

— Бил е арестуван. Пол де. В Мароко, а после във Франция. Дори го търсят за разпит по едно дело за порнография в Бостън.

— Очарователен тип.

— Доколкото разбрах, се изплъзва – каза Лансинг. – Артистични бягства. В Мароко всъщност са го прибрали в затвора. В една от онези малки каменни кутийки, където хората рисуват по стените прозорчета по двадесетина години, а после умират. Яж си сандвича, Уелс!

Аз захапах сандвича.

— И?

— И един ден влезли, а него го нямало. Нямало тунел. Нямало дупка в стената. Просто него го нямало. Трима надзиратели си загубили службата заради него. Измамил и жандармите. Във Франция. Там има жандарми. А ченгетата в Бостън още не могат да си представят как им се е измъкнал. Даже Интерпол го е прищипвал на няколко пъти. Доста впечатляващо.

— Никога не е срещал Готлиб.

— Така май мисли и Готлиб. Та като заговорихме за него, той каза, че ти трябвало да идеш да погледнеш някакви снимки. Каза, че онзи тип, дето те преби, вероятно е някакъв международен наемен убиец. Трудно е да се идентифицира, но си заслужава да се опита.

— Ние се пребихме взаимно.

Лансинг се направи, че не чува.

— Готлиб каза, че Холоуей и Уекслър изобщо не са му помогнали, така че ще ти бъде благодарен за всичко, което можеш да му кажеш.

— Да, аз говорих с Уекслър тази сутрин. И на мен не ми каза нищо.

— Говорил си с Уекслър? За какво?

Аз свих рамене колкото можех по-безразлично.

— За миналото. Може да напиша нещо за Колт, след като мине погребението.

Лансинг се изпъчи. Бузите ѝ почервеняха.

— Стой настрани, Уелс – заяви тя. – Той е мой.

Аз останах изненадан.

— Ей, значи Маккей е бил прав за настроението ти.

— Маккей е идиот. Просто стой настрана от моя материал.

Сега аз се раздразних.

— Твоят материал ли? Та човекът беше убит пред моите очи!

— Вярно – изсъска тя. – И убиецът те е видял.

— Че какво от това?

— Това, че ще се държиш настрани, дявол да го вземе. Ясно ли е?

— Какво би трябвало да значи това?

— Че ако те убият заради тази работа, Уелс, Господ да ми е на помощ, но наистина, наистина ще се ядосам много.

Ние се гледахме за секунда.

— Махай се – измърморих аз и ѝ обърнах гръб. Захванах се с вестника върху бюрото си. – Зает съм с парка „Корлис“. Опитвам се да разбера какво са направили в „Таймс“ с този въпрос, след като му дадох гласност. Кълна се, че ще се опитат да го покрият. Мисля, че те са гъсти с онези хорица.

Продължих да си мърморя, докато чух, че Лансинг се размърда зад мен.

— Изяж си проклетия сандвич, Уелс – каза тя.

Когато се реших да погледна, тя си беше отишла.

Хванах се отново за работа. Вървеше бавно. Нямаше големи разкрития. Щеше да ми отиде целият ден, докато успея мъничко да надскоча „Нюз“ със собствени подробности. Поех в друга посока, проследявайки няколко стари клюки за Джото, гангстера, който бе влязъл в контакт заради парка. Говорих толкова дълго по телефона, че ухото ми щеше да залепне за слушалката.

Към три следобед Маккей се върна. Той остави една хартиена кесия върху бюрото ми.

— Ама аз да не съм някаква гладуваща държава бе? Какво е това?

— Обяд. Лансинг каза, че ако не го изядеш, ще убие котката ти.

— Нямам котка.

— Тя каза, че ще ти купи, а после ще я убие. Ще я нарече Скруфи.

— Леле колко е упорита!

Аз изрових сандвича и го ухапах. Облегнах се и загледах тавана, докато дъвчех. Маккей седна върху хартиите върху бюрото ми.

— Изглеждаш като пребит – каза той.

— Мислех, че приличам на лайно.

— Приличаш на пребито лайно.

Аз продължих да дъвча.

— Някога мислил ли си за клетките за птици? – попитах аз.

— Какво, за постилането ли?

— Да.

— Разбира се. Човек си скъсва задника от тичане, намира материал, пише го, печатат го. А на другия ден ти го използват за постилане на клетка за птици. Или за увиване на риба. Кой не мисли за това?

— То дразни ли те? Такъв добър писач като теб? Би могъл да пишеш книги.

— Ще пиша книги.

Аз кимнах.

— Разбира се – казах и отхапах от сандвича със затворени очи. Едва имах сили да дъвча. Бях пребит, както каза човекът. Отворих очи. Светлината на флуоресцентните лампи се заби в тях. Заболяха ме. – Сигурен съм, че Колт щеше да напише няколко книги. Хубави книги.

— И ти ще напишеш, дявол да го вземе – каза Маккей. Аз се изсмях.

— Та аз даже не чета книги.

Той скочи от бюрото ми.

— В днешно време това не е проблем.

Когато той си отиде, аз довърших сандвича. Изпуших една цигара. Изпуших втора. Накрая отново се върнах към вестниците, разпръснати по бюрото ми. С въздишка събрах бележките си за парка „Корлис“. Започнах да ги обобщавам в статия. Нямах много материал за работа. Бях хванал един тип от прокуратурата да ми каже малко за разследванията им по отношение на строителната фирма на Джото. Ако започнеш с това, щеше да изглежда като нещо ново, което от „Нюз“ са пропуснали. С други думи, можех да им върна същото, което те ми бяха скроили.

Започнах да пиша. Машината ми тракаше шумно в залата, пълна с тихи клавиатури. Беше рутинна работа. Основното го преписах направо от първоначалния си материал. Докато пишех, умът ми мислеше за друго. За Колт. Мислех как той би писал книги. Сигурно би го направил. Щеше да напише такива книги, каквито аз никога не бих могъл. Онова, което пишех аз, просто щеше да продължава да покрива подовете на птичите клетки.

Мислите ми се носеха. Носеха се към Елеонора. Мислех за нея как се движи сред бежанците и им шепне. Чудех се какъв ли е бил гласът ѝ. Англичанка, беше казал Уекслър. Дали е имала онзи красив, мелодичен британски глас, който чуваме по филмите? Като на Дебора Кер. Когато човек я види, когато Колт я е видял да се движи сред болните и страдащите, дали внезапно не е изпитал нещо по-голямо от самия живот? Нещо по-добро от това, което да напишеш, за да постелят птича клетка с него.

Завърших материала си към пет часа. А към пет и една минута адът се разтвори.

13.

Започна с вик откъм редакционното бюро.

— Лансинг!

Тъкмо бях станал, за да занеса материала си на редактора. Бях в сепарето си, когато Лансинг премина тичешком през стаята. Чантата ѝ беше праметната през рамото, а на другото висеше фотоапарат. Беше с тясна, тъмнозелена вълнена рокля, чиято пола се развяваше подире ѝ високо към бедрата. Репортери, редактори и кописти се показваха от сепаретата си да зяпат. Беше наполовина на пътя, когато викна към Рафърти:

— Хванали ли са го?

Старата плешива островърха глава на Рафърти кимна с невъзмутимо спокойствие.

— Може би – отвърна той тихо. – Току-що чух обаждането. Има хайка на Тридесета и „Медисън“ в хотел „Линкълн“. Мисля, че чух името на Пол. Ще попитам.

Лансинг смени посоката си на движение. Насочи се към стъклените врати. Репортерите, редакторите и копистите гледаха зелената ѝ пола.

— Не искам да чакам – извика тя през рамо. – Ще бъда там. Ако ти потвърдят, звъни ми.

Аз отидох при репортера по медицинските въпроси, един тип на име Воен. Пъхнах му материала в ръцете.

— Престани да зяпаш и дай това на Рафърти – казах му аз и го оставих. Хукнах след Лансинг. Настигнах я при голямата стъклена врата. Отворих я пред нея и я последвах към асансьорите.

Стояхме един до друг, чакайки вратите да се отворят. Лансинг не се обърна. Тя беше стиснала устни и потропваше ядосано с крак.

Звънчето на асансьора се обади. Вратите се плъзнаха настрана. Клетката беше празна. Влязохме вътре и натис-

нахме бутона. Гледахме стрелката над вратата да се плъзга към единицата.

— Защо го правиш? – попита тя.

— Защото аз бях там, Лансинг. И дявол да го вземе, ако той иска да ме намери, адресът ми е в указателя.

Тя прехапа устни. Асансьорът спря.

— Добре – каза накрая.

Още преди вратите да се отворят докрай, ние вече пресичахме бързо фойето към улицата.

Колата на Лансинг беше паркирана на мястото за журналисти пред сградата на булевард „Вандербилт“. Караше „Хонда Акорд“ с подвижен покрив, червена. Докато заобикаляше към мястото на шофьора, вече бе извадила ключовете от чантата си. Седна и се протегна, за да отвори другата врата за мен.

Беше часът на натовареното движение. Беше тъмно. Пред нас виждахме блестящите стопове на колите, чакащи в задръстването на Четиридесет и втора улица около гарата. Чувахме клаксоните на неподвижните коли, които се бореха за място между неподвижните градски автобуси. Студеният пурпур на зимния въздух като че ли трептеше от пушеците от ауспусите.

Встрани по булеварда потокът от коли се движеше бавно, но сигурно към задръстването отпред. По другото платно по-редкият трафик вървеше към Петдесет и пета улица. Лансинг въртна ключа и запали фаровете. Натисна газта и двигателят изръмжа. С едно плавно движение тя погледна през рамо, включи скоростта, завъртя кормилото и изскочи на улицата.

Зад нас клаксоните засвириха като сирени на потъващ кораб.

— Господи! – възкликнах аз и се хванах за предпазния колан.

Преди да успее да го издърпам, бях хвърлен остро към вратата. Коланът изхвърча от ръката ми. Левият ми лакът удари контролното табло.

– Ох!

Лансинг правеше обратен завой.

Отчаяните писъци на клаксоните се обединиха в общ

хор. По мокрия асфалт засвириха спирачки. Фарове се мятаха насам-натам. Хондата на Лансинг се промъкваше на зигзаг през почти непроходими пространства, докато тя се насочваше към потока извън центъра. Ругаейки, аз отново хванах колана.

Той пак изхвъркна от ръката ми и рамото ми удари вратата. Някой крещеше псувни с дебел, носов глас. Гумите на колата отговаряха с агонизиращ писък, докато Лансинг въртеше бясно кормилото, за да насочи предницата към Петдесет и пета улица.

Колите около нас спираха и тръгваха. Но Лансинг натискаше педала. Колата се промъкваше напред като риба сред водорасли.

— Отгук е по-къс – извика Лансинг, за да надвика шума.

— Животът ли? – отвърнах с вик и аз. Отново посегнах към предпазния колан.

Стигнахме на ъгъла с Пето авеню. Спряхме на светофара. Вдясно от нас белите фарове на колите, насочили се към центъра, ни осветяваха. Вляво червените стопове се отдавачаха като лента към Боуъри. Над останалите писъци на клаксоните като че ли чувах нарастващия вой на полицейска сирена. Дръпнах колана пред гърдите си и опипах встранни да го закача.

— Ето ги че идват – каза Лансинг.

Аз погледнах, докато продължавах да се боря с колана. Морето от фарове се разделяше, а по средата се виждаха въртящите се червено-бели светлини на приближаващата се полицейска кола.

Сирената изпищя за последно и внезапно замлъкна, когато патрулната мина покрай нас. Коланът отново изхвърча от ръцете ми, когато Лансинг натисна газта. Тя мина на червено и зави по Пето авеню. Задните гуми на колата поднесоха по разтопения сняг, но след това се изправиха. Лансинг продължаваше да натиска газта и прилепи предната си броня до задната на полицейската кола. Мигащите светлини изпълниха купето ни. Заедно с полицейската кола хондата се носеше по Пето авеню, докато трафикът наоколо се отклоняваше, за да направи път.

Аз пак посегнах към колана. Ченгетата отпред се про-

мъкваша на зигзаг през празнините. Колата на Лансинг не изоставаше от задната им броня. От двете ни страни се носеха коледни украси. Фигурите на витрините на „Алтмън“ се завъртяха за миг и изчезнаха в бъркотията. Емпайър Стейт Билдинг, осветен в червено и зелено, се надигна над нас вдясно, а после изчезна зад гърба ни. Светлините на полицейската кола като че поглъщаха всичко, което преминаваше покрай тях.

Коланът изхвъркна от ръцете ми. Този път бях хвърлен в ъгъла между вратата и таблото. Полицейската кола беше направила остър ляв завой. Лансинг я бе последвала. Аз веднага се хванах пак за колана, издърпах го пред себе си към куката. Пред нас бляскаха червени и бели светлини. Полицейските коли се бяха натрупали в средата на улицата. Едно ченге стоеше по средата на авеню „Медисън“ и се опитваше да регулира движението с голи ръце. Застанал сам, той освобождаваше път за пристигащите ченгета, като махаше на колите им да спират при колегите.

Патрулката пред нас се метна напреко на „Медисън“. Лансинг изфуча подире ѝ покрай ченгето, което регулираше трафика и сред дивия танц на въртящите се светлини. Аз изръмжах, когато коланът най-накрая се закачи с плясък. Той ме задържа на място, когато Лансинг спря рязко до тротоара.

Докато аз още разкопчавах колана, тя вече бе изскочила от колата. Измъкнах се малко след нея. Покрай мен тичаха полицаи – мъже и жени, – ниско приведени, с извадени пистолети. Някои носеха пушки. Всички бяха облени от въртящите се светлини и подскачаха като силуети заедно с примигването им.

Полицайте заобиколиха сградата точно пред мен. Беше шестетажен, олющен блок, две сгради навътре от ъгъла. Хотел „Линкълн“ се бе привел като раменете на изморен мъж сутрин. Светлините, които се въртяха пред него, осветяваха счупени прозорци, покрити с картони и завеси, които се развяваха през дупките. Светещ надпис с името на хотела в кафяво заобикаляше ръждясала метална плоча над входа. Под него от сградата в нощта излизаха полицаи. Заедно с тях се измъкваша бедните и нещастни обитатели.

Опърпани черни жени, стари бели мъже, деца със страдалчески лица. Полицайте ги извеждаха един по един в хаоса. Евакуираха хората за всеки случай, ако се наложеше да започнат престрелка.

Аз потръпнах. Беше студено. Бях забравил да си облека палтото. Захапах цигара. Пъхнах ръце в джобовете си. Последвах Лансинг сред бъркотията от светлини и мрак.

Намерих я по средата на улицата. Тя надничаше над рамото на една по-ниска, набита фигура. Когато приближих, чух гласа ѝ:

— Той ли е? Пол ли е? Само ми кажи, Лестър Пол ли е?

И отговорът:

— Шшшш, Лансинг, престани! Да не мислиш, че ще повикам половината управление, за да хвана някой джебчия? Иди на тротоара, за да не береш срам, като наредя да те избутат.

— Въръжен ли е? – продължаваше Лансинг.

Аз застанах зад нея. Кимнах за поздрав на Готлиб. Набитото ченге посочи колежката ми.

— Няма ли да престане да ми пречи тя, Уелс? Тук имам вероятен убиец, който стреля през вратата по ченге, което се опита да го разпитва. Почти му откъсна крака. – Той поклати тревожно глава. – Може да има престрелка, може да стане убийство. Положението е ужасно. Кой знае какво ще стане? Дръпни се на тротоара, Лансинг!

Аз я хванах за ръката.

— Той е прав.

Тя се отскубна от мен.

— Добре де. Само... в коя стая е?

Готлиб въздъхна, избърса потта от високото си кръгло чело.

— Ето там. На четвъртия етаж, ъгловия прозорец. Виждаш ли? Щом приклучим с евакуацията, ще влезем, ще го арестуваме и ще разберем кой какъв е.

Аз хванах Лансинг за лакътя. Дръпнах я.

— Има ли ченгета в коридора горе? – извика тя.

— Не, осигурили сме му ескорт до автобусната спирка, че да му е по-лесно да избяга – отвърна Готлиб. – Уелс, оже-

ни се за нея бе, човек, че да не ходи по улиците, когато зас-трелват хора. – Той вдигна ръце и се обърна с гръб към нас. Загледа сградата, откъдето няколко полицаи извеждаха още изгубени души на улицата.

Други ченгета тичаха приведени и вдигаха оръжията си около нас. Аз продължавах да дърпам Лансинг за лакътя, за да я отдалеча. Най-накрая успях да я издърпам на тротоара. Ниска стена от патрулни коли с въртящи се светлини и въоръжени полицаи ни отделяше от хотела. Вече никой не излизаше отвътре.

Лансинг и аз стояхме един до друг. Тя свали фотоапарата от рамото си, вдигна го пред очите си и започна да снима. Аз гледах ъгловия прозорец на четвъртия етаж. Виждах светлината вътре зад завесите. Беше ярка като от непокрита с абажур крушка. За миг, докато стоях и гледах, улицата като че затихна. Чувах се само пукането на полицейските радиостанции и бръмченето на фотоапарата на Лансинг.

Точно тогава чух звука зад себе си.

Погледнах през рамо. Там, във входа на сградата зад мен, видях дребната сянка на мъж. Почти се бях извърнал от нея, когато я разпознах.

— Холоуей? – попитах аз. – Соломон?

Той пристъпи напред. Бялата светлина освети плешивото му шоколадово теме. Той се изсмя силно.

— Не бях те забелязал – каза ми. Приблужи се зад мен. Тримата застанахме с лице към сградата. Видях Готлиб да говори с униформен полицаи. Подготвяха се да влязат. Лансинг снимаше.

— Откога вестниците изпращат шефовете си да отразяват събития? – попитах аз.

Холоуей се изкиска.

— Чух по радиото в колата си, докато пътувах към къщи – каза той. – Любопитен съм.

Но докато чакахме и секундите минаваха, аз го изглеждах внимателно. Лицето му беше напрегнато, тревожно. Очите му бяха втренчени мрачно в сградата.

Чухме вик отвътре.

— Хайде, Пол! Излез веднага!

Усетих, че Холоуей се напруга. Мина още миг. Фо-

тоапаратът на Лансинг щракаше и бръмчеше. После Холоуей подскочи стреснато. Чухме трясък отвътре. Светлината зад завесата на прозореца на четвъртия етаж се замаята лудо. По пердето заиграха сенки и силуети. Някой извика:

— Пол!

Чух как Холоуей затаи дъх.

Завесата на четвъртия етаж се дръпна встрани. Видяхме един висок, червеносок полицаи да се мъчи да отвори прозореца. Той показа главата си в студения декемврийски въздух навън.

— Лейтенант?

Готлиб хукна напред, за да застане на видно място.

— Ето ме – извика той.

Ченгето бавно поклати глава.

— Няма го, лейтенант.

Фотоапаратът на Лансинг спря. Тя го свали надолу. Остана зяпнала.

Готлиб вдигна ръце. Светлините на полицейските коли затанцуваха по бежовото му палто от камилска вълна.

— Как така го няма? Нали ти стоеше пред вратата? А аз съм навън пред прозореца. Къде е той?

Ченгето се прибра. Поговори с останалите около себе си. Пак се показа.

— Просто... просто го няма.

Зад мен Холоуей отново задиша. Започна с дълбока, облекчена въздишка.

14.

Трябваше да побързаме, за да подготвим заглавната страница. Аз написах основния материал под имената на двама ни, докато Лансинг оформяше всичко, което знаеше за Пол. Излезе добре: един специалист по бягствата изработва изкусно нюйоркските ченгета. Материалът беше хубав. За късното издание го бяхме напудрили идеално.

Беше почти десет и половина, когато заведох Лансинг за по едно питие във „Финеган“. Това е един хубав бар близо до гарата. По стените висят снимки на футболисти. Барът

е полукръгъл и има два телевизора. Върху масите са сложени панерчета с пуканки. Ние седнахме до стената с по едно уиски.

Бяхме изморени. Гледахме в чашите си. След малко Лансинг се усмихна. Отметна дългата си руса коса на гърба.

— Какво има? – попитах аз.

Тя махна с ръка. Но после отговори:

— Просто си мислех, че отдавна не сме работили заедно по такъв материал.

— Беше за пожара в апартамента на наркоманите, нали?

Тя кимна нежно.

— Да. Не мислех, че някога ще работиш пак с мен, след като влязох през вратата, за да направя онази снимка. Аз се засмях.

— Не беше заради това, а заради карането ти до местопрестъплението.

Тя зяпна изненадано.

— Ооо, хайде стига! Та аз съм страхотен шофьор.

Аз извадих цигара. Държах устата си затворена. Знаех си, че ще каже нещо такова.

Запалих кибрит. Зад пламъка лицето на Лансинг стана сериозно.

— Слушай – заговори тя. – Получих тази работа заради теб.

— Ти получи работата, защото си добра.

— А ти веднъж се оттегли от един материал, за да ми позволиш да се докажа.

Аз свих рамене и издухах дима към нея.

Лансинг ме погледна строго със сините си очи. Те са особени. Могат да те понижат като гладка стомана. Но зад тях, точно зад тях има нещо друго. Може би някакъв страх. Не съм сигурен. Нещо, което е лесно да нараниш.

— Ако го искаш този, Колт, Пол, всичко това, ако го искаш, твой е – каза тя.

— Не ща.

— Просто казвам...

— Това си е твой материал, Лансинг. Има само някои неща, които искам сам да отразя. Може би ще напиша няколко странични колони... – Гласът ми заглъхна.

Тя наведе глава, загледана в питието си. Аз се загледах в пътя, който разделяше косата ѝ. Към тънката ивица бяла кожа. Помислих си как е седяла пред огледалото тази сутрин и е разчесвала с четка косата си.

Тя вдигна глава.

— Обсебен си, нали? От Колт? Обсебен си.

Аз бързо загасих цигарата си.

— Хайде, Лансинг. Да тръгваме.

Тя ме закара вкъщи по Парк авеню. Сега по него пътуваха основно таксите. Те ни отминаваха бързо, борейки се помежду си за сантиметри свободен път. Лансинг караше бавно, държейки се вдясно. Когато не отиваше да отразява събитие, тя караше като осемдесетгодишна баба, която иска да надживее внуците си.

По пътя не разговаряхме много. Когато стигнахме Осемдесет и шеста улица, разменихме по някоя дума. Тя паркира пред блока ми и останахме мълчаливи в тъмнината на колата. Около нас Йорквил беше осветен от кинореклами и улични лампи. Лансинг гледа дълго напред.

— Какво беше? – попита тя. – Как беше с Колт?

— Забравй, Лансинг. Благодаря, че ме докара.

— Хайде, Уелс, аз също съм любопитна. Направи ми услуга.

— Забравй – повторих аз.

— Ама нали и преди си виждал да умират хора.

Аз въздъхнах.

— Така е. Обаче Колт като че ли... Не знам.

— Беше твърде пълен с живот, за да умре – тъжно произнесе Лансинг.

— Да. Като че ли имаше за какво да живее. Нещо, за което му пукаше. Може би просто ми се струва, че е голяма загуба. – Аз посегнах към дръжката на вратата. – Или просто аз остарявам.

— Не си толкова стар – каза Лансинг. Обърна се към мен. Върху лицето ѝ блесна светлината от улицата. Сега в сините ѝ очи нямаше и следа от стоманата. – Пък и аз не съм чак толкова млада.

Когато тя заговори, аз вече бях хванал дръжката. Бях готов да отворя вратата. Но спрях. Опитах се да погледна

през прозореца, а не към нея. Видях съседите адвокати и брокери в дългите си палта да бързат към домовете си с утрешния „Таймс“ под мишница. Те бързо минаваха покрай наркопласборите. Онези пък се поклащаха на пети по ъглите, потупвайки с длани пълните джобове на войнишките си якета. Дебели жени разхождаха спящите си деца. Дебели съпрузи, облечени в анцузи, ги следваха към вестникарската будка, за да си купят „Нюз“ или „Стар“. Заглавната страница вече беше отпечатана и вестникът разпространен за продажба. Утрешната постелка за птичите клетки се продаваше днес.

Лансинг продължаваше да ме гледа с лесно наранения си поглед. Беше красива. Дори миришеше красиво. Беше двадесет години по-млада от мен. Чувствах се като идиот.

— Чандлър ще дойде утре вечер – казах на предното стъкло. – Идва за почивните дни.

— Така ли? – също се обърна към предното стъкло Лансинг. – Това е чудесно. Ще ми бъде приятно да се запозная някога с Чандлър.

Аз кимнах.

— Да, ще бъде чудесно.

Отворих вратата.

— Приятно ми беше да работя с теб тази вечер – каза Лансинг. Гласът ѝ беше малко хриплив.

— Аха – отвърнах аз. – Довиждане.

Не изчаках тя да тръгне. Насочих се направо към входната врата. Чух двигателят ѝ да изревава зад мен. Когато погледнах, видях хондата да преминава на зелено към „Лексингтън“. Аз влязох.

Още докато вървях по коридора към апартамента си, чух телефона да звъни. Побързах да отключа. Влязох в тъмнината и натиснах електрическия ключ. Отидох направо до бюрото под прозореца.

Страбчих слушалката, загледан надолу към рекламата на кино. Отпред нямаше опашка. Онзи „страхотен“ фантастичен коледен филм трябва да се е провалил – помислих си. Тогава чух дълбокия, премерен глас от другия край на жицата.

— Джон Уелс. Обажда се Лестър Пол.

Той изчака да му отговоря.

— Слушам те – казах аз. Бързо отворих чекмеджето на бюрото си. Потърсих в бъркотията вътре бележник, отворих го върху бюрото и измъкнах писалка от джоба си.

— Искам да разкажа на някого моята част от историята – продължи гласът. Имаше следа от някакъв акцент. Но не можех да го определя. – Искам да я разкажа на теб.

— Да се документира ли? – попитах аз.

— Да, можеш да я отпечаташ изцяло.

— Добре тогава. Кога?

— Утре вечер. В десет часа. Познаваш ли добре Американския музей по естествена история?

— Да, разбира се.

— Мини покрай него от страната на парка. По отсрещния тротоар. Разбра ли?

— Да. В десет. – Аз записах това върху страницата пред мен.

— Ще мина с кола оттам и ще те взема. Син шевролет.

— Разбрах.

— И, Уелс...

— Да.

— Ако има какъвто и да било полицаи, ще мина и ще ти пръсна мозъка.

15.

Отидох и гледах как погребват Колт. Бях един от многото. Оказа се, че много хора бяха дошли да видят как ще го положат в покритата със сняг земя. Имаше репортери и редактори, издатели, които познавах, някои чужди кореспонденти, за които само бях чувал, и други, които изобщо не познавах.

Соломон Холоуей беше там, както и Доналд Уекслър. Лансинг стоеше в края на малка тълпа и правеше снимки. Валери Колт стоеше до гроба. От едната ѝ страна застанало малко момче, а от другата – момиченце. Момчето си

смучеше палеца и гледаше към дупката и ковчега, в който почиваше баща му. Момиченцето не гледаше. Госпожа Колт започна да плаче в дантелена кърпичка. Червеникавата ѝ коса се сведе в мразовития въздух. Работниците засипаха ковчега с пръст. Аз се огледах и видях и други жени да плачат.

Тълпата започна да се разпръсва. Снегът скърцаше под краката ни, докато вървахме към улицата. Лансинг остана назад, за да запише изказвания на някои от известните журналисти. Аз крачех сам. Холоуей и Уекслър бяха точно пред мен. Те приближиха глави и си заговориха тихо. Ръцете им бяха скръстени зад гърба.

Дватама се разделиха, когато стигнаха улицата. Уекслър тръгна към вишнев мерцедес. Очаквах шофьор да скочи и да му отвори вратата, но той седна и го подкара сам. Холоуей имаше дълъг кафяв линкълн. Когато отвори вратата, аз застанах зад него.

— Можеш ли да ме откараш? – попитах аз.

Той се обърна. Обикновено широко отворените му и щастливи очи се присвиха за миг. Видях езика му да помръдва между устните.

— Щях да помоля Лансинг – побързах да се извиня. – Но тя работи с хората там...

Той продължаваше да се колебае.

— Добре. Влизай – каза накрая.

Той изкара голямата кола на улицата. Минахме покрай проблясващите води на язовира Кениско и плоската му стена. Излязохме на магистралата и минахме покрай градчето Уайт Плейнс. Единственото, което блестеше тук, бяха стъклата на служебните сгради.

Холоуей гледаше пътя. Аз пушех и въртях цигарата в ръка.

— Хубаво погребение – заговорих.

— Да. Обаче е странно – отвърна Холоуей. Аз го погледнах и зачаках. Той продължи с ниския си, дълбок глас: – Само преди два дни Тим седеше на една маса с нас. Смееше се, разказваше истории. Сваляше приятелката ти Лансинг. Ей, човече, той я харесваше, казвам ти. – Той зави с колата по крайбрежната улица в Бронкс. В града беше тъпкано с камиони. Но поне се движеха. Холоуей следеше внимател-

но пътя. – Искам да кажа, че той беше *жив*. Мислеше, говореше, желаше. А след два дни го положиха в ковчег, спуснаха ковчега в земята и край.

Аз се загледах в цигарата си.

— Някой да ти е казал, че с тебе ще е различно?

— Не. Знам, знам. Просто ми се струва странно. Това ти казвам.

— Да – кимнах аз. – Така е.

Отвън сивата зимна гора на Уестчестър бавно отстъпваше пред сивите куполи на Бронкс. Холоуей въздъхна тежко.

— Е – каза той. – Стига съм ти говорил глупости, Джон.

Аз се усмихнах. Прав беше. Той ми беше приятел и не можех да го изнудвам. Срещнах го преди пет години, когато за пръв път пристигна в Ню Йорк, за да заеме шефското място. Преди това е бил в Ливан и Лондон. Преди това е бил в Сенту. Откакто го познавах, той си беше все същият. Умен, странен, но съдържан, с приятно чувство за хумор. Но човек все чуваше клюки за Соломон Холоуей. За онова, което е бил, преди да се докаже в Африка. После, под сянката на известния си баща, се говореше, че бил доста откачен. Пиел много, налитал на бой. Казваха, че бил уволнен от един вестник в Чикаго заради това. Там имало някакъв редактор, казваха, който кльцнал последните два параграфа от негова статия. Заради мястото. Винаги се случват такива работи. Моят приятел Холоуей, изглежда, отишъл при бюрото му и го праснал толкова яко, че главата му се блъснала в пода преди задника. Разказвали са ми, че по онова време Холоуей бил изпълен с кипяща ярост, която можела да избухне всеки миг. Сега, доколкото можех да преценя, нямаше и следа от нея.

Но Холоуей все още можеше да изненада човек. В деня, когато запознах с него, той ме изненада. Имаше съвещание за пресата в центъра „Харлингтън“, един от грозните хотели на Шесто авеню. Темата трябваше да бъде „Отговорността на медиите“. Но всъщност говорехме по въпроса „Как да я избегнем“. По онова време вестникарският бизнес бързичко се издигаше под строгия поглед на епохата след „Уотъргейт“ и под повърхността се показваше

звярът. Шефовете новинари доста страдаха от обвинения, че копаят надълбоко в името на сензациите. И общо взето, група началници бяха решили да направят това съвещание, за да убедят всички, че скучни неща като фактите, равновесието и ограничението не могат да застават на пътя на интересните рейтинги, тиражи и печалби. Пелерман ми беше наредил да присъствам там.

В тъмните дни, преди Кеймбридж да бъде назначен, за да направи „Стар“ „народен“, бяха назначили Пелерман, за да го направи звънък. Той не мислеше, че вестникът е достатъчно звънък. Смяташе, че три дни семинар по тези въпроси ще бъдат от полза. На втория ден се запознах с Холоуей. Хич не се чувствах „звънък“. Като нов шеф на телеграфната агенция, Холоуей се бе появил на конференцията по-скоро от любопитство. По време на обедната лекция на тема „Това все още е бизнес“, той седна до мен на масата. По време на цялата лекция пиеше мартини с такава сила, че би предизвикал възторг у някой ирландски поет. Когато лекторът, някакъв телевизионен шеф, попита за коментар, Холоуей се изправи.

Представи се. А после с дълбокия си баритон каза:

— Моят коментар е следният: журналистиката наистина е бизнес. Като ръководенето на фабрика. Хората, които се борят пред демократичните гласоподаватели за висок рейтинг, са също като производители, които правят опасни стоки, за да спечелят бързи пари. В една система на частно предприемачество ние всички сме все по-отговорни за онова, което произвеждаме. — Той замълча, след което добави драматично: — Задник такъв! — после се поизкашля. — А сега, бих искал да ви изпея една песничка. — След което ни възнагради с няколко куплета от „Долината на червената река“, някои от които подозирам, беше измислил в момента.

След това си седна.

— Мога ли да те почерпя? — попитах го аз.

— Ако обичаш — каза Холоуей.

От този момент нататък конференцията не беше задължителна. А ние с Холоуей станахме приятели.

Сега, докато той караше дългия си линкълн покрай тухлените блокове на Бронкс, аз му се усмихнах.

— Слушай — казах му. — Аз не съм ченге. Просто искам да знам.

Холоуей се изсмя от сърце.

— Понякога нещата, които просто искаш да знаеш, се появяват на първа страница. Сега разговорът ни между нас ли ще остане?

Аз се замислих. Поклатих глава.

— Не.

— И аз така си помислих. — Той се поколеба още малко. — Добре — съгласи се накрая. — Питай.

— Защо беше там, приятелю? Снощи на хайката. Когато Пол се измъкна, ти приличаше на човек, на когото току-що са му казали, че не е болен от смъртоносна болест.

Извърнах се от него и погледнах през прозореца. Зад сградите до пътя пред мен се простираше сивата пустиня на града.

— Не съм казвал на полицията нищо за Лестър Пол.

— Така казва и Готлиб.

— Обаче аз го познавах. Познавах го в Сенту.

Аз кимнах към прозореца.

— Виж, не искам да се оправдавам. Но повечето от онова, което бих могъл да кажа на Готлиб, го имаше във вестниците тази сутрин. Този Пол беше... престъпник. Дилър. Контрабандист. Наркотрафикант. Бунтовниците купуваха оръжия от него, а държавата купуваше наркотици и електроника. Той имаше връзки навсякъде.

Аз захапах нова цигара и я запалих.

— По дяволите, щях да разкажа на Готлиб — продължи Холоуей. — Наистина щях. Но знаех, че той вече е научил всичко. Нямах какво толкова да добавям.

— Ясно — казах аз.

Чух Холоуей да въздиша дълбоко. Погледнах го. Сега челото му беше сбръчкано. В ъглите на очите му имаше тънки бръчки. Устните му се готвеха да изрекват нещо дълго преди да заговори.

— Работата е там, че... — изрече накрая той, — че когато бях в Сенту... аз се... забърках... с бунтовниците.

— Забъркал си се?

— Трябва да разбереш – бързо изрече той към стъклото. – Никой от западната преса не беше се свързал с тях. Никой не бе получил повече от някое случайно интервю. Тогава, не знам защо, може би защото бях негър, те ми предложиха възможност за изключителен материал. Шанс да си създам име. – Последва пауза, след която той добави: – Мое собствено име.

Димът излезе със съскане между зъбите ми. Излетя през отворения ми прозорец.

— И какво искаха в замяна?

— Пол беше докарал малка пратка оръжия... Гранатомети, мисля, но не съм сигурен. Трябваше им някой чист, който да се свърже с него. Да поговори с него за... времето и мястото, където оръжията могат да се получат и да бъдат предадени парите.

— Ясно – изрекох аз.

Видях, че докато караше, ъгълчето на устата му се изкриви.

— Хайде бе, човек. Не робувай на морала.

Аз изсумтах.

— Кой, аз ли?

— Бях амбициозен и трябваше да платя цената за онова, което исках да постигна.

— И плати ли я?

Сега той се изсмия открито.

— Боя се, че никога няма да разберем. Аз обикалях улиците, опитвайки да се реша, когато зад мен спря джип, правителствени войници наскачаха, прибраха ме в колата и потеглиха.

— Какво?

— Закараха ме в „Имперския дом“.

Димът изскочи от зяпналата ми уста. Спомних си какво ми беше казал Уекслър за това място. Че можеш да си изпишиш живота, докато умираш сантиметър по сантиметър в килията си. Така беше казал. И никой нямало да узнае. Аз изгледах Холоуей. Елегантен джентълмен в костюм с жилетка. Лека усмивка. Интелигентност и възпитание, из-

лъчвани от тъмнокафявите му очи. Опитах да си го представя в килия в „Имперския дом“.

— Там имаха един стол, Уелс – каза той. – В „Имперския дом“. В мазето му имаха стол. С каиши. А наоколо му имаше маси с панички, каквито си виждал по зъболекарските кабинети. В тези малки панички имаше разни инструменти. Блестящи, метални инструменти, които дори не мога да започна да ти описвам. В мига, когато ги видиш, въображението ти започва да работи. За какво са? Къде ги използват? – Холоуей въздъхна дълбоко. С трепет. Изражението му оставаше спокойно, докато гледаше през предното стъкло. – Войниците ти свалят дрехите, а после те връзват за стола. Оставят те там. Сам и гол. И ти чакаш, сам и гол, загледан в инструментите. И се чудиш за какво ли са те. После влизат двама души. Те са с бели престилки като доктори. И те гледат, седнал там гол. Гледат те, както гледат лекарите. С онзи някак разтревожен и едновременно зъл поглед. С онзи поглед, който ти подсказва, че изобщо си загубил контрол върху собствения си живот. И ти казват също като докторите: „Доколкото разбираме, тук се сблъскваме с проблеми.“ А ти с цялото си сърце искаш да повярваш в добродушния тембър на гласовете им, готов си да се разтвориш пред тях, да им кажеш всичко. Но те дори не те питат. Чуваш ли ме, човече? Ти им се молиш да ти позволят да им кажеш всичко, а те просто започват да преглеждат инструментите си. Да ги изваждат от паничките.

В колата беше студено. Мразовитият въздух духаше през отворените ни прозорци. Но плешивата глава на Соломон Холоуей сега блестеше от пот. И по моите слепочия също се стичаше пот.

— Лестър Пол ме измъкна.

Аз не бях осъзнал, че съм затаил дъх, докато не задисах отново.

— Господи – възкликнах.

— Робърт Колинс. Той беше британски журналист там, мой приятел. Той дошъл в стаята ми да се видим същата вечер и я намерил обърната наопаки. Започнал да пита своите хора от правителството. Разбрал по-голямата част от

историята. Свързал се с Лестър Пол. Пол използвал няколку от връзките си и аз бях освободен. Просто така.

— Защо? – попитах аз.

Той поклати глава. Силуеът на Манхатън се надигна пред нас. Небостъргачите и куполите бяха сиви на фона на мъгливото синьо небе.

Холоуей вдигна рамене.

— Не знам. Може би се е почувствал виновен, защото е бил отчасти причина за арестуването ми. На мен всъщност това не ми се струва като мотив за един контрабандист, но... Всъщност никой не знае кой знае колко за Пол. Защо сме правили онова, което сме вършели? Знаем само, че той ме измъкна от „Имперския дом“, човече. И затова не казах на ченгетата нищо за него. Затова се почувствах облекчен, когато той им се измъкна.

Аз изтрих с длан потта от челото си. Дръпнах за последен път от цигарата си и я хвърлих през прозореца.

— Ами ако той е убил Колт? – попитах.

Холоуей ме възнагради с плътния си смях.

— Какво ако? – попита той. – Какво ако? Та вероятно го е сторил, дявол да го вземе. Нали ги видя в пресклуба?

— И?

За пръв път, откакто бяхме тръгнали от гробищата, Холоуей ме погледна.

— Там правилата бяха различни, Джон. В Сенту имаше други правила. Онова, което е станало между Колт и Пол, си е било между тях.

Помислих си, че Готлиб няма да се съгласи с такова твърдение. Но не го казах.

— А какво е станало между тях? – попитах аз. – Знаеш ли?

Той се намръщи.

— Не. Всъщност не знам. Може би само отчасти. Колт беше влюбен. В една мисионерка, с която се беше запознал. Нещо като местна легенда. Жена на име Елеонора.

За миг образът на жена в бяло изникна пред очите ми. Жена със златиста коса, която се разхожда сред болни и изплашени хора.

— Да. Чувах.

— Ами доколкото разбрах, тази Елеонора ръководела нещо като нелегална организация. И накрая, когато бунтовниците нападناха Мангрела, цялата ѝ мрежа се провалила и тя трябвало да избяга. Колт искаше да ѝ помогне.

Градът се приближи и стана по-голям. Милионите му прозорци блестяха от слънцето. Около нас трафикът се сгъсти. Чух се да питам:

— Те бяха ли... Като каза, че са били влюбени... бяха ли любовници?

— О, да, да. Точно такива бяха.

Почувствах свиване в стомаха си. Както когато асансьорът се спусне бързо. Изненадан осъзнах, че изпитвам известна ревност.

— Колт ми беше приятел. Близък приятел – продължи Холоуей. – Говорили сме си за тези неща. Нали знаеш как е? Той, човече, не спираше да говори за нея. Не като за другите жени, които е имал. Да, те бяха любовници. Той беше луд по нея. Спомням си как говореше колко бяла е кожата ѝ. Като мрамор. А после казваше, че когато се любели, порозовявала цяла. И приличала на оживяла статуя. – Той се изсмя зло. – Колт сигурно беше единственият човек на този свят, чийто разказ за секса го прави по-хубав, отколкото е в действителност.

Опитах се да му отговоря със смях, но не успях.

— Да – замислено и едва чуто казах. Мислех си как ли би изглеждала една статуя, която оживява.

— Така или иначе накрая, когато бунтовниците се хвърлиха върху нас, Колт отчаяно искаше да я спаси. Той дойде при мен и ме помоли да му помогна да намери Пол. Предполагам, е мислел, че Пол може да има известно влияние, да използва някои връзки. Аз го насочих към Робърт Колинс. Колинс го завел при Пол. И те тримата тръгнали да спасяват Елеонора. – Колите вече се бяха сгъстили около нас. Холоуей насочи линкълна към федералното шосе. Вляво блестеше река Ийст. Вдясно се надигаха небостъргачите. – По това време – продължи Холоуей, – по това време, човече, покрайнините на града се тресяха от артилерийския обстрел. Бежанският поток към морето беше безкраен. Мъже, жени и деца с всичко, което имаха, на

гърба си се движеха в непрекъснат, извиващ се поток през улиците и извън града... нанякъде. Не знам. Може би наникъде. Просто далеч. Далеч от снарядите и бунтовниците. Бяха, за да си спасят живота. – Той въздъхна. Опитваше се да говори спокойно. – Останалите от нас, западняците, журналистите, действахме в съответствие със собствените си амбиции и страхове. Аз изпращах репортажи, докато навсякъде бяха прекъснати електрическите кабели. После грабнах фотоапарата и снимах хаоса по улиците. Знаех, че трябва да се измъквам.

Федералното шосе зави на юг. Манхатън се извиваше до нас като каменен изгрев. Холоуей караше колата си вдясно, бавно. За пръв път забелязах колко силно е стиснал кормилото.

— Имаше организиран въздушен мост – продължи той. – Американски хеликоптери бяха пристигнали, за да приберат хората от посолството и нас, останалите. Аз се върнах в хотела и опаковах каквото можах. Слязох долу и ми нах през бара. Когато влязох там, видях една самотна фигура, седнала в празното помещение. Седнала до една маса, пушеше цигара и гледаше в пространството.

— Колт?

— Да. Беше се върнал.

— Сам?

— Да. Без Лестър Пол. Без Колинс.

— И без Елеонора?

— Да. Доколкото разбрах, Колинс беше останал. Опитвал се да праща някакви репортажи. По-късно разбрахме, че бил убит от шрапнелите. До онзи ден вечерта бяхме почти сигурни, че Пол също е бил убит.

— А Елеонора?

— Колт прекара месеци, може би година, в опити да я намери. Говореше се, че била пленена от бунтовниците. Че я били убили. Колт никога не ми каза какво е станало. Защо се е върнал така, сам. Просто седеше в бара с цигара, сякаш чакаше да се продъни земята и тя да го погълне. Аз му креснах. Казах му: „Колт, трябва да вървим! Сега, човече, веднага!“ Той просто ми махна с ръка. Аз го хванах за ръката.

Той не се противопостави. Не направи нищо. Измъкнах го на улицата.

Холоуей гледаше напред. Погледът му беше мрачен. Беше стиснал устни. Видях как се движи адамовата му ябълка.

— Беше нощ, Уелс. А небето бе почервеняло от пожарите. Аз се промъквах сред тълпата към посолството, където се намираха хеликоптерите. Улиците бяха задръстени от хора. Чувствах блъскането на телата около себе си. Усещах само миризма на пот и ужас. Понякога краката ми не можеха да докоснат земята и тълпата ме носеше. От време на време успявах да измина някой метър напред, после друг. Понякога виждах само небето. Червено, плаващо над главата ми, преди да го скрие тълпата. – Той кимна рязко. – Но държах здраво ръката на Колт. Държах я и не я пусках. Той беше като парцалена кукла. Дърпах го и го бутах към посолството. Накрая, както когато стигах до брега на океана, вълната просто ни понесе. Хората в паниката си се опитваха да стигнат и да се качат на американските хеликоптери. Да се измъкнат от страната по всякакъв начин. Те ни отнесоха до посолството. Около него имаше ограда. Зад нея стояха морски пехотинци с насочени оръжия. Те... – Той изсумтя. – Бяха млади момчета. Под каските им личеше, че им се иска да се сгушат в скутовете на майките си и да плачат за милост. Стояха зад оградата и отблъскваха тази... тази вълна от хора. Тя продължаваше да се блъска към тях, а те да я отблъскват. Само когато зърнеха бяло лице, отваряха портата и го пускаха да мине.

Видях скръб в очите му и усетих горчивина в гласа му.

— Аз издърпах Колт до портата. Те я отвориха и го издърпаха вътре. После един от пехотинците ме блъсна в гърдите с приклада на пушката си и ме отхвърли назад. Портата се затвори под носа ми.

— Боже мой.

— Тогава тълпата започна да ме дърпа, да ме отдалечава от оградата. Хващаха се за мен, дърпаха ме, опитваха се сами да се приближат повече, да говорят, да молят, да подкупват морските пехотинци, които пазеха. А аз просто започнах да пиция. – Гласът му заглъхна. Говореше почти

шепнешком. – Започнах да пища. „Реджи Джексън! Реджи Джексън! Реджи Джексън!“ Беше единственото име на известен футболист, което ми дойде наум. Просто го крещях. И продължавах да се отбранявам от ръцете, които ме дърпаха от портата. Оттам пък ме гледаше най-бялото и най-за-кръглено лице на войник от Средния запад, което може да си виждал в живота си, Уелс. По онези розови бузи потекоха сълзи и той ми отговори: „Пит, мамка му, Роуз, човече, Пит, мамка му, Роуз“...

Излязохме от шосето. Градът ни заобикаляше. Карахме под издигащите се стени от бетон. Ръцете на Холоуей сега се бяха отпуснали върху кормилото. Погледът му беше омекнал. Устните също се бяха поотпуснали. Той вдигна поглед към сградите, които се надвисваха над нас.

— Всички тези хора, Уелс – тихо ми каза той. – Те просто нищичко не знаят...

— А какво е станало? – попитах аз.

— Ъ?

— Между Колт и Пол. Какво е имало между тях?

За момент Холоуей замълча. Като че ли бе потънал в собствените си спомени. Накрая обаче примигна и ме погледна.

— Не знам със сигурност – отговори. – Но ако трябва да предположа...

— Да?

— Бих казал, че помежду им е била Елеонора.

16.

„Тя е жена, която живее в сянка, живее в страх. В тази малка страна, където тъканта на ежедневието често е разкъсвана от внезапните жестокости на войната, тя е източник на надежда за някои и мишена за омразата на други. В една държава, където, изглежда, няма среден път между потисническата власт и дивата революция, Елеонора Ричардсън е точно тази среда – нелегалната.“

Седях в читалнята на библиотеката. Огромна зала, ко-

ято се издигаше над закръглените прозорци към украсените с орнаменти тавани далеч нагоре. В дъното на това огромно пространство аз седях приведен над апарата за разглеждане на микрофилми. Примижах под блясъка на прожектора му към вестникарската страница, отразена върху плота. Беше брой на „Бостън Глоуб“ отпреди десетина години. „Глоуб“ беше публикувал серията материали, които Колт бе изпратил по телеграфа. Материалите му за нелегалното движение в Сенту. Това беше водещата статия за Елеонора.

Върнах се към разказа.

„Практически съвсем сама, госпожица Ричардсън ръководи тайна мрежа от скривалища, през които прекарва революционери, набелязани за арест и мъчения, дребни правителствени чиновници, набелязани да бъдат убити, а най-често хора от огромното количество бездомни бежанци, останали сираци, вдовици и ранени от войната. При госпожица Ричардсън и нейните помощници те намират медицинско обслужване, внимание и понякога възможност да се установят другаде. Госпожица Ричардсън е англичанка, пристигнала в Африка преди седем години като двадесет и две годишна мисионерка на англиканската църква. Оказала се в континент, разтърсван от революции. Първо в Родезия, а после в Замбия и Ангола, тя правила опити да работи открито под закрилата на църквата, като помагала да се създават училища, лечебници и центрове за подпомагане с храни. Скоро обаче различни жертви на жестокости в тези страни започнали да се стичат при нея за помощ, привлечени от толерантното отношение към всички нуждаещи се. Идвали един по един, а след това на групи. Така тя започнала да управлява нелегални убежища, докато публично вършела гореспоменатата си мисионерска дейност.

През последните четири години обаче това станало невъзможно. Пъдена от държава в държава, госпожица Ричардсън била принудена да прекъсне всичките си връзки с църквата и да се заеме основно с ежедневиия живот на хората.

Мазето на тихата ѝ къща в предградията се превърнало в лечебница с петнадесет легла. В последните дни някои от хората идвали с огнестрелни рани. Някои от тях били деца. Госпожица Ричардсън ги уверила, че още преди мръкване ще им намери „сигурен“ доктор.

Седнала в хола, затъмнен със завеси, с разрошена коса и намръщено чело, с изцапана с кръв бяла престилка, тя все пак се съгласи да даде интервю. Не желаше да говори подробно за живота си, боейки се, че може да разкрие информация, която да застраши развиваната от нея дейност. Но пък разказа за миналото си и за настоящото си положение, като заяви, че най-голямата трудност в живота, който е избрала, е това, че е отделена от своя дом, родители, двама братя и сестра.

— Вярвате или не, но най-лошото е да не можеш да се свържеш с хората, които обичаш – каза тя. – От време на време идват писма, но понякога по цели месеци до половин година не получаваш нищо. Понякога се чувствам ужасно самотна, особено когато започва да ме обхваща страх. Човек започва да си мисли: „Е добре, ще си опаковам нещата и ще си тръгна.“ Но разбира се, не го прави, нали?“

Аз се облегнах на твърдия дървен стол. Огледах се. До масите бяха седнали редици читатели. А масите бяха разположени на дълги редици. Хора минаваха покрай рафтовете. В залата имаше постоянно движение, постоянен шепот.

За миг се почувствах, като че излизам изпод водата или от следобедна прожекция в кино. Бях изненадан, че виждам светлина. Бях се живял в прочетеното. Представях си Елеонора, седнала в затъмнения хол. Чувах гласа ѝ. Чувах го съвсем ясно всъщност. Той беше спокоен, приятен глас. В него нямаше страх.

Примигнах, за да се отърва от това чувство. Наведох се отново напред.

„Нищо в миналото ѝ не я е подготвило за този начин на живот. Дъщеря на провинциален свещеник от Есекс

и съпругата му, тя е отрасла в енорията на местната черква. Говори с обич за това как си е играла със синовете и дъщерите на фермерите там.

— Бях, така да се каже, ДС – усмихва се тя. – Дъщерята на свещеника. Останалите деца ме приемаха добре, но аз бях тази, към която винаги се обръщаха, за да разреши някой спор или да определя правилата на играта. Това дава на човек огромно чувство за отговорност. При това в съвсем крехка възраст. Не е лесно да се отървеш от това.

Силно повлияна от баща си, когото описва като „умен, непретенциозен и мил“, тя още в младостта си била доста религиозна. Заминала от родината си скоро след дипломирането си в „Гъртън“ с мисълта да разпространи вярата сред непривилегированите народи.

— Боя се, че не бях достатъчно просветена – признава сега тя. – Мислех си, че всички тези нещастни африканци чакат само мен. Сигурно съм си мислела, че те само чакат да пристигне някой, който обича Христа и който веднага ще разпространи вярата си.

Тя твърди, че продължава да е религиозна, но не се моли често, нито пък вече преподава Библията.

— Не мога да разказвам на едно петгодишно дете, което не е яло цяла седмица, колко го обича Христос. Не мога да кажа на някоя жена, която е видяла как намушкват дъщеря ѝ на щик, че Той действа по Свой, тайнствен начин. Просто не мога. Човек просто достига до мига, когато усеща, че ако Христос наистина го има, то Той се проявява в действията му. Ако е искал Името му да се споменава постоянно, Той е щял да стане киноартист.“

Засмях се тихо. После млъкнах със залепена на лицето ми усмивка. Помислих си за нея, която казва това с разрошена коса и намръщено чело. Помислих си за бялата ѝ кожа и как е порозовявала, когато се е любела.

Размърдах се неспокойно. Въздъхнах, съсредоточих се и се наведох отново под светлината на малкия проектор.

„Организацията на госпожица Ричардсън се смята за особено силна в Сенту. За нея се говори като за почти легендарна личност както сред местните, така и сред чужденците. Тя не приема известността и отказва да говори за обхвата на своята мрежа. Но признава, че „тук не е започнала отначало“, че е използвала опита и останките от предишни мрежи, за да може да се установи по-бързо.

В Сенту, казва тя, е попаднала в положение, което не е уникално за Африка или за света. Смесица от действителни несправедливости и порочна политика, държащи се върху насилие. Отново и отново тя отказва да взема страна и казва, че даже е отказала на молбите на няколко държави да им позволи да използват мрежата ѝ като база за нелегална дейност.

— Всяка страна сякаш винаги смята, че такава и такава промяна в местната държавна машина ще оправи нещата – казва тя. – Но дори и те признават трудностите, все още не виждат друга алтернатива, освен да работят вътре в системата си и да се лутат в нея. Точно това оправдава насилията в ума им. Предполагаме близката цел. Но разбира се, машините на несправедливостта, на омразата и на жестокостта не са само местна забележителност, нали така? Те са разпространени по целия свят. Те не са построени в Сенту, в Родезия или в Замбия. Ние ги строим тук, в сърцата си. В моето сърце, във вашите сърца...

Тя помълча, а после се засмя съвсем по момичешки. Изненадващо. Вдигна ръка към устата си със скромността на свещеническа дъщеря.

— Чуйте ме само как говоря – каза тя засмяно. – Май продължавам да бъда мисионерка въпреки всичко. Само че се оказа, че не съм дошла тук, за да спася Африка, нали? Дошла съм да спася себе си.“

Аз поклатих глава. Ръката ми се протегна да докосне последните думи от статията. Сянката, хвърлена от пръстите ми, покри думите. Аз гледах тази сянка. Сега не мислех за Елеонора. Мислех за Колт. Мислех за него и пред очите ми той отново се препъна пред входа на спалнята си

през онази последна нощ от живота си. Пристъпвайки трудно под тежестта на алкохола и тежестта на своята загуба.

„Елеонора, Елеонора, любов моя, любов моя.“

„Нешастното копеле – помислих си аз. – Да срещне такъв човек като нея! Да изгуби човек като нея! Сигурно я е обичал отчаяно, дявол да го вземе.“

Че и какво друго би могъл да направи?

17.

Същата вечер се срещнах с Лестър Пол.

Беше казал десет часа. Аз излязох от службата към девет и петнадесет. Исках да бъда пръв на срещата, за да огледам мястото. Хванах такси на „Вандербилт“. Тръгнахме по „Медисън“, а после завихме към центъра.

Въздухът беше свеж и студен. Нощното небе бе ясно, но нямаше луна. Натовареният за трафика час бе минал, но по тротоарите още имаше доста хора, купувачи коледни подаръци. Някои от тях носеха купища пакети, други държахха торби с подаръци. Изглежда, им беше топло, облечени в палтата и завити с шалове.

Навсякъде имаше светлини. По витрините светеха цветни лампички. Някои от дърветата бяха украсени със светещи гирлянди. Около вратите на хотел „Хелмсли Палас“ светеха златисти лампички. Каменните кули на катедралата „Свети Патрик“ бяха украсени със светлини. Пред нас се виждаха червените стопове на колите, а над главите ни светеха зелените светофари.

Навсякъде имаше светлини. Но две от тях някак се открояваха. Два фара. Те ме следваха, откакто бях излязъл от „Стар“.

Не знам защо ги забелязах. Може би ги търсех, очаквах ги, без да мисля. Все пак бях станал свидетел на убийство. Знаех, че съм мишена. А може би естествено си бях нащрек.

Така или иначе, когато колата ми тръгна от „Стар“, аз погледнах през рамо. През задното стъкло видях двата фара също да навлизат в трафика. Когато тръгнахме към

„Медисън“, те също завиха. А когато тръгнахме към центъра, ни последваха. Първоначално не се замислих. Просто го забелязах.

Минахме под сградата на „Ай Ти Ти“, розова, мраморна кула, превърнала се в сянка през нощта. Две дървета в откритото пространство пред нея блестяха в светлини под дебелите колони. Погледнах назад към фаровете. Бяха все още там.

Таксито навлезе в лявото платно. Също и фаровете, които ни следяха. Таксито даде ляв мигач при Петдесет и седма улица. Фаровете осветиха улицата вляво, когато колата също започна да завива.

— Карай напред през парка – казах аз.

— А? – не ме дочу шофьорът.

— Не завивай.

Той изключи мигача. Мина в централната лента. Фаровете зад нас също не направиха завоя. Те ни последваха.

— Слушай – заговорих аз в гърба на шофьора. – Един тип ни следва. Можеш ли да го изгубиш?

— Преследва ли ни? – попита със силен левантински акцент шофьорът.

— Да, струва си да опитаме.

— Не щеш ли в „националната история“?

— Не. Просто трябва да изгубиш този тип.

— Изгубиш тип? – попита шофьора. – Не познавам този квартал.

— Спри тогава.

Минахме покрай задния изход на „Шварц“ в сградата на „Дженеръл Мотърс“. От прозорците на втория етаж надолу към мен гледаха големи играчки във формата на мечки и жирафи. Таксито спря до бордюра.

Аз хвърлих пари върху предната седалка.

— Ами Изгубиш тип? – попита шофьорът.

— Задръж рестото.

Излязох от таксито. Когато затварях вратата, фаровете ни отминаха. Видях ниска, издължена, тъмна кола, която продължи по „Медисън“. Гледах стоповете ѝ. Те завиха наляво една пресечка по-нататък към Петдесет и девета улица.

Погледнах часовника си. Беше 9,25. Който и да ме

следеше, трябваше да се отърва от него, и то бързо. Ако Пол решише, че съм довел някого със себе си, можеше да изпълни заканата си да ми пръсне мозъка. А той ми трябваше, за в случай че някога реша да започна друга работа.

Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах бързо към Пето авеню.

Стигнах до ъгъла. Тук беше светло и шумно. Улицата се влива в Площада на армията. Стъклената фасада на „Джи Ем“ се издигаше в небето над мен. Голата бронзова статуя от фонтана на площада бе заобиколена от осветени дървета. По тротоара се разхождаха няколко души, облечени като Дядо Коледа, и дрънкаха със звънчета. Свиреше оркестър на Армията на спасението. Купувачите следваха облачетата от замръзналия си дъх в нощта. Всички магазини наоколо бяха отворени.

Ниската издължена тъмна кола зави откъм ъгъла. Тя подкара по булеварда точно пред мен.

Аз се смръзнах. Гледах. Вратата от другата страна на шофьора се отвори. Като внимавах за минаващите коли, на улицата излезе един слаб мъж. Той заобиколи колата и се качи на тротоара. Видях го как извива глава и ме търси. Отместих поглед. Направих се, че разглеждам входа на магазина за играчки. През въртящите се врати и двете други до тях влизаха купувачи. Един човек, облечен като войник-играчка, отваряше дясната и поздравяваше влизащите. Жена, облечена като клоун, отваряше лявата и правеше физиономии на хората, които излизаха.

С ъгълчето на окото си видях тъмната кола да потегля. Тя навлезе в Пето авеню и изчезна. Мъжът, който слезе от нея, се приближи към оградата на градинката пред сградата на „Джи Ем“. Облегна се, като се правеше, че гледа към изкуственото заледено езерце и фигурите на кьнкорите върху него.

Това не беше човекът, който уби Тимоти Колт. Но приличаше толкова много на него, че в стомаха ми сякаш се събра буца лед. Беше дребен и жилав. С тъмна кожа. Късо подстригана коса. Очите му горяха и бяха тъмни. Изглеждаше даже по-млад от убиеца, когото бях пребил в

хотела на Колт. Беше момче. Може би на около седемнадесет години. Въпреки това пепелта и болката, които бяха се скрили в подсъзнанието ми през последните часове, сега отново се надигнаха. Не бях във форма за нова битка.

Той погледна над оградата. Коледната музика се носеше наоколо. Момчето чакаше. Чакаше аз да тръгна.

Тръгнах. Насочих се към универсалния магазин „Шварц“.

Войникът ми отвори вратата. Беше младо момче. Носеше яркочервена униформа и черна шапка. Върху бузите му бяха нарисувани розови кръгчета. Козирува.

— Обичам хора в униформа – казах аз.

— Че това ми е работата бе, човек – измърмори той.

Аз влязох.

Попаднах в голямо, ярко осветено помещение. В центъра му имаше огромен механичен часовник. Голямото му розово лице имаше очи и уста. То се въртеше и пееше. Часовникът бе отрупан с механични играчки. Те се въртяха, движеха и също пееха. Подскачаха клоуни. Въртяха се балерини. Бръмчаха коли. Един напълнен с топъл въздух балон се издигаше и спускаше. И през цялото време това нещо свиреше и пееше. Песничката за малките момченца и момиченца и за техните играчки.

Около часовника купувачите се движеха насам-натам с ярко опаковани кутии. Парцалени животни – червени мишки, жълти жирафи, черни мечки, оранжеви тигри и динозаври във всякакви цветове – лежах по щандовете, висяха по парапетите, седяха под прозорците. Те гледаха купувачите.

Аз тръгнах към часовника. Погледнах през рамо. Войникът откън каза отново. Отвори вратата и пусна онзи тип, който ме следеше.

Типът направи грешка. Паникьоса се, когато влязох вътре. И бързо ме последва. Сега ние се видяхме над главите на купувачите, които минаваха между нас. Гледахме се един дълъг миг.

Той се боеше. Видях го. Беше в очите му. Устата му беше отворена. Езикът му непрекъснато облизваше устните. Не беше толкова спокоен като своя приятел убица.

Трябваше бързо да реши какво да прави. И той реши. Тръгна към мен.

Аз се обърнах и отдалечих. Една дребна баба вървеше към касата със слонче в ръка. Един забързан баща тръгна към динозаврите. Аз се промъкнах между тях и заобиколих часовника. Той пееше песничката си.

Мислех, че веднага ще намеря задния изход. Но той не беше там. Като че ли пътят за навън беше изчезнал. На задната стена нямаше нищо освен остъклен асансьор. Вляво пък имаше ескалатор, който водеше към втория етаж. До него едно мече говореше:

— О, колко обичам роботите! Те са на втория етаж. Честита Коледа!

Аз тръгнах към ескалатора. Не погледнах назад. Подът като че се пързаяше под краката ми, когато заобиколих един млад мъж, прегърнал във всяка от ръцете си по един тигър.

Вратите на асансьора бяха от другата страна към задната стена. Имах късмет. Те се отвориха в мига, когато заобиколих. Сkochих вътре и натиснах бутон с цифрата две.

Асансьорът се издигна бързо. Погледнах през стъклената му стена. Огромният осветен етаж, пълен с играчки на животни, се отдалечи надолу под мен. В това време видях онзи тип да заобикаля пеещия часовник. Погледна нагоре и ме забеляза как се издигам. Хвърли се към говорещото мече. Започна да се промъква през тълпата към ескалатора.

Втори етаж. Вратата се отвори. Аз излязох под стъкления поглед на хиляди руси кукли. Някои от тях говореха с напевни гласове. Промъкнах се край група хора, чакащи асансьора. Свих наляво и пресякох пред ескалатора. Погледнах надолу. Тълпата се люшкеше поради напредването на онзи тип. Беше към средата на стълбището.

Не се спрях да го посрещна. Продължих колкото можех по-бързо. Трябваше да се отърва от този чаровник. Трябваше да намеря задния изход. Да изляза и да отида на срещата си. Да се срещна с Пол сам.

Сега се движех по претъпкан коридор. Мигаха светлини. Пластмасови фигури, по-големи от

действителните, се въртяха от двете ми страни. Един каубой, един ескимос и астронавт останаха зад мен.

Стигнах края на коридора. Онзи тип стигна върха на ескалатора. Една жена изписка, когато я блъсна встрани. Той тръгна бързо по коридора.

Аз завих. Пред мен се простираше голяма зала с електрически влакчета. Големите пътуваха от светофар до светофар. Малки, сребърни поточета се промъкваха през миниатюрни селца в Алпите. Имаше един стар товарен влак, който се движеше в кръг. Почти настъпих релсите. Но се дръпнах. Промъкнах се покрай влаковите площадки. Завих и продължих да вървя.

Вляво от мен имаше пушки със светлинен лъч. Вдясно – роботи. Някъде от телевизор ръмжеше извънземно. Аз тръгнах право напред. Там пред мен имаше цял миниатюрен град: малки небостъргачи от многоцветни блокчета, къщи, стадиони, заводи. Всичко това беше в крещяща комбинация от жълто, синьо, червено и бяло.

Когато тръгнах към центъра му, един младеж, който изглеждаше от плът и кръв, пристъпи напред и се обърна към купувачите около себе си. Беше висок, кльощав младеж с жълта коса. Гласът му беше остър и силен.

— Хей, хора, аз съм човекът на „Лего“, а това е страната на „Лего“. Елате, знаете, че можете, опитайте се да строите с „Лего“...

И така нататък. Държеше една табла. Сочеше към кръгла маса. Там седяха деца и възрастни и създаваха собствени конструкции от малките блокчета.

— Опитайте, това е страната на „Лего“, елате да видите човечето „Лего“!

Аз профучах край него. Най-накрая видях каквото търсех. Беше точно пред мен. Имаше вход към друг коридор като онзи, по който бях дошъл. Точно до него имаше друг ескалатор. Той трябва да водеше надолу към задния вход. Вече тичах нататък.

Бях в края на коридора, когато онзи тип се появи пред мен.

Беше заобиколил от другата страна и ми беше преся-

къл пътя. Появи се залитащ. Вероятно се беше подхлъзнал по лъскавия под. Блъсна се точно в мен.

Аз извиках от уплаха, когато се сблъскахме. Помислих, че вероятно има нож. Един от онези кривите, като онзи, който приятелчето му използва върху Колт. Може би даже вече го бе пхнал в тялото ми, а аз така и не бях усетил.

Реагирах, без да мисля. Хванах го за предницата на палтото. И го блъснах встрани.

— Оооох! – изпъшка той.

Плъзна се по пода, като се опитваше да се спре с токовете на обувките. Краят на малката, кръгла маса го улучи точно зад колената. Той падна отгоре ѝ. Ударът разпръсна жълти, червени, сини и бели блокчета във въздуха.

Масата се преобърна. Онзи тип падна заедно с нея и се зарови в купчината разпръснати блокчета.

— Господа! – развика се русият младеж. – Господа, престанете! Това е страната на „Лего“!

Аз не останах да споря. Обърнах се и хукнах към ескалатора.

— Уелс!

Викът ме спря. Беше като писък. Обърнах се. Онзи тип беше се изправил на колене. Сочеше към мен.

— Не се бъркай, Уелс! – крещеше той. – Не се бъркай. Иначе си мъртъв! Той ще те убие, кълна се. Ти си го видял и той ще те убие. Но не искаме да умира никой друг. Ако се забъркаш, той ще те убие, защото си го видял...

Той заекваше. Беше изплашен до смърт.

За миг останах объркан. Прекарах ръка през косата си. Дланта ми се покри с пот. Мислех да се върна, да го сграбча и да го накарам да говори. Погледнах часовника си. Беше десет без петнадесет.

Точно тогава облеченият като войник дотича откъм ъгъла. Той премина през влакчетата, като държеше с ръка шапката върху главата си.

— Какво става тук? – развика се той.

— Проблеми в страната на „Лего“! – отвърна високо русият му колега.

Войникът ме забеляза. Посочи към мен.

— Този ми се присмя на униформата!

— О, боже, нека някой да го хване! – пак с вик отвърна русият.

— Уелс! – крещеше прегракнал преследвачът ми. – Уелс, предупреждавам те!

Това ме убеди. Всички ме сочеха. Хвърлих се към ескалатора. Беше пълен с купувачи. Аз ги разблъсках. Жените се разпищяха. Мъжете започнаха да ругаят. Пакети изпадаха. Аз прескачах падналите кутии и накрая стигнах партера.

Там най-накрая видях задния изход. Точно до огромна марионетка на Мики Маус. Изскочих в тъмнината на „Медисън“. С благодарност вдъхнах зимния въздух. Той ми на навътре донякъде, а после се блъсна в стената от никотин. Започнах да кашлям.

С насълзените си очи зърнах такси, спряло до тротоара. От него излизаше мъж. Една жена чакаше да се качи. Аз се домъкнах до вратата на колата и се плъзнах вътре зад гърба на слизащия мъж. Паднах задъхан върху задната седалка.

— Ей! – развика се жената.

— Карай – казах аз.

Колата тръгна към центъра.

Погледнах през рамо, когато таксито се отлепи от тротоара. Жената стоеше, размахала юмрук към мен, но никой не беше ме последвал от магазина за играчки. Облегнах се, като стенех тихичко. Сега вече можех да се срещна с Пол, без удоволствието от компанията на онзи убиец.

Освен, разбира се, ако не беше го изпратил Пол.

18.

Дали е бил Пол?

Мислех за това, докато таксито вървеше напред. Мислех и кашлях. Кашлях силно. Приведох се надолу, докато кашлях. Фасовете от цигарите, които пуша от 1967 година, се надигнаха по гърлото ми. Изплюх се в една салфетка. Изкашлях се още веднъж.

— Добре ли си, приятел? – попита ме шофьорът.

— Да – едва отвърнах аз. – Закарай ме до Музея по естествена история, ако обичаш. Ще даря дробовете си на някоя болница.

Той се изсмя. Насочихме се към Седемдесет и девета улица. Гледах как отминават край нас светлините на „Медисън“. Кашлях.

Кашлях и мислех. Мислех за Пол. Според Холоуей Колт беше потърсил помощта на Пол, за да изведе Елеонора от Сенту, когато бунтовниците са победили. Но Елеонора не е успяла. Колт е мислел, че е мъртва. До онази нощ в пресклуба, той очевидно е мислел, че Пол също е мъртъв.

— Дължиш ми обяснение – беше казал Колт. Обяснение за какво? За онова, което се е случило с Елеонора ли? За съдбата на жената, която е обичал? Може би Пол е накарал да убият Колт, за да не трябва да отговаря на въпросите му. Може би ме е извикал на среща тази вечер, за да убие и мен.

Но защо е накарал да ме следят? Той е знаел къде ще бъда. Защо да ме предупреждава? Чудех се кои са онези типове. Убиецът и онзи мръсник в магазина за играчки. Чудех се и кашлях. След известно време вече само кашлях.

По това време таксито пресичаше Сентръл парк към Уест Сайд. Погледнах към преградната стена. На изток над белия връх на сградата на „Ситикорп“ бе изгряла огромна луна. Светлината ѝ осветяваше хълмчетата и извитите пътеки, все още покрити с тънък слой сняг. Голите клони на декемврийските дървета стърчаха настръхнали.

Минахме през тунел под хълмче. Светофарът на улицата в края на парка блесна пред нас. Беше червен.

— Ще слеза тук – казах аз.

Таксито спря до ъгъла на западната част на Сентръл парк. Аз подадох пари на шофьора и слезох.

Заставах срещу северния край на музея. Намирах се на около една пресечка от входа му. Беше десет часа без две минути. Коли и таксите препускаха в двете посоки на булеварда, но страничното платно до парка беше празно. Сивите осмоъгълни камъни, които покриваха отклонението, блестяха мътно под уличното осветление. Отгоре им се надвесваха клоните на дърветата. Пейките до стената на парка бяха празни и като че ли мърдаха под движещите се сенки.

Закашлях се леко, но захапах цигара. Стъпките ми отекваха кухо върху камъните, докато минавах под уличните лампи от езерата светлина към локвите тъма и отново към светлото петно.

Вървах по тротоара, докато стигнах точно срещу входа на музея. Останах там неподвижен. Вятърът духаше откъм Харлем и ме караше да навеждам рамене. Направих заслон с длани, за да поднеса огънчето към цигарата си.

На отсрещната страна на улицата бяло стълбище водеше към музея. Каменните парапети се извиваха грациозно към масивните стълбове от двете страни на вратите. На площадката пред стълбите горе се издигаше масивната бронзова статуя на Рузвелт, яхнал кон. Той гледаше величествено над главата ми в тъмнината на парка зад мен.

Синият шевролет спря внезапно до тротоара. Беше голяма, стара кола. Спирачките му искърцаха. Чувах виенето на вентилатора. Усещах мириса на изгорелите газове.

Вратата му се отвори. Вътре лампичката не светна. Можех да видя само сянката на шофьора зад кормилото.

— Влизай – каза той.

Аз пристъпих напред, приведох се и се вмъкнах в колата.

Затворих вратата в мига, когато шевролетът тръгна. Извърнах се към мъжа до мен. Когато минахме на светло, зърнах хлъгналите бузи и белега на устата. Беше човекът, който се бе срещнал с Колт в пресклуба.

Шевролетът бавно вървеше на север. Лестър Пол заговори с дълбокия си глас. Имаше лек чужд акцент.

— Сам ли дойде?

— Да – отвърнах аз. – Някой се опита да ме проследи, но мисля, че му се изплъзнах.

Той се обърна бързо към мен още докато говорех.

— Сигурен ли си?

— Съвсем.

Той замълча. После произнесе бавно:

— По-добре да не ни безпокоят.

Продължихме още няколко пресечки напред. На ъгъла на другия вход за парка спряхме на червен светофар. Сега успях да забележа гъстата черна коса, която покриваше гла-

вата на Пол. Виждах мрачното изражение на хлъгналите му очи. Те блестяха. Бяха черни. Изглеждаха мъртви като камъни.

Видях ги да се изместват към огледалото за обратно виждане. Пол се напегна.

Аз също погледнах назад и видях полицейска кола. Беше спряла на червено на една пресечка зад нас.

Пред нас светна зелено. Пол завъртя кормилото. Колата зави към парка. Той бавно продължи навътре. Не се отпусна, докато не видя полицейската кола да преминава покрай входа на парка, без да завива.

По алеята в парка нямаше много коли. Главно такситата. Минаваше покрай нас с висока скорост. Пол караше вдясно и се движеше бавно. Мълчеше.

Внезапно Пол се пресегна към таблото и натисна един бутон. Фаровете загаснаха. Около нас нямаше други коли. Той сви рязко към лявото платно. Там имаше тясна пешеходна алея. Тя се издигаше невидима по склона на стръмен хълм. Пол отново рязко завъртя кормилото. Аз се блъснах в седалката си, когато колата подскочи върху бордюра. Пол продължи да кара нагоре, за да стигне зад хълма и да остане невидим от пътя долу. Загаси двигателя. Около нас настана тишина. Чувахме шепота на колите, преминаващи по шосето под нас.

Аз пуших цигарата си. Пол седеше все така мълчалив и оглеждаше околността през предното стъкло. Отвъд профила му видях голямо гладко игрище. Беше бяло от покрилия го сняг и лунната светлина. Ограждаха го черни дървета. Когато погледнах през моя прозорец, видях високата стена на открития театър, която закриваше част от небето. Пред нея имаше златни статуи: един възрастен мъж с развяна от вятъра брада, засенчил с шапката си младо момиче. Прегърнати мъж и жена.

Когато се обърнах към Пол, той гледаше покрай мен.

— Шекспир – каза той. – „Бурята“. „Какво виждаш ти в тъмното минало и в бездната на времето?“

Аз свих рамене.

— Не идвам често в парка.

— Предполагам, че е така.

— Слушай – заговорих аз. – Бих се радвал да поговорим с теб за класиката, но първо искам да знам кой промуши Тим Колт в сърцето.

Смехът на Пол бе някак заглушен и безразличен. Изобщо не приличаше на смях.

— Предполагам, убиец сентуанец.

— Браво. Страхотно. И какво означава това?

— Култ – обясни Пол. – В Сенту е имал доста последователи. Когато аз бях там, вече замираше. Не е нещо, за което би могъл да чуе изобщо някой западняк обаче. Сигурен съм, че досега новото правителство вече го е унищожило.

Аз дръпнах от цигарата си. Погледнах към тъмното игрище. Треперех, като че ли бях чул някой да ходи върху гроба ми.

— Бяха нещо като убийците от Индия – обясни Пол. – Религиозни фанатици. Обучени от ранно детство да убиват и крадат в името на боговете. Като пронизват сърцата на жертвите си, те някак се свързвали с източника на живота.

— Не бих казал.

— Малкият, церемониален нож, който ти си описал толкова точно в материала си за смъртта на Колт, е любимото им оръжие.

За момент и двамата замълчахме.

— Значи Сенту – казах после аз.

— Да – отвърна със същия тон и Пол. – Сенту.

Аз го изгледах. Хлъгналите му очи бяха като кръгове тъмнина. Като очите на череп.

— Ти ли го уби? – попитах.

Той отново се изсмя безразлично.

— Така ли си мислиш?

— Така мислят ченгетата.

— Да, знам. Едно от тях бе достатъчно любезно да ме посети в хотела и да ми каже, че ме търсят за разпит по делото. Но аз, разбира се, вече го знаех от твоя вестник.

— И затова го застреля – изрекох аз като потвърждение. Той се поколеба.

— Да, застрелях го.

— А как се измъкна от хайката?

— Докато той викаше помощ, аз се маскирах като един от многото ми скитащи съседи. Преди останалите полицаи да пристигнат отвън, аз се измъкнах през прозореца и влязох на съседния балкон. Бях доста груб и минах през прозореца в съседния апартамент. За десет долара неговият наемател ми позволи да споделя стаята. Когато полицията пристигна да арестува Лестър Пол, евакуираха останалите, за да не бъдат наранени.

Гласът на Пол придоби леко горделив тон, докато разказваше как го е направил. Аз използвах това, за да го накарам да продължи.

— Доста хитро – казах.

— Всъщност не е. Вашата полиция не е точ...

Той млъкна внезапно, като че някой бе прерязал думата с нож.

— Какво?

Той ми изшътка.

— Млък! – Тялото му се беше напрегнало, а главата наклонила, за да се послуша. – Под нас. Една кола спря на пътя.

Аз погледнах през рамо.

— Не виж...

— Млък!

Аз се обърнах към него.

— Слушай... – Млъкнах внезапно. Той държеше пистолет.

Дулото му беше дълго и черно. Дупката гледаше към мен безжизнено като очите му.

— Ти си ме предал – каза той.

По звука на гласа му усещах със сигурност, че ще ме убие.

— Слушай, Пол – заговорих. – Опитах да се отърва от тях. Това са онези типове със странните ножове. Не съм...

— Излез от колата.

Той вдигна оръжието. Дулото му беше на нивото на очите ми. Опитах се да не го гледам. Видът му караше стомаха ми да се присвива.

— Веднага излез – каза той.

— Не, по дяволите. Искам да ти се наложи да чистиш кръвта от седалките си.

Той пъхна дулото под дясната ми ноздра.

— Колата е стара, Уелс.

— Така е.

Аз отворих вратата. Помислих си, че на открито все пак може да имам макар и половин шанс. Можех да се метна встрани, да се наведа, да бягам. Може и да не е точно така, но все е нещо. Действах бързо. Свих се на кълбо и се изтърколих от колата. Стигнах до заснежената трева в края на пътеката. Ударът ме остави без дъх, снегът заскърца под тялото ми, но аз продължих да се търкалям. Чаках изстрела, куршумът, който ще ме проние. Като че ли минаха доста секунди, докато се търкалях.

Скочих прав. Лестър Пол се бе навел през отворената врата, като че ли да се прицели по-добре в мен.

Но той не стреля. Вместо това хвана вратата и я затвори шумно.

Двигателят на колата изръмжа. Фаровете светнаха и ме заслепиха. Гумите изсвириха и колата се метна назад. Направи пътека надолу до алеята.

Аз хукнах след нея, но към върха на хълма. Погледнах надолу тъкмо навреме, за да видя как голямата кола подскочи върху бордюра и излезе на пътя. Гумите изсвириха, когато колата се завъртя, изправи се и се насочи към центъра. С една мощна, гърлена експлозия на ауспуха тя се хвърли напред по шосето. Изчезна като снаряд от погледа ми.

Аз останах загледан в мястото, където беше колата преди миг. Там имаше улична лампа на пресечката между пътя и пешеходната алея. Лампата хвърляше кръг жълта светлина.

Човекът, който уби Тимоти Колт, пристъпи в този кръг, насочи пистолет към мен и дръпна спусъка.

19.

Беше добър с камата, но не така уверен с пистолета. Ако се беше прицелил в тялото ми, щеше да ме повали. И

тогава да има достатъчно време да ме убие. Но той се прицели в главата ми. Не улучи. Усетих дъха на куршума, който профуча покрай ухото ми.

Той стреля отново, но аз вече бяха. Направих движение наляво, но се хвърлих вдясно. Чух изстрела, но не усетих болка. Пъхнах се надълбоко под сенките на Шекспировия театър.

Притиснах се задъхан до стената. Към гърлото ми отново се надигна кашлица. Аз я преглътнах. Гледах към края на пътеката.

Убиецът се появи тичешком. Беше облечен в черно, както предния път, когато го бях видял. Черно яке този път и черни джинси. Лицето му още носеше белезите, които му бях направил. Под лунната светлина видях, че носът му беше с превръзка. Една от бузите му беше с белег.

Само видът му ме лиши от надежда. Спомних си боя в хотела. Аз бях журналист. А той беше убиец. Ако се сбиехме отново, не мисля, че бих могъл да оживея.

Той застана на пътеката. Огледа игрището, а дулото на пистолета следваше погледа му.

Бързо приклекнах. Грабнах топка сняг. Беше заледен и се топеше. Ръцете ми измръзнаха. Оформих топка.

Убиецът се извърещаше бавно към театъра. Сега стоеше в профил към мен и гледаше към пътеката.

Хвърлих силно топката. Убиецът се обърна с лице към мен. Гледах малката, сивкава топка да прелита над главата му под лунната светлина. Ледът проблясваше.

Убиецът тръгна. Беше забелязал статуите. В същото време топката падна в края на игрището зад него.

Той се извърна и стреля. Пистолетът гръмна веднъж в тишината на парка. От дулото излезе пламък.

Аз хукнах, като прекрачих снега.

Около извитата стена на театъра имаше пътека. Тръгнах по нея, за да остана скрит зад сградата. Останах неподвижен за миг. Опитах се да успокоя дишането си. Вслушах се.

Той идваше. Бавно. Предпазливо.

Пак хукнах.

Движех се по почистената пътека, за да не ме издаде

скърцането на снега. Той беше млад и в добра форма. Нямах шанс да му избягам без елемента на изненадата.

Вече бях заобиколил стената. Тичах покрай малко езеро. Бялата светлина на луната се вълнуваше върху повърхността му. Сянката на някакъв замък се отразяваше във водата. Ръцете ми се размахваха, докато тичах покрай водата. Задъхвах се, дъхът ми излизаше с леки стенания.

Точно пред мен пътеката се отдалечаваше от езерото. Издигаше се по едно ниско хълмче и изчезваше зад някакви храсти. Изобщо не погледнах назад. Продължих. Главата ми се клатушкаше върху раменете от изтощение. Гледах как краката ми шляпат по асфалта. Вече нямах сили да стъпвам тихо.

Изкачих се по хълма. Едва дишах. Завих в място, оградено от храсти.

Над главата ми се издигаше кон на задните си крака. На него мрачен ездач беше вдигнал меч. Аз изкрещях. Препънах се назад и паднах на задника си.

Поредната проклета статуя. Крал върху коня си. Той ме гледаше надменно.

Седнах на земята под него. Изругах, закашлях се. Опитвах да си поема дъх.

Около мен дърветата мърдаха и пукаха под ледения вятър. Клоните им образуваха дантела на фона на червеникавото небе. Дори и тук шепотът на вятъра се смесваше със съскането на минаващите коли. Иначе паркът беше тих и празен.

Приведох глава между колената си. Дишах хрипливо. Изплюх се в тъмнината до мен.

Чух стъпките на убиеца да се изкачват по хълма. Надигнах малко глава. От другата страна на статуята пътеката продължаваше. Надолу през храстите и след това се губеше. Гледах към този изход. Бях твърде изморен, за да тичам. Ако се сбиех с него, той щеше да ме убие. Не знаех какво да правя.

Дъхът ми скърцаше като несмазана врата. Мъчително се изправих и се запрепъвах към статуята. Скрих се зад пиедестала. Облегнах глава върху него.

Зад бетонения му ъгъл видях как убиецът излиза на мал-

ката полянка. С вик той вдигна пистолета си към краля върху коня. После свали оръжието. Изруга тихо. Изкикоти се.

Остана там сред храстите като силует, заобиколен от люшкщата се чернота на клоните им. Насилих се да дишам през нос.

Гледах убиеца. За миг той изглеждаше объркан. Огледа се отново. Разтвори храстите с пистолета. Накрая се насочи към пиедестала. Приблужи се бавно, като заобикаляше отдалеч, за да не мога да се нахвърля отгоре му, ако съм някъде там.

Нямах изход. Трябваше да бягам или да умра. Краката ми се клатеха. Гърдите ми като че горяха в огън. Отблъснах се мощно от пиедестала като плувец, който се засилва за скок. Усилието ме запрата полутичащ, полузалитащ назад. В този единствен миг между мен и човека, който искаше да ме убие, нямаше и пет метра. Убиецът видя своя шанс. Той се обърна и дръпна спусъка.

Усетих как краката ми се подгъват. Чух два изстрела един след друг, преди да падна.

Стоварих се върху асфалта. Кожата на челото ми се обели от удара. А после продължих да се търкалям през глава. Изправих се и залитнах надолу по хълма.

Бях замаян. Бузата ми беше мокра от кръв. Залитах и махах с ръце като пиан, с надеждата да се хвана за нещо. Сянката на убиеца се издигна над билото на хълма зад мен. Той отново вдигна пистолета си.

Имаше светлина. Направо ме заслепи. Имаше шумна експлозия. Тя заглуши ушите ми. Объркан видях, че убиецът свали оръжието си. Покрай мен мина огромна сянка и закри убиеца.

После сянката изчезна. Онзи отново вдигна оръжието. Отново светлина и виещ звук. Масивната сянка блокира изстрела.

Намирах се върху източното шосе през парка. Колите свиреха с клаксоните, когато профучаваха край мен. Те пречеха на изстрелите на убиеца. Той не можеше да улучи.

Успях да пресека платното. Колите минаваха. Една, после друга, трета. Аз им махах с ръце. Но те дори не намаля-

ваха ход. Сега убиецът се спускаше по хълма след мен. Аз затичах по-далеч от него. На юг, покрай пътя.

Първоначално поглеждах през рамо. Махах на минаващите коли. Надявах се на някое такси.

Приблужи се такси. Лампичката му светеше. Беше свободно. Аз се извърнах и размахах и двете си ръце над главата. Фаровете на колите ме заслепяваха. Дългото изсвирване на клаксона му се издигна и млъкна. Таксито ме отмина. Изчезна зад ъгъла. Ако нямаш базука, почти няма шанс да спреш такси нощем в Сентръл парк.

И така сега си играехме на котка и мишка. Моят приятел убиецът беше стигнал до снега в края на шосето. Аз се отдалечавах от него, тичайки по отсрещния тротоар. Кола след кола минаваха между нас, но той ме следваше, изчаквайки да намери пролука, за да пресече.

Аз отчаяно търсех своята пролука. Място, където да избягам, за да не ми се налага да изпитвам бързината си срещу неговата младост. До мен беше тъмно. Тъмнина, покрита със сиянието на блестящ сняг и покрита с помръдващите под лунната светлина клони. Отвъд, не много далеч, имаше ниска каменна стена. От другата ѝ страна се намираще розовата светлина на уличното осветление на Пето авеню, която се скриваше зад гъсти храсти. Бях на около десет пресечки от дома си.

Тичах бавно покрай пътя. Убиецът тичаше от другата страна само на няколко крачки по-назад. Колите продължаваха да минават. Чудех се кога ли да хукна към стената. Щом тръгнах нататък, щях да бъда обречен. Ако нямаш достатъчно преднина, той щеше да ме настигне бързо, а после да ме застреля, преди да съм стигнал булеварда.

Реших да тръгна. Твърде късно. Последната кола мина между нас. Убиецът хукна през шосето почти вдигнал оръжието си. Откъм ъгъла с вой се зададе нова група коли и се насочи към него, но той я избягна с лекота.

Аз пресяхох отсреща. Притичах точно пред трафика. Светлината на фаровете ме заслепи. Клаксоните и свиренето на спирачки ме огули.

После това свърши. Стената от коли отново беше меж-

ду мен и убиеца ми. С последните сили, които ми бяха останали, затичах покрай пътя по покрития със сняг бордюр.

Тичах слепешком. Колите продължаваха да минават. Други започнаха да спират напред. Там имаше пресечка. Аз се хвърлих нататък. Клаксони, фарове, писък на спирачки придружаваха пресичането ми.

Сега движението беше по-оживено, тъй като колите от пресечката навлизаха в шосето. За убиеца беше по-трудно да пресече. Той застана встрани на пътя и зачака своя миг. Краката ми някак продължаваха да ме носят напред. Отдалечавах се от него.

Отново бях на пътеката. Отстрани я ограждаше каменна стена. Отгоре имаше по-едри камъни и храсти. Те се спускаха към мен, докато аз залитах напред.

Пътят зави. Аз също. За няколко мига бях извън погледа на преследвача си. Тогава погледнах нагоре. И спрях на място. Едва не изкрещях.

Този път беше пантера. Огромна, черна котка се бе приготвила за скок върху скалите само на метър над мен. Като че ли току-що се бе появила от храстите, които я заобикаляха от двете страни. Беше наведена напред, с протегната глава и очите ѝ гледаха право в мен.

Беше толкова реална, че мина дълъг миг, преди да се убедя напълно, че това е просто друга статуя. Мина още миг, преди да се откъсна от хипнотичния ѝ поглед и да продължа напред. В това време умът ми бързо преценяваше възможностите. Не ми достигаше въздух, коленете ми се подсичаха и това бе единствената ми възможност.

Скочих и посегнах нагоре. Прегърнах пантерата през наведения врат. Краката ми намериха опора в стената. Вдигнах се нагоре. Ръцете ми сграбчиха гърба на животното. После прескочих стената.

Тръгнах зад храстите. Отдалечих се на крачка от пантерата. После направих още една. Приведох се и се запромъквах към края на стената.

По пътя под мен минаваха кола след кола. После имаше пауза. Пътят затихна. Чух стъпките на убиеца по асфалта. Той сви зад ъгъла. Тръгна покрай стената. Аз се

приведох още по-ниско, скрит зад котката, надникнах да го видя.

Той приближаваше бързо. Очите му оглеждаха сантиметър по сантиметър пътеката пред него. Беше ме загубил, но знаеше, че не мога да бъда далеч.

На около стъпка, преди да застане под пантерата, той се спря.

Виждах го ясно. Виждах продълговатото му, кафяво, младо лице. Виждах остриите му, кафяви, жестоки очи. Той мислеше. Не можеше да разбере. Не можех да изчезна просто така. Почти чувах как работи мозъкът му. Тъкмо щеше да помисли за стената, да погледне нагоре и да ме зърне.

Но преди това той направи още една колеблива стъпка напред. Беше точно под пантерата.

Аз изръмжах.

Ръмженето излезе дълбоко от гърлото ми. Пуснах при-таен си досега дъх навън. Излезе хрипливо и реално: животински звук. Рев на фона на бръмченето на колите.

Убиецът погледна нагоре. Видя пантерата. Тогава направо изпищя, като размаха револвера, но беше твърде уплашен, за да стреля. Аз скочих от стената и паднах на пътеката зад него. Той се извърна, все още отворил уста от писъка. Ударих го.

Ударът ми не беше много силен. Нямах кой знае колко сили в себе си. Но беше старовремско кроше, и то подейства. Ударих го в зъбите. Усетих как един от тях се счупи под кокалчетата на юмука ми. Почувствах кожата ми да се сцепва от удара. Но последвах ръката си и паднах отгоре му, докато той залиташе назад от силата на сблъсъка. И двамата паднахме на няколко стъпки един от друг.

Не бях доволен. Бях се прицелил в носа му. Предполагах, че след като така или иначе бе ранен, ако го ударя, това може да го повали в безсъзнание. Но сега дори не знаех дали е изпуснал оръжието си, когато падна. Но разбрах, че докато се изправях, той вече го беше стиснал в ръка. Вдигаше се на колене и се оглеждаше за мен. По брадата му течеше кръв.

Не можех да преодоля разстоянието помежду ни, преди да стреля. Ако хукнех надалеч от него обаче, можеше и

да стигна до стената при Пето авеню. Шансът беше нищожен. Но беше единствен. Пътят пред мен все още беше празен. Хукнах в тъмнината.

Пресяхох улицата за миг. Бях върху тревата. Намирах се върху равното място, покрито със сняг, нашарено от високите, черни стволоче на дървета и сикамори. Клоните им танцуваха и се блъскаха над главата ми. Краката ми стъпваха тежко. Снегът под тях пръскаше встрани. Ниската стена се издигна пред мен, докато тичах и се приближавах все повече до нея. Светлините на булеварда блестяха зад нея.

Аз протегнах ръце. Докоснах стената. Сграбчих я.

Не знам дали той е бил близо зад мен. Не знам дали се е опитал да стреля отново. Прескочих тази ниска стена като че ли зад нея се намира Западен Берлин. Преминах отгоре ѝ, очаквайки куршумите да ме свалят.

Паднах долу. Инерцията ме отхвърли върху тротоара. Паднах на едно коляно. Хлипах задъхан, коленичил върху сивите осмоъгълни камъни, които павираха тротоара на парка, откъдето бях излязъл.

Вдигнах очи. Пред мен беше булевардът. Постоянният поток на петъчния трафик се точеше на юг по него. Върху тротоара от север към мен идваха двама влюбени. Държаха се за ръце. Мъж на средна възраст разхождаше немската си овчарка в другата посока. На отсрещния тротоар оркестър младежи маршируваше към центъра. Чувах ги как се викат един друг. Смееха се.

Станах и погледнах към стената. Над нея имаше само тъмнина. Странна тъмнина, блестяща призрачно под луната и отразяващия я сняг.

Бях извън парка.

Отново бях избягал от проклетото копеле.

20.

И тогава ме арестуваха.

Бях стъпил на края на бордюра. Вдигнах ръка да спра такси. Фаровете на някаква друга кола започнаха да се

приближават. Нямах знак за такси. Май че беше черна. Дръпнах се назад от бордюра.

Когато колата беше на петнадесетина метра от мен, въртящите се светлини се включиха. Сирената изпищя веднъж и замлъкна. Аз примижях към червено-белите светлини, докато патрулната кола спираше до мен. Таксито, което се опитвах да хвана, премина покрай нас и изчезна в нощта.

Един млад полицаи скочи откъм шофьорското място на улицата. По-възрастният полицаи се измъкна с пшкани от другата страна. Той се изправи пред мен като кит от дълбините на морето. Познавах го. Името му беше Ренкин. Беше мръсник. Не достатъчно умен, за да го повишат, но достатъчно гаден за арести. Не достатъчно умен, за да води разпити, но достатъчно силен, та да нарани гръкляна на запозрения само с един удар на дланта си. Беше едър и тежък. Имаше огромна глава с малки черни очички. Те се вторачиха в мен, като че змия гледа жертвата си. Надвеси се отгоре ми.

Младият беше непознат. Беше висок и слаб, но мускулест. Имаше мустаци, които скриваха едрите му, нежни ирландски черти. Лицето му беше безизразно, заплашително и с леко отворена уста, както ги учат в академията.

Аз отвърнах с приятелска, да не кажа подлизурска усмивка.

— Кой казва, че никога няма да намериш полицаи, когато имаш нужда?

— Млъквай, задник – отвърна Ренкин. Той поначало не ме обичаше твърде. Всеки път, когато пишех нещо за него, май получаваше наказание. – Уотс те търси. Влизай в колата.

Вече и така не ми беше останал дъх. А сега и сърцето ми трепна.

— Уотс? Какво, по дяволите, иска?

Ренкин облиза гънките си, беззвучно устни. Те се извиха в усмивка.

— Влизай в колата – изрече почти замечтано той. Не ми хареса изразът му.

— В парка има един тип с оръжие – казах аз.

— Странно – отвърна Ренкин. – Обикновено там има много повече от един. Не ми се ще да те оковавам, Уелс.

— Той стреля по мен.

— Разни хора, разни вкусове. Влизай в проклетата кола.

Очите на младия ни изгледаха тревожно. Влюбените минаха зад гърба ми. После онзи с кучето. Заобиколиха ме внимателно, като че ли бях някаква кална локва. Извърнаха се да ме изгледат. После си продължиха по пътя.

— Няма ли да направите нещо за това, което ви казах? – попитах аз.

— Съчувствам ти, Уелс. Наистина.

— Тогава няма ли поне да ми прочетете правата?

— Имаш право на християнско погребение. – Той протегна и постави голямата си тежка длан върху рамото ми. Стисна го. Заболя ме. Очите на младото ченге се движеха все по-бързо от него към мен и обратно. Той се приведе напред, като че ли се готвеше да се намеси.

— Искам адвокат – казах аз.

— Пиши до Дядо Коледа – отвърна Ренкин.

Той ме блъсна в колата. Трябваше да се наведе бързо, за да не си удари главата. Издърпах краката си тъкмо навреме, преди да се затръшне вратата. Добре, че бях журналист. Иначе можеха и да ме набият.

Ренкин и младото ченге седнаха отпред. Вратите им се затръшнаха едновременно. Ренкин включи сирената. Младото ченге отдалечи колата от бордюра. Тръгнаха с висока скорост по Пето авеню със запалени лампи и виеща сирена. Като истински полицаи.

Задната част на колата ми се стори твърде тясна и затворена. Като че ли бе отделена от останалата част на града. Сигурно никой не би ме чул даже и да виках за помощ. Помислих си за Холоуей. Как са го закарали в „Имперския дом“. Помислих за Том Уотс.

Том Уотс беше тип, името на когото не звучи като добра новина. Той беше лейтенант. Преди това е бил капитан. Същност беше си капитан точно до момента, когато аз написах серия материали за участъка, който той командваше. Намираше се в Бронкс, където се търгуваше здраво с наркотици. Толкова здраво, че дилърите на различните организации трябваше да се бият за територия. Или поне го правеха, докато там назначиха Уотс. Той организира систе-

ма за разрешителни. Нещо като патентно право. Разрешителните поддържаха строга организация и дилърите бяха защитени от нелоялна конкуренция. Защищаваха ги и от полицията. Всъщност полицията продаваше разрешителните. И една хубава сума от таксите за разрешителните отиваше в джоба на бившия капитан, а сега лейтенант Томас У. Уотс.

Шестима полицаи и двама детективи понесоха вината и уволнението за този малък номер. Едно от ченгетата дори лежа известно време. Но що се отнася до Уотс, административното управление така и не успя да намери улики срещу него и той не беше съден. Това за мен беше опасно недоглеждане. Затова аз го осъдих. Осъдих го в „Стар“. Съдеха го по кръчмите в града. И когато народното правосъдие доби гласност, управлението най-после трябваше да го понижи в чин лейтенант. Не беше кой знае какво. А в задната част на колата, където се намирах сега, изглеждаше съвсем незначително.

Ренкин и приятелят му ме караха на юг. Участъкът представлява тухлена квадратна сграда, намираща се сред високите складове за готово облекло. Ренкин не изпускате ръката ми от лапата си, докато ме въвеждаше през вратата. В широкия фойе една жена плачеше. Плачеше пред дежурния сержант. Той клатеше глава. На пода с лицето надолу лежеше някакъв мъж. Той пшкеше или хъркаше. Не успях да разбера. Никой от тези хора не погледна към нас. Дори не прекъснахме заниманията им. Дежурният сержант просто натисна един бутон. Чу се бръмчене и едно младо ченге отвори някаква врата с дебели решетки. Минахме през нея. Ренкин продължи да ме дърпа подире си.

Бях преведен по коридор. В асансьор. По друг коридор. Тук беше голяма бъркотия. Една от флуоресцентните лампи на тавана беше изгоряла. Друга само проблясваше в лилаво. Сенчестите фигури на ченгетата минаваха покрай нас. Те правеха път на мен и Ренкин, за да минем по тесния коридор. Младото ченге ни следваше.

В края на коридора Ренкин отвори някаква врата. С другата си ръка ме блъсна в стаята.

— Сядай – каза той.

И ме остави там сам.

Стаята беше малка. Правоъгълна. Малка и гола. Стените бяха облицовани със зелени плочки. Подът също. На тавана имаше спирална флуоресцентна лампа. Части от извитата ѝ тръба светеха, други не. Към съседното помещение имаше прозорец, но щорите бяха спуснати. Стайката беше само малко по-светла от коридора.

На стената имаше часовник. Показваше 11,05. В средата на стаята имаше маса. Около нея бяха подредени пластмасови столове. Аз свалих палтото си и го сложих върху облегалката на един от тях. Облегнах се с гръб към масата и скръстих ръце. Опитах се да си дам вид, че перспективата да бъда тук насаме с Том Уотс изобщо не ме тревожи. Опитах се да си придам вид, че точно такава почивка съм очаквал. Но не успях напълно. Опитах да си запала цигара. Тя затрепери в устата ми. Пуснах дима да се вие пред присвитите си очи. Изсумтях. Това вече беше по-добре. Обърнах се към вратата. Зачаках.

Продължих да чакам. Уотс не бързаше. Хвърлих едно око към часовника. Беше единадесет и петнадесет, после стана и тридесет. Изпуших още две цигари. Сумтенето ме измори. Очите ми започнаха да сълзят.

Том Уотс влезе. Той също беше с цигара в устата. Той също сумтеше, при това добре. Махна ми с ръка.

— Престани, Уелс – каза той. – Знаем, че си изплашен до смърт.

— Добре де – отвърнах аз. – Обаче това не значи, че можеш да ме арестуващ.

— Седни и млъкни.

Аз дръпнах един стол и седнах. Извадих цигарата от устата си. Изтрих очите си с длан. Масажирах устните си. Изсумтях. Лапнах отново цигарата. Бях готов за него.

Уотс се надвеси над мен. Издаде брадичка. Имаше доста масивна брада. Една от онези дълги, закръглени като на Кърк Дъглас с трапчинка в средата. И бузите му бяха закръглени, а носът едър. Главата му беше покрита с идеално подстригана рижава коса. Беше на около четиридесет години, среден на ръст, добре сложен и с ушит по поръчка

костюм. Черен. Изобщо той си беше красавец с изключение на зелените очи, в които се отразяваше душата му.

Той издърпа един от столовете и постави крак отгоре му като ченге от филмите. Виждах пистолета под самото му. Извади цигарата от устата си и внимателно я изтръска върху пода.

— Къде беше тази вечер, Джони? – попита той.

— О, хайде сега, Уотс – отвърнах аз. – Ти си мръсник, но не си глупав. В този щат все пак си има закони, които ме защитават.

Той внимателно загледа огънчето на цигарата си. Розовите му бузи потъмняха.

— Къде беше, Уелс?

— Искам адвокат, приятел.

Уотс хвърли цигарата си встрани. В същото време хвана ризата на гърдите ми. Издърпа ме от стола. Зашлеви ме по лицето и цигарата ми изхвърча от устата.

Очите ми бяха на сантиметър от стиснатите му зъби.

— Къде беше, копеле мръсно? – изръмжа той.

Обикновено аз не удрям полицаи, но тази нощ беше доста лоша за мен. Вдигнах дясната си ръка пред гърдите и блъснах неговата. После замагнах с юмрук. Ударих го право в гърдите.

Бившият капитан залитна на две крачки назад от мен. Остана така за миг. Не беше ранен, но беше шокиран от факта, че съм го ударил. Шокиран и ядосан. Очите му горяха, а лицето му почервения. Пъхна ръка под самото си.

Мислех, че ще измъкне оръжието си и ще ме застреля. Вместо това обаче извади значката си и ми я пъхна пред очите.

— Знаеш ли какво е това, тъпако? – развика се той. Пяна му излезе на устата. – Знаеш ли какво е това? Това е щит. *Истински щит!* Ти току-що удари служител на закона, задник такъв!

Аз извадих портфейла си. Отворих го пред очите му.

— А това е журналистическа карта, Томи, мойто момче – отвърнах аз. – Моята длъжност е защитена от проклетата Конституция. А твоята дори не се споменава там.

Останахме един срещу друг още секунда. После ръка-

та на Уотс се отпусна. Той поклати учудено глава. Усмихна се леко.

— Мърша си, Уелс – изрече той. – Стоя тук и говоря с теб, обаче ти си просто една мърша. Труп.

Аз прибрах портфейла си.

— Хайде, говори. Заради тази работа ще ти отнема и значката.

Уотс продължи да клати глава. Приблужи се. Аз го гледах. Той ме бодна с пръст в гърдите.

— Ще ми отнемеш значката?

— Точно така.

— Ти удари полицаи. Аз пък ще ти взема главата.

— Продължавай да говориш. Записът е добър.

Той продължи да ме блъска с пръст в гърдите.

— Тази вечер си се срещнал с Лестър Пол. Едно от момчетата ми те е видяло да се качваш в колата. Изгубил те е в парка, но е видял достатъчно, за да те заключим.

— Срещнах се с информатор.

— От мига, когато започна този случай, аз знаех, че си се набъркал в някаква мръсотия, Уелс. Знаех си. И те наблюдавах. Чаках точно това. И сега твоят дребен приятел евреин няма да може да те защити.

— Срещнах се с информатор...

Красивото лице на Уотс се сви и зачерви. Започна да кряска.

— Той е убиец!

Аз също му закрещях. Носовете ни почти се докосваха.

— Срещнах се с информатор!

— Убиец на свобода! Имах достатъчно основания...

— Той ми беше информатор за статия!

— Ти си бил в онази стая...

— Това дори не е твой случай, Уотс!

— Какво знаеш?

— Това не е твой случай!

— Ти ли ще ми кажеш? Ти ли ще ми кажеш дали е мой?

Аз ще ти кажа, че случаят...

— Е на Готлиб...

— Аз ще ти кажа... Ти си бил в онази стая, когато Колт е умрял. Ти си забъркан. Прикриваш...

— Имам законна защита и ти по-добре...
— Готлиб защитава теб, а ти защитаваш...
— О, глупости говориш, човече. Не си чак толкова тъп.
— Тази нощ ти удари полицаи, момче. Ще те арестувам.
— Покажи ми заповед за арест! Имам си информатор...
Защита тоест. Арестувай ме де!
— Ти удари ченге... – Той сграбчи ризата ми отново.
Завъртя възела на вратовръзката ми и започна да ме души.
– Постъпваш наистина тъпо – изсъска той.
Аз блъснах ръката му.
— Майната ти!
Гласът му внезапно спадна. Сега заговори тихо, отново като учуден. Като че ли просто не можеше да повярва на късмета си.
— Като ти казах, че удряш ченге, имах предвид, че то ще се защити.
Стояхме един срещу друг. Гледахме се в очите.
— Защо не пуснеш значката си? – попитах аз.
— Защото така ми е по-приятно – отвърна бившият капитан. И ме блъсна, копелето.
Удари ме ниско долу. Силен удар под кръста. Аз изстенах. Свих се на две. Паднах на колене. Той ме зашлеви с опакото на дланта си. Силно. От носа ми потече кръв. Паднах на пода. Лежах там, притиснал буза в пода. Държах се за корема. Стенех.
Уотс застана отгоре ми.
— Ти си мъртъв – каза той.
Аз се насилих да отговоря.
— Значката ти е моя, Томи. Проклетата ти значка е моя.
Устните на ченгето се свиха. Очите му се вдигнаха, почти се извърнаха от ярост. Той насочи обувка в лицето ми. Дръпна крака си назад. Чаках да ме ритне.
Вратата се отвори внезапно. Уотс свали крака си на пода.
Някъде над себе си чух познат глас.
— Пфффу!

21.

Аз погледнах нагоре. Видях Готлиб, застанал на прага. Виждах го замъглено. Изглеждаше ми обвит в розово. После дойде на фокус. Розовото остана. Беше ризата му. Розова с черни спиралки. Беше изпъната яко около големия му корем и рамена. Отворена на врата. Черните косми на гърдите му се виждаха. Всичко вървеше екстра с тъмносиния му костюм.

Той ме изгледа. После погледна Уотс. Онзи му отвърна с нахален поглед. Но зад нахалството му мисля, че видях страх. Готлиб изглеждаше разтревожен както обикновено.

— Е? – попита той.

Уотс посочи към мен.

— Уелс имаше тайна среща с Лестър Пол тази вечер – изрече той.

— О? Да не би да се занимаваш с делото Колт?

Ръцете на бившия капитан се отпуснаха.

— Ти си тръгна...

— Ще кажа на жена ми да инсталира специален телефон за следващия път, когато ще ме потърсиш.

— Слушай... – Само това успя да каже Уотс. Погледна Готлиб и млъкна веднага.

— Ела в кабинета ми – съвсем тихо изрече дебелият детектив. – Ще седнем, ще си поговорим. – После погледна към мен. – А ти в това време стани от пода, Джон. Може да настинеш.

Той си тръгна. Уотс гледаше подире му със стиснати юмруци. Поколеба се, преди да го последва. Погледна надолу към мен. Аз тъкмо бях успял да седна. Отвърнах на погледа му.

— Не забравяй, Уелс, тази нощ ти удари ченге – каза ми той.

— Значката ти е в ръцете ми, Уотс.

— Сега няма да можеш да се скриеш зад гърба на това копеле. Ударил си полицаи.

— Радвай й се, докато още можеш, лайнар такъв. Защото е моя.

Той се поколеба още миг. Мисля, че се опитваше да

реши дали да довърши ритника, който беше започнал. Но излезе след Готлиб.

Щом останах сам, използвах възможността да изстена мъчително. Прекарах длан по горната си устна. Имаше кръв. Кръвта течеше в устата ми. Усетих я. Вкусът ѝ не ми хареса.

Хванах се за стола. Вдигнах се и седнах. Наведох се и се облегнах на масата с ръце пред мен.

След няколко минути Готлиб се върна.

— Ужасно положение. Просто ужасно – каза той. Хвърли ми един пешкир, натопен в студена вода. – Изчисти си носа, че да не ти изтече кръвта. Трябва ли ти лекар?

— Трябва ми питие.

— Трябва ти питие. Трябва ти съпруга, дом и малки Джон Уелсчета, които да тичкат наоколо, да крият информация и да бият полицаи.

Аз гледах пешкира в ръцете си. Вдигнах го към носа.

— Не започвай и ти. Имах лоша нощ.

Готлиб седна до мен. Той преплете пръсти върху масата.

— Я ми кажи едно нещо, приятелю. Да не си луд, че да удариш полицаи?

— Той пръв започна.

— Не, не, не, не. – Готлиб ме заплаши с пръст. – Ти си ударил полицаи. Ти си започнал пръв.

— Ше му зема начката, Флед, казвам ти. – Гласът ми звучеше през нос, затиснат с пешкира.

Детективът се облегна. Въздъхна. Поклати глава. Тревожното изражение се върна.

— Ужасно положение. Кой да знае какво ще стане? Разкажи.

Аз смръгнах кръвта и свалих пешкира. Забих цигара между окървавените си устни.

— Сутринта започнах с погребение. На Колт. Оттогава ме преследват, заплашват, принуждават да излизам от коли с насочен към главата ми пистолет, стрелят по мен, гонят ме, арестуват ме, а накрая ме пребива едно мръсно ченге. – Аз запалих цигарата и издухах огромен облак яден дим в стаята. – Да – казах аз. – Да, и аз бих нарекъл това „ужасно положение“.

— Пфу!

— Да. И аз казвам така. – Насочих червеното огънче на цигарата към него. – Обаче ще си заслужава, ако успея да отнема значката на това копеле.

Готлиб бавно поклати тъмната си глава.

— Слушай – заговори той. – Ще ти кажа нещо... Заслужава си да помислиш по този въпрос.

— Добре, ще помисля.

— Току-що убедих Уотс да не повдига обвинение към теб за нанасяне побой над полицаи в стая насаме, където никой не е могъл да ви види и не се знае какво е станало, още повече че ти си един сополив журналист.

— Фред...

— Не ме разбирай неправилно. Лично аз харесвам материалите ти. Но сред управляващите града има повече от няколко, някои от които са съдии и няма да се учудя, ако поискат да те видят заровен като лукова глава в земята. Ако напишеш за Уотс, той ще те обвини официално. И не съм сигурен, че ще пострада точно Уотс. Всичко това го казвам, за да те призова да постъпиш разумно.

Аз щях да заговоря отново, но се отказах. Смукнах от цигарата си. Готлиб бавно сви рамене.

— Ега ти – измърморих аз. Наведох глава.

— Е, какво да кажа? – попита Готлиб.

— Добре, добре. Ще се въздържа. Но така или иначе ще го хвана, Фред. Може би не днес. Но тези дни ще ми падне.

— Вярвам ти. А сега да поговорим за Лестър Пол, за стрелбите и гонитбата.

— Ще ти кажа същото, което казах и на него: срещнах се с информатор по мой материал. Обещах да го защитя.

Той вдигна ръце и изпъна рамене.

— Добре, защитавай го. Кажи ми каквото можеш.

— Добре. Ще ти кажа следното: не мисля, че Лестър Пол е поръчал да убият Тимоти Колт. Ако той изобщо е убиец, аз вече щях да съм мъртъв. Той беше насочил пистолет към мен тази нощ. Мислеше, че съм го предал. Но той не дръпна спусъка.

— От друга страна обаче, той е контрабандист и бег-

лец – възрази Готлиб. – Да не говорим за това, че е стрелял в полицай в хотел „Линкълн“.

— В крака. Стрелял е през вратата в краката му. Така не се убива човек.

— Може би. Но не бива да забравяш, че ако е бил Пол, той лично не е извършил убийството.

— Не го забравям. Нашият приятел с ножа тази нощ ме гони из парка. Този път имаше пищов.

— Я виж ти! Но защо ще те гони из парковете посред нощ? Защото знаеш как изглежда ли?

— Предполагам. Или може би, защото иска да ме отстрани от историята. Да не пиша материала. Някой трябва да го иска.

— Сигурен ли си, че е същият тип? Онзи, когото не дойде да погледнеш дали ще открием на снимките, както ми беше обещал?

— Да, да. Той е – потвърдих аз. Хвърлих цигарата си на пода и я настъпих.

Готлиб погледна фаса и се изкикоти тихо.

— Както и да е – продължих аз. – Мисля, че няма да намерим този тип в снимките. Казаха ми, че е от Сенту.

— Пак с това Сенту. Цял параграф са написали за него в „Енциклопедия на Колумбия“. Сега вече знам повече от самите тях.

— Е, обаче някак е свързано с тук. Проследихте ли вече ножа, който използва убиецът?

— Не.

— Казаха ми, че такъв нож се използвал от някакви убийци, които отглеждали там от деца. Нещо като религиозен убиец. Не знам. Важното е, че между смъртта на Колт и Сенту има някаква връзка, така мисля.

Сега Готлиб беше преплел пръсти върху корема си. Той повъртя палци известно време.

— Връзка има, но ти не искаш да ми кажеш нищо за Лестър Пол, който е бил в Сенту по същото време и се е скарал с Колт вечерта, преди той да умре. Поне ще ми се обадиш ли, когато разрешиш този случай?

Аз се усмихнах.

— Не знам къде е той, Фред. Наистина не знам.

— Но ако знаеше, нямаше да ми кажеш.

— Какво да направя? Той е информатор.

— Ау! – Той разплете пръсти и плесна с длани върху масата. Столът му изскърца по пода, когато го бутна назад и стана. – Добре. Върви си вкъщи. Прибирай се и сложи болния си нос да спи.

Аз също се изправих. Взех палтото си. Готлиб отвори вратата. Бях тръгнал и минавах покрай него, когато заговори.

— Все пак нека те попитам нещо.

— Питай.

— Няма ли никой друг, който да отрази тази история, след като теб се опитват да те убият?

Аз наведох глава.

— Лансинг е вътре.

— Хубаво момиче е тази Лансинг.

— Лека нощ, Фред.

— Сигурен съм, че тя ще предпочете лично да отрази историята вместо един приятен мъж, който би могъл да я направи щастлива, ако престане да бъде такъв идиот, че да се остави да бъде убит в Сентръл парк, без какъвто и да било смисъл.

Аз се засмях и излязох през вратата.

— Това, което те питам, е, има ли някаква причина, поради която просто не можеш да се откажеш от това?

Поколебах се, извърнат към него.

— Хубав материал е – казах и си тръгнах.

Взех такси до дома. Седнах в средата на задната седалка с отметната глава и затворени очи. Усецах светлината на уличните лампи, преминаващи над главата ми. Усецах мрака, който я следваше.

Мислех за разговора си с Холоуей тази сутрин. Като че ли беше много отдавна. Мислех за Колт, за Пол, за Робърт Колинс, които са тръгнали заедно да се опитват да спасят Елеонора и нелегалната ѝ мрежа. Какво ли се е случило с нея? Дали е била убита? Пол беше единственият останал жив, който знаеше. А сега и той изчезна отново.

Ама пък какво значение имаше всичко това? Аз не пи-

шех за Елеонора. Аз пишех за Сенту. Пишех за убийството на Колт, ако изобщо реших да пиша.

„Има ли някаква причина, поради която просто не можеш да се откажеш от това?“

Прониза ме болка от самота. За миг се сетих за починалата си дъщеря. Сетих се за деня, когато тя проходи. Случи се в хола на къщичката, където живеехме тогава. Аз четях спортните страници. Оливия пълзеше около краката ми, хвана се за коляното ми и се изправи. Внезапно усетих, че ръчичката ѝ ме пуска. Надникнах над вестника, за да видя дали не е седнала долу. Видях я да прави една крачка, после още една и още една. След последната падна. Погледна ме въпросително и се ухили.

Поизправих се върху седалката на таксито и отворих очи. Престанах да мисля за това. Даже не знаех откъде ми е дошло наум.

„Защото я обичах толкова много.“

Умът ми блуждаеше. Онази част от живота ми си бе отишла отдавна. Не обичах никого. Поне не по този начин. Вече не. Такова ниво на чувствата е запазено само за любещи родители. Или за романтици като Колт. Или за откачени като Уилфред Камбъл. Или може би понякога това е подарък, който човек получава от жена. Жена като Елеонора.

Отново я видях в празния въздух пред очите си. Елеонора. Видях лицето ѝ с короната от златиста коса, а после видях и тялото ѝ. Тя гледаше нагоре. Лежеше върху легло и гледаше нагоре. Беше гола. Кожата ѝ беше бяла. Бяла, както беше казал Колт. Тя се раздвижи. Изстена. Приличаше на оживяла статуя. Оживяла, благодарение на мъжа, който я обича...

— Тук ли е?

Аз погледнах стреснато. Шофьорът ме гледаше в огледалото за обратно виждане. Погледнах през прозореца. Намирахме се пред блока ми. Тухлената фасада изглеждаше мръсна и стара под неприятната светлина откъм киното.

— Да – казах аз. – Да, това е.

Платих на човека и влязох във входа.

Качих се с асансьора до четвъртия етаж. Бях в средата на коридора към апартамента си, когато спрях замръзнал.

Под вратата се процеждаше светлина. Сърцето ми се разтуптя. Почувствах, че ми прилошава от рязко раздвижването се кръв из тялото ми. Не смятах, че бих могъл да издържа повече неприятности тази нощ.

Тръгнах бавно напред. Стъпка по стъпка. Притиснах се до стената. Когато стигнах до вратата си, чух отвътре шум. Глас. Женски глас.

— По дяволите – възкликнах тихо.

Чандлър Бърки. Бях съвсем забравил, че тя трябваше да дойде днес. Поклатих глава и затърсих ключовете из джоба си. Имах достатъчно извинения, че съм закъснял.

Отворих вратата. Тя беше там. Току-що излизаше от кухнята. Носеше чаша с димящо кафе. Като че се смръзна при шума от влизането ми. Беше застанала като закована с единия крак пред другия, раменете леко приведени напред и чашата в протегнатата ръка.

Погледът ѝ обаче не беше насочен към мен. Беше обърнат към креслото.

А там, в креслото, седеше Лестър Пол. Той насочи 38-калибровия си револвер към мен.

22.

Аз затворих вратата.

— Махни това проклето нещо, Пол – казах. – Ако още някой се опита да ме убие тази нощ, това само може да ме разяри.

За миг черното дуло на револвера продължи да гледа към мен. Аз му обърнах гръб. Съблякох палтото си и го окачих в шкафа. Когато се обърнах отново, Пол прибираше револвера в самото си. Усмиваше се леко. Чандлър, която наблюдаваше всяко негово движение, изчака револверът да излезе, преди да започне отново да диша. Бавно, все още протегнала чашата пред себе си, тя изви очи към мен.

Тя вероятно се беше подготвила за вида ми. Знаела е, че няма да изглеждам много добре. Но мисля, че не старите рани я изплашиха, а по-скоро засъхналата кръв по лицето ми и общият ми външен вид. Във всеки случай бледите ѝ

бузи пребледняха още повече, като ме зърна. Тя бързо остави кафето на масата. После се втурна към мен.

Притисна се. Миришеше на чисто като шампоан. Ръката ѝ се вдигна към лицето ми. Поколеба се, като че ли бих могъл да я отблъсна. После ме докосна нежно по челото и по устните. Аз потръпнах. Тя ме гледаше с тъжните си очи.

Аз посегнах и хванах ръката ѝ.

— Извинявай, че закъснях, бебчо. Имах тежък ден в службата.

Тя се изправи на пръсти. Целуна ме.

— Ох! – възкликнах аз.

— Ти... добре ли си?

— Да, предполагам. Как е влязъл той? – кимнах аз към Пол.

Той си беше взел чашата с кафе от масичката. Сега я вдигна към мен като за поздрав.

— Не се сърди на дамата – каза той. – Аз бях тук, когато тя пристигна. Казах ѝ, че съм твой приятел от „Поуст“.

Аз поклатих глава към Чандлър.

— Нали знаеш, че нямам никакви приятели в „Поуст“.

Тя се опита да се усмихне.

— Ще се помъча да го запомня.

— А сега трябва ли да извадя оръжие, за да получа питие?

— Мисля, че докторът ти е казал да не пиеш. Ще ти направя кафе.

С още един тревожен поглед към Пол тя се върна в кухнята.

Застанал сам в средата на стаята, аз си запалих цигара. Пол отпиваше от кафето и ме наблюдаваше над ръба на чашата си.

Усмихна се.

— Добро ли е кафето?

Той отпи отново, като завърши с „ах!“ После опипа небцето си с език, преди да отговори.

— Не. Всъщност не.

Усмивката ми се разшири докрай.

— Ако знаех, че ще идваш, щях да му добавя отрова.

— Хайде сега – изрече Пол с дълбокия си глас с чуждестранен акцент. – Толкова пък нелюбезно...

— Нищо подобно. Просто щях да ти покажа благодарността си, задето ме закара до Сентръл парк. Онзи съчуански убиец ме гони чак до Пето авеню. С проклетия си пищов.

Пол отново наведе глава към чашата си.

— Колко неприятно за теб.

— Да. И освен това са ме забелязали с теб. Арестуваха ме и ме заплашиха.

Това вече му направи впечатление. Устните му токущо бяха докоснали бялата пара, която се вдигаше от кафето. Той се дръпна като опарен.

— Полицията ли?

— В колежа не арестуват, човече.

— А ти... каза ли им нещо?

Аз дръпнах дълго от цигарата си, за да го накарам да се поизпоти.

— Не – казах накрая, изпусайки дима. – Казах им, че си ми информатор. Но са ти записали номера на колата.

— Това вече не е проблем. Отгървах се от колата. – Повдигнал едната си вежда, той ми хвърли страничен поглед с хлъгнатите си очи. – Значи да разбирам, че си дошъл до заключението, че аз не съм убил Тимоти Колт – каза той.

— Мислиш ли?

— Когато насочих сега револвера си към теб, ти не ми изглеждаше... как да кажа... така нервен, както беше в парка.

— Че от какво да се притеснявам? Ти си единственият човек в града, който тази вечер не се е опитал да ме убие.

Той сведе лице към кафето.

— Нощта е млада.

Бутилката скоч и чашата си бяха върху бюрото ми. Аз се приближих и си налях. Завъртях стола до бюрото. Яхнах го и подпрях ръце на облегалката.

— Сипеш пепел на пода – каза Чандлър. Тя беше влязла с чаша кафе за мен. Постави я на бюрото.

— Благодаря. – Аз отпих от скоча.

— Мислех, че докторът ти е казал и да не пушиш – тихо ми каза тя.

— Докторът много говори.

Чандлър не отговори. Фасовете винаги бяха повод за спор между нас.

До бюрото ми имаше твърд дървен стол. Тя го дръпна и седна. Беше облечена в дълга зелена пола и бял пуловер с висока яка, който очертаваше тялото ѝ. Пол я изгледа, докато сядаше. Тя забеляза погледа му и се изчерви. Скръсти длани върху скута си и размърда притеснено пръсти. Седеше мълчалива, сериозна, скромна и изправена. Слушаше, като местеше очи от мен към него.

— И така – обърнах се аз към Пол. – Като изключим възможността да насочиш отново пистолета си към мен, какво те води насам?

Той се усмихна очарователно.

— Всъщност, господин Уелс, така както ти си решил, че аз не съм убиец, аз също реших, че ти не си предател.

— Тогава говори.

— Когато напуснах парка необезпокояван от полицията, аз разбрах, че съм сбъркал, като съм помислил, че си ги предупредил за срещата ни.

— И затова се върна да ме отървеш от убиеца.

— И затова с цялото си сърце ти пожелах успех – каза Пол. – И дойдох, за да ти разкажа моята история, в случай че се завърнеш жив.

— Какъв човек!

Той се засмя отново и бръчките по лицето му се сгъстиха. Но независимо как се усмихваше, призрачното изражение в дълбоките му очи си оставаше.

— Моите извинения, господин Уелс – продължи той. – Търсят ме на твърде много места, за да действам невнимателно дори и ако става дума да помагам на някого. В една или две страни дори имам издадени задочно смъртни присъди. Факт, който би направил депортирането ми твърде неприятно събитие.

— Добре. Прощавам ти. Ще нарека децата си на твое име. Но както виждаш, аз си имах планове...

— Позволи ми да кажа, че наистина е твърде лоша постъпка от твоя страна да оставяш толкова чаровна жена да те чака. – Той кимна към Чандлър. Тя го изгледа с празен поглед.

— Разбира се, че ти позволявам – казах аз. – Както ти

позволявам и да кажеш онова, което има да казваш. Давай по-бързичко и се измитай.

Той отпи голяма глътка от кафето си и с нарочен жест остави чашата върху масичката. Бръкна в сакото си. Аз се напрегнах върху стола. Той измъкна елегантна черна табакера. Извади от нея цигара без филтър и я запали със сребърна запалка. Димът се понесе към мен. Миришеше като парфюм.

— Съвсем резонно искане – каза Лестър Пол. – Достатъчно дълго те задържах.

Той продължи да пуши, докато събираше мислите си. После, най-накрая заговори:

— Исках да ти разкажа за източника на конфликта между мен и Тимоти Колт. Коего предизвика сцената, на която стана свидетел в пресклуба. Не мога да разкажа това на полицията. Както вече ти казах, мен ме търсят, а не ме устройва лежането в затвора. Надявах се, че ако ти напишеш за това... – Той сви рамене, а димът от цигарата му се изви в спирала нагоре. – Е, нека просто да кажа, че имам намерение скоро да напусна приятната ти страна. И когато това стане, много бих искал да бъда освободен от всякакви съмнения в убийство. – Ръката, с която държеше цигарата, се движеше непрекъснато. Струйката дим се виеше едновременно с развитието на разказа му. – Както сигурно подозираш, в цялата работа е замесена жена. Жена на име Елеонора.

Без да мисля, погледнах Чандлър. Тя, разбира се, не реагира на името.

— Да, мисионерката – бързо се намесих аз. – Нелегалната. Чувал съм за нея.

— Може би не си чул всичко – продължи Лестър Пол. – Сигурно не си чул точно каква беше тя. Тя беше най-красивата и смела жена, която някога съм имал честта да познавам. Тя имаше ангелско лице и ангелска душа. Тя беше...

— Значи си я познавал – опитах се да скрия любопитството в гласа си. – Познавал си я лично.

Той наведе глава. Тъжно.

— Да.

И двамата замълчахме. Имаше много неща, които исках да го попитам. Исках да чуя отново как е изглеждала. За златистата ѝ коса, за високите ѝ, горди скули, за грациозната ѝ шия. Нещо повече. Исках той да ми опише как се е движела, как е говорела, как е ухаела. Дали я е докосвал? Онази бяла кожа, за която Колт бе казал, че изглеждала като мрамор... Дали наистина е била гладка като мрамор? Хладна и гладка. Или е омеквала при допир и е излъчвала топлината ѝ? Исках да питам много неща.

Погледнах към Чандлър. Тя си оставаше все така: мълчалива, напрегната, наблюдателна. Гледаше към мен и чакаше да заговоря.

— Продължавай – казах само аз.

— По-рано тази вечер ние говорихме за Сенту и за убийците. Познаваш ли историята на страната?

— Знам, че там е имало революция. И че бунтовниците са победили.

— Да. По време на завземането на столицата Мангрела аз за пръв път се запознах с Тимоти Колт. Той се свърза с мен чрез един журналист, който ни беше общ познат. Един англичанин на име Робърт Колинс. Аз много харесвах Колинс. Той беше... приятен. Знаеше как да се направи, че не вижда онова, което не би трябвало да му влиза в работата, как да направи услуга на приятел. И в същото време беше много предан на професията си. Сериозен журналист. И смел, както ще чуеш. Когато Колинс дойде при мен и ме помоли да говоря с Колт, аз с удоволствие му услужих. Срещнахме се в бара на хотел „Виктория“ късно през нощта. Снарядите на бунтовниците падаха все по-близо до границите на града и цивилните вече бяха започнали да бягат. Колинс ме представи на Колт и седнахме тримата. Колт, както знаеш, беше очарователен и убедителен човек. Но точно тогава в него гореше някакъв огън. Просто се виждаше. Аз веднага разбрах, че това е огънят на отчаянието. Говореше доста спокойно, но по хлътналите му бузи течеше пот, той се беше привел към мен през масата и с всеки изминат миг очите му като че ли ставаха по-големи и по-блестящи.

Пол замълча само за миг, за да ни позволи да се възхи-

тим на описанието му. Като всеки голям артист, когото съм виждал, той обичаше да слуша как собственият му глас създава един свят.

— Бях чувал за Елеонора, разбира се – продължи той. – Тя беше легендарна. Толкова легендарна, че аз някак се изненадах, когато разбрах, че съществува реално. Но Колт ме увери, че тя наистина е реална, и каза, че тя се нуждае от помощта ми. След като градът беше близо до колапс, онези, които знаеха къде да я намерят, отиваха при нея и я молеха да вземе децата им, да осигури бягството им, дори и ако родителите бяха убити. Независимо дали от страна на привържениците на правителството, които гледаха на нея като на помощничка на революцията, но също и от страна на бунтовниците, в онези градове, които бяха вече превзели. Бунтовниците обаче бяха по-яростен враг. Елеонора бе дала убежище и на набелязани от тях жертви. А в паниката преди разпадането на държавата онези, които се надяваха да откупят живота си чрез предателство на приятели, ѝ бяха нанесли непоправими щети. Нелегалните ѝ помагачи, които не бяха мъртви, бягаха както могат. Елеонора не можеше да направи нищо за децата на бежанците, които идваха при нея. Но някои не приемаха никакъв отказ. Те оставяха децата си пред вратата ѝ и изчезваха в нощта. Колт се беше влюбил в Елеонора. И, изглежда, тя бе отвърнала на любовта му, макар че може би само го използваше заради помощта, която той би могъл да предложи на благородната ѝ кауза. Така да се каже, тя може би жертваше собствената си плът...

Гласът му потрепери и замря. Той гледаше дима, който се виеше около него. Аз леко се поизправих на стола си.

— Защо говориш така? – попитах го аз. Вече не можех да скрия любопитството си. – Имаш ли някакви доказателства?

— Хмм... – усмихна се Пол на изражението ми. – Доказателства ли? Никакви. Наистина никакви. Може би просто ми е трудно да повярвам, че жена като Елеонора би се посветила на който и да било мъж. Който и да било друг мъж. – Той наклони глава. Изгледа ме с дълъг, преценяващ поглед. – Разбираш ли... Мисля, че ме разбираш, господин Уелс.

Аз изсумтях. Сведох очи към пода.

— Продължавай.

Пол се позасмя.

— Да. Да, добре. Колт, разбира се, отчаяно искаше да измъкне Елеонора от страната, преди да са победили бунтовниците. Но великата дама, самата тя, просто не би тръгнала, докато не намери начин да измъкне децата в безопасност. Тук се намесих аз. Както знаеш, аз съм... нещо като търговец. Колт се надяваше, че аз ще мога да осигуря някакъв плавателен съд, който да прекара децата нагоре по крайбрежието, вероятно до Мароко, за да бъдат спасени. Аз се съгласих.

Чандлър се изкашля. Вече бях запалил нова цигара. Също и Пол. Цялата стая сякаш бе потънала в мъгла от дима.

— Извинявай – казах аз. Станах и отворих прозореца зад бюрото си. Въздухът нахлу заедно със звуците от нощното движение. Аз си налях още питие и се настаних отново в стола. – Защо? – попитах аз. – Защо се съгласи да го направиш? Колт не е можел да ти плати много.

Пол направи величествен жест с ръка. Той наистина се възхищаваше от себе си.

— В страната на слепите, господин Уелс, едноокият е крал. Точно по същия начин в една корумпирана държава не чиновникът, не войникът, не населението, а търговецът, човекът, който търгува с всичко за пари, държи юздите на властта в ръцете си. Ако например, аз решах да използвам тази си власт по свои естетически съображения, без да мисля за печалба... това си беше лично моя работа.

Спомних си как той беше спасил Холоуей от „Имперския дом“. Кимнах.

— Няма да ти досаждам с подробности за това как съм успял да осигуря един малък траулер посред целия онзи хаос. Достатъчно е да кажа, че успях. Платих на капитана да остане на котва в залива край града. В предварително уречен час той трябваше да изпрати лодка на брега, за да ни посрещне. Децата щяха да бъдат прекарани на траулера, а после откарани нагоре по крайбрежието. Може ли? – Той подаде чашата си към мен.

Аз сграбчих бутилката за гърлото и му отлях.

— Благодаря – каза той и отпи. Кимна доволен. – Срещнахме се с Колт и Колинс в предварително уговорения час. Те ме заведоха в малка, незабележима къща в покрайнините на града. Там аз намерих Елеонора... – Той отпи отново и потрепери, когато пиетието мина през гърлото му. – Когато я видях за първи път, тя беше заобиколена от деца. Къщата беше пълна. Може би бяха тридесет. От едногодишни до юноши. Всички гледаха към нея. Всички вярваха, че тя ще ги изведе в безопасност. Е...

Той махна с ръка да отстрани мисления образ. Аз не го карах да продължи. Бях стиснал зъби, за да не проговоря.

— Предполагам, че бях впечатлен най-вече от спокойното ѝ, организирано държание. Беше всъщност героично, но тя не го изтъкваше. Беше много спокойна и реална. И истинска англичанка. Тя ни описа пътя, по който ще вървим. Път, предназначен да ни помогне да избегнем както войниците, така и тълпите на паникьосаното население. И явно път, който тя бе използвала много пъти преди. Тя настояваше да дойде с нас, за да ни води. И нищо, което можахме да кажем Колт или аз, не успя да я разубеди. В полунощ тръгнахме в тъмнината. Приглушените избухвания на снарядите на бунтовниците караха земята под краката ни да трепери. Блясъкът на експлозиите обагреше в червено нощното небе. Около нас в тъмнината навсякъде се чуваха плачове на бежанци, които се готвеха да напуснат града. Елеонора ни водеше покрай уличките, през прозорци в мазета с пробити в стените им дупки, през които влизахме в следващото и по-следващото мазе. Накрая стигнахме в някакво помещение, през което излязохме по пожарно стълбище и побягнахме приведени по покривите на града.

Представях си ги: редица от деца, придружени от възрастни, които ги водят, всички очертали силуетите си върху пурпурното небе.

— Доста пъти трябваше да залягаме до стените, когато покрай нас притичваха войници, които паникьосани стреляха в паникьосаната тълпа. Доста пъти плачът на някое от бебетата или писъкът на дете заплашваше да ни издаде. Но накрая стигнахме залива невредими. Лодката беше там, как-

то си беше планирано, и децата бяха натоварени и откарани към траулера. Лодката направи три курса, за да ги вземе всичките. Когато и последното дете тръгна, лодката се върна още веднъж. За Колт и Елеонора.

Той замълча. Предполагам за драматичен ефект. Но така или иначе вече знаех какво следва.

— Тя не е тръгнала – казах.

— Беше дори шокирана от мисълта да го направи. Каза, че имало да се върши още работа. Документи, кодове, други доказателства, които трябвало да бъдат унищожени. Животът на онези, които са рискували всичко, за да ѝ помогнат, бил заложен. Тя нямало да компрометира тяхната безопасност заради своята. Изпрати лодката обратно празна.

Въпреки отворения прозорец парфюмираният дим от цигарите на Пол висеше тежко в стаята. Той запали поредната. Размаха я.

— Ето така живееше тя – каза той.

Аз кимнах мълчаливо.

— А сега – продължи Пол – ще ти разкажа как умря тя.

23.

— Това, предполагам, е онази част от историята, която те интересува най-много. Това ще ти обясни моята среща с Колт в пресклуба в нощта, преди той да бъде убит.

Пол бе изпил остатъка от питието си, като че ли да се подкрепи. Аз направих същото. Чандлър, скръстила ръце в скута си, просто гледаше.

— Колт, разбира се, я молеше да тръгне – заговори Пол. – Но тя просто наведе глава под потока на убежденията му и не помръдна. По своя прост и праволинеен начин тя му обясни, че носи пълната и окончателна отговорност за мрежата. Разбира се, че искаше да избяга, но нямаше да остави подире си нещастие. Ако беше друга жена, вярвам, че Колт щеше да я принуди със сила да се качи в лодката. Но с Елеонора не можеше да се постъпи по този начин. И така ние се върнахме в нелегалната квартира по същия път. Направихме кафе и се поздравихме за успеха на мисията.

Когато приключихме, Елеонора отиде до бюрото си в хола и го отвори. Щом Робърт Колинс видя какво има вътре, той направо подсвири от радост. Там имаше самоделна радиостанция.

Аз поклатих глава.

— И?

— По това време градът вече бе напълно отрязан от останалата част на страната.

— Да, Холоуей ми разказа за това.

— Колинс, който, бих казал, беше сериозен и амбициозен журналист, разбра, че вижда възможност да изпраща съобщения отвъд обсадата. Това му струваше живота.

Димът, всичият дим, сега плуваше помежду ни. Беше като плътна, сиво-жълта маса. Аз виждах Пол да плава из нея на мястото, където беше седнал. Изглеждаше безтелесен като призрак. Заедно с дима и гласът му плуваше из стаята.

— Всъщност Елеонора използваше това радио, за да се свързва с едно от нелегалните си скривалища в Джакобо. Това беше един град, който се намираще наблизко и беше централата на нелегалната ѝ организация. Казаха ѝ, че положението там е лошо. Отчаяни бежанци се събирали с надеждата тя да се появи, а нямало никой, който да може да им помогне. Тя смяташе, че ако успее да се промъкне зад линията на бунтовниците в Джакобо, би могла да помогне и вероятно да уреди бягството. Колт заяви, че това е твърде опасно. Той настоя тя да отиде с него и да използва въздушния мост, организиран от американците. Но Елеонора беше упорита. Накрая остана аз да предложа един по-опасен... – Пол млъкна. Спогледахме се през парфюмирания дим. Той се усмихна. – Няма смисъл да те заблуждавам, Уелс, нали? Перспективата да помогна за бягството на Елеонора, да се представя пред нея като герой, да спечеля нейната благодарност и възхищение... Тази перспектива беше също така съблазнителна за мен, както и за Колт. Аз предложих да я преведа безопасно и лесно в Джакобо, ползвайки връзките си с двете страни, ако ѝ намерим паспорт под чуждо име. За моя изненада Елеонора не беше взела мерки да осигури собственото си бягство от страната. Тя изобщо не разполага-

ше с валиден паспорт, а положението в града не позволяваше да се осигури какъвто и да било. И така ние стигнахме до идеята, която позволяваше на всеки от нас да покаже галантността си. Колт ни даде своите документи, Колинс снима Елеонора, а аз използвах уменията си, за да фалшифицирам паспорта на Колт и да го направя за нея.

— Кое то означава – бавно се намесих аз, – че Колт не е можел да пътува с вас. Че само ти и Колинс сте можели да я придружите до Джакобо.

Пол се засмя тъжно.

— Колинс не се интересуваше от тази работа. Той беше помолил Елеонора в замяна на помощта му за спасяването на децата да му позволи да използва радиостанцията, за да изпрати материалите си за падането на столицата в Джакобо. Беше глупава постъпка. Скоро след като сме тръгнали, един снаряд е ударил къщата. Казаха ми, че Колинс бил убит там, вътре. Нито един от материалите му така и не се появи в пресата...

От отворения прозорец духаше върху врата ми. Студът изсуши потта, която се стичаше по гърба ми и бе намокриля ризата. Вътре в себе си също чувствах студ. Лявата ми длан се свиваше и разпускаше. Дясната ръка поднасяше непрекъснато цигарата към устните. Краят на историята приближаваше. Не ми се искаше да го чувам.

Не исках тя да умре.

Изправих се. Гласът на Пол замлъкна за миг при изскърцването на стола ми. Чандлър ме погледна изненадана. Чувствах се притеснен пред нея.

Извърнах гръб и към двамата. Застанах до прозореца. Надникнах към ярките светлини на киното долу. Пуших. Пол заговори. Гласът му имаше леко подигравателен тон. Той като че ли изпитваше удоволствие от онова, което чувствах аз. Нещастие то обича компания.

— Няма защо да ти обяснявам как се чувствах, когато гледах как Колт я целува за сбогом – продължи той. – Когато гледах как тя обляга глава върху гърдите му и шепне плановете си за нови срещи. Както казах, може би тя само го използваше заради помощта, която той можеше да окаже на нейната мрежа...

— Много добре знаеш, че тя не би направила такова нещо – казах аз, без да се обръщам.

— Може би – отвърна Пол. – Така или иначе ние помогнахме на Елеонора да унищожи документите, да откачи комуникационните си линии, да предупреди хората си и така нататък. После Колт се върна в центъра на града, за да се качи на хеликоптерите. Колинс остана в къщата, а аз и Елеонора тръгнахме към Джакобо.

Той млъкна. Аз гледах отражението си в стъклото. Представях си я как се носи в нощта зад него. Представях си, че тя ме гледа, както аз нея. „Имай милост, Елеонора – помислих си, – към онези от нас, които продължават да живеят на този свят.“

— Пътуването е част от работата на търговеца – заговори отново Пол. – Аз, както се казва, знаех към кого да се обръна. Дори и при онези обстоятелства пътуването ни до Джакобо мина гладко. Спираха ни повече от четири пъти. Всеки път моето име и, разбира се, парите ми, ни отваряха пътя. Но пътуването беше заобиколно и бавно. Трябваше ми три дни, за да стигнем в Джакобо. Дотогава столицата вече бе паднала. Бунтовниците бяха взели властта. В Джакобо бунтовници и симпатизантите им бяха подпалили града. Успяхме да стигнем в тайната квартира на Елеонора, но открихме сцена, отчаяно напомняща на онази, която бяхме оставили. Тук отново имаше бежанци, деца и възрастни – около двадесетина, – които бяха се промъкнали с надеждата да намерят последна възможност за бягство. Когато видяха Елеонора, те се зарадваха безмерно. И тази велика жена се захвана да урежда извеждането им от страната на групи по двама или трима. Един от журналистите, които споменавах в своята статия, Доналд Уекслър, ѝ помагаше.

Обърнах се рязко от прозореца.

— Той е бил там?

— Да.

— Той е познавал Елеонора?

— Ами да, приятелю – отговори Пол отново с онзи подигравателен тон. – Тя не беше жена, с която лесно може да останеш насаме.

Аз кимнах.

— Продължавай – казах. – Сега го гледах през дима.

— Но всъщност вероятно той е бил доста скромен, за да ти разкаже за героичните си изяви. Доколкото си спомням, той имаше джип, с който вечерта тръгна, за да откара няколко от бежанците през линиите на бунтовниците и да ги остави някъде в безопасност. Тогава го видях за последен път. Скоро след това дойде краят...

Този път, когато той замълча, остана тъжно загледан в черната си табакера. Скръбно вдигна нова цигара към устните си.

Не можех да издържам повече.

— Защо не го кажеш? – остро попитах аз. – Защо не престанеш да увърташ? Кажи какво стана накрая.

— Джон! – Беше Чандлър. Тя се обади тихо от стола си. Чувах изненадата и тревогата в гласа ѝ. Не я погледнах.

Пол леко се поклони към нея.

— Не, не, приятелят ти е прав. Аз твърде много обичам мелодрамата. Слабостта на живота ми.

— Просто разкажи историята, Пол.

Контрабандистът се втренчи в мен.

— Нападнаха къщата – каза той безразлично. – Бунтовниците. Нападнаха ни внезапно през нощта, заобиколиха къщата, викайки името ѝ. Викаха Елеонора. По това време аз бях в спалнята на горния етаж. Тя се намираше в стаята до моята. Можех да отида при нея, можех да се опитам да я спася. Можех да загина, докато я защитавам. – Той отново махна с ръка. Сега навсякъде имаше твърде много дим, за да проследя дима от цигарата му. – Но направих едно от моите... известни бягства – призна Пол. – Качих се на покрива, спуснах се по улука... изчезнах в нощта. Обърнах се и видях войниците от бунтовническата армия да се приближават, обкръжили къщата. Чух чупене на дъски. Чух Елеонора да ме вика.

— Така... – казах аз.

— А после я чух да пици.

— Стига.

— Чух писъка ѝ отново и отново.

Без да мисля, аз се насочих към него. Хвърлих цигарата си и го сграбчих за реверите на сакото.

Чандлър скочи от мястото си.

— Джон!

Аз издърпах копелето на крака. Дръпнах го към себе си. Почти допряхме носове.

— Какво се направил! – развиках се в лицето му. – Ти, кучи сине, какво, по дяволите, си направил!

Пол се усмихна скръбно. Подигравателно.

— Оставих я там – каза той. – Аз я оставих там.

Задържах го още миг. Гледах яростно това белязано, нещастно лице. Искаше ми се да го смачкам. Искаше ми се да го съборя на пода и да го бия, докато каже, че е излъгал. Докато признае, че се е върнал, че я е спасил...

— Спасявах живота си – каза той. – И я оставих там да умре.

Стиснатите ми юмруци се разтвориха. Пол рухна обратно в креслото. Главата му се наведе. Аз се извърнах. Повлякох крака към бюрото си. Минах покрай цигарата, която бях захвърлил на пода. Димът се издигаше на тънка струйка от нея. Отдолу бе започнало да се образува малко изгорено петно.

Стъпих върху цигарата. Загасих я с обувка. Димът се откъсна. Умря.

Чух зад гърба си да се отваря и затваря врата. Когато се обърнах, Пол го нямаше.

24.

Гледах мъртвата цигара. Прекарах пръсти през косата си. Чандлър се приближи до мен.

— Какво има? – попита тя. – Какво става? Кажи ми. Не разбирам.

Аз се усмихнах към пода.

— Просто поредният приятен край на седмицата с Уелси.

Тя постави длани върху раменете ми.

— Разкажи ми, Джон. Ти доста отдавна си ме изключил от делата си. Тази Елеонора... познавал ли си я?

Аз погледнах кръглото ѝ, изморено, сериозно лице.

Очите ѝ още бяха разтревожени, дори изплашени. Но те бяха и търпеливи. Тя чакаше да се приближа до нея. Ръцете ми си спомниха плътта ѝ. Нейната топлина. Спомних си колко приятна е тя и каква страст таи в себе си.

„Когато си я виждал за последен път, Уелс?“

Тим Колт ме беше попитал така в нощта, когато умря. Но той всъщност ме питаше друго. *„Обичаш ли я? Обичаш ли изобщо някого? Знаеш ли да обичаш? Обичал ли си някога като мен? Така както аз обичам Елеонора? Мислиш ли, че някога ще обичаш?“*

Внезапно, без да мисля, аз прегърнах Чандлър. Стиснах я за раменете. Дръпнах я към мен. Целунах я силно и устните ѝ се разтвориха, за да ме пуснат. Ръцете ми се спуснаха по тялото ѝ, около кръста, гърдите, нагоре, за да обхванат лицето, докато не преставах да я целувам.

Тази нощ аз я любих, както не бях го правил от години. Ритъмът беше яростен, почти първичен. Горещината пулсираше през мен като река от кръв. Чандлър стенеше непрекъснато и аз прониквах в нея отново и отново с треска, каквато бях почти забравил.

Когато се събудих на следващата сутрин, ме болеше всичко. Събота сутрин. Цялото тяло ме болеше. Боляха ме краката от тичането в парка. Болеше ме гърлото, където Уотс ме беше ударил. Болеше ме носът и челото. Когато дишах дълбоко, дробовете ме боляха, като че ли в тях се забождаха игли.

Освен това тръпнех с дълбоката, приятна болка от снощната любов. Но когато посегнах към Чандлър, нея я нямаше. Другата част на леглото бе празна.

Аз изстенах тихо и носово, когато се опитах да се измъкна изпод завивките. Обух си панталона и закопчах колана. С мъка тръгнах към другата стая.

Тя беше там. Беше се свила в креслото, където снощи седеше Пол. Беше се увила в хавлията ми. Тя се гънеше около тялото ѝ. Чандлър гледаше в пространството и от време на време отпиваше от чаша с кафе.

Бяхме оставили прозореца отворен. В свежия, студен въздух, който изпълваше стаята, почти не се усещаше мирисът на вчерашен дим.

Чандлър едва погледна към мен, когато влязох. Спомних си мислите, които бяха минавали през ума ми, когато се бяхме притискали един до друг снощи. Чувствах се виновен, сякаш тя знаеше за какво съм мислел. Избягвах да я гледам и отидох в кухнята.

Беше оставила кафе за мен. Аз си налях в чашата. Маккей ми я беше подарил за последния рожден ден. Четиридесет и шестия. Беше черна и от едната ѝ страна с бяло пишеше „МЛЪКНИ!“

Върнах се при вратата на кухнята и се облегнах на рамката. Чандлър си седеше все така загледана в пространството. Аз погледнах към нея.

— Какво си мислеше за мен преди... преди да станем любовници? – попита тихо тя. Отпи от кафето си, загледана в пространството. Аз не отговорих. – Сигурно си мислел, че съм ужасна стара мома. Затворена и нервна, която живее сама с котката си.

— Не – излъгах аз. – Не съм си мислел такова нещо. Това е глупаво.

Тя не ми обърна внимание.

— Сигурно съм се... превърнала в такава. В стара мома. Предполагам, защото съм била все... затворена в себе си. И май още е така.

— И аз не съм по-добър.

— Може би – замислено каза Чандлър. – Може би все пак си приличаме твърде много. Разбираш ли ме?

— Не.

— Всъщност, откакто загубих родителите си... по-точно майка си... откакто тя умря... за мен беше много, много трудно да... бъда близка с някого.

Аз кимнах.

— Да. Знам.

— А ти... след смъртта на дъщеря ти...

— Знам.

Най-накрая тя вдигна очи към мен. Тези скръбни очи с тъжните истории на толкова много хора в тях. Тя изслушваше хората, които се обръщаха към нея. Тя и нейните доброволки изслушваха хората, които ровеха в личните си рани, търсейки отдавна погребаните си причини, за да продължат

да живеят. Беше пропътувала през раните на всички тези хора, а това никак не е лесно. По-лесно е да пътуваш из своите рани.

— Понякога – все така тихо продължи тя, – когато ти не се обаждаш... През всичките тези седмици, когато не се обади, аз се чувствах... облекчена. Понякога... Разбираш ли? Можеш ли да го разбереш?

Върху бюрото ми лежеше пакет цигари. Аз отидох там. Оставих чашата си и запалих цигара.

— Чувствах се облекчена – продължи Чандлър, – защото е... трудно. Да се опитвам да се... сближа, да ти бъда близка. Трудно е и... мъчително. За известно време в началото, изглеждаше, че ще се получи, нали? Като че ли... – Гласът ѝ заглъхна.

— Да – признах аз. – Изглеждаше.

— Но сега...

— След онази нощ. След онази нощ аз мечтаех за това.

Думите ми като че я стреснаха. Като че ли ги бях откраднал от собствения ѝ ум.

— Просто не можем. Нали, Джон? Не можем. Искам да кажа, че не можем да бъдем близки. Никой от нас. Може би точно затова сме се събрали. Може би още от самото начало сме го разбирали.

Аз гледах пода.

— Може би.

— Знаеш ли... – За пръв път чух следи от сълзи в гласа ѝ. Някъде навътре, където нямаше да им позволи да се покажат. – Знаеш ли, мисля, че ти си един от най-забележителните хора, които познавам.

Аз изсумтах. Мислех си: „Колт. Колт е знаел. Колт ме е преценил от самото начало. От пръв поглед. Може би подсилен от алкохола. Подсилен от раздразнението заради отхвърлянето от страна на Лансинг, от ревността му...“ Но той сигурно ме е погледнал и преценил веднага. И щом като е могъл толкова бързо да проникне така надълбоко в мен, той наистина е бил добър журналист. Какво ли би могъл да ми разкаже за другите? За Холоуей и Уекслър, за Пол и Робърт Колинс? За онова, което те са чувствали към Елеонора? За това какво *тя* е чувствала? Със сигурност тя

е била ключът към всичките тези чувства. Иначе защо Уекслър си премълча, че я е виждал? Или пък може би Пол ме е излъгал? Не знаех. Какво ли можеше да ми разкаже Колт, ако още можеше да говори както през онази нощ в хотела?

Докато мислех всичко това, Чандлър продължаваше да говори.

— Ти наистина си забележителен. Ти си... смел. Това е единственото определение, което ми идва наум. Гледам те, виждам какъв си и мисля... Мисля, че ти понякога можеш да нараняваш ужасно... Че можеш да нараняваш така, че човек едва да издържи. И въпреки това ти просто... продължаваш... продължаваш да вършиш работата си... А понякога, наистина само понякога, те гледам, виждам те как го правиш и си мисля: има нещо... нещо, което в този човек не е както трябва. Нещо... Но може би точно то създава тази... дистанция. Защото ти всеки ден си вършиш работата. Не знам.

Аз почти не я слушах. Умът ми блуждаеше. Чудех се, опитвах да си представя какво би ми казал Колт за Елеонора. И тогава, докато Чандлър говореше, аз се сетих за единствения човек, който би могъл да ми даде отговора. Сетих за единствения човек, който дори и сега би могъл да ми разкаже за Колт.

Това си мислех в този момент. Чак докато Чандлър изрече онези последни думи „не знам“. Тогава тя заплака.

Никога до този момент не я бях виждал да плаче. Поне не и за себе си. Не умееше. Тя не заплака просто така, изведнъж, както го правят някои жени. Тя заплака мъчително. Кашляше, опитваше се да преглътне сълзите. Те почти не успяваха да потекат от очите ѝ, преди да ги избърше, като че ли я ядосаха.

Аз направих крачка към нея. Тя вдигна очи към мен. Аз се спрях.

— Снощи – заговори тя, – снощи, когато се любехме... непрекъснато, докато се любехме... – Тя зарови лице в дланите си и изплака: – Ти ме наричаше Елеонора!

25.

Аз стоях до прозореца и я гледах как си отива. Хвана такси при бордюра. Аз продължих да гледам, когато таксито я отдалечи сред утринния съботен трафик. Гледах как хората се разхождат по тротоара с вестниците си под мишница.

Въздухът, който влизаше през прозореца, беше чист, доколкото може да бъде в Манхатън. Дори можех да усетя мириса на Коледата, мириса на настъпващия студ. Загасих последната си цигара в пепелника върху бюрото. Чувствах се празен отвътре. Не мисля, че щях да видя Чандлър отново.

Реших да престана да мисля за това. Реших изобщо да не мисля. Проведох два телефонни разговора, а после облякох чист костюм и слязох. Отидох до магазина за понички на ъгъла с „Лексингтън“. Купих си закуска в плик и тръгнах към местния паркинг. Там накарах пазачите да експурират стария ми, тъмночервен „Дарт“, модел на „Додж“.

Докато излизах от града, дъвчех поничките. Пробих дупка в капака на покритата пластмасова чашка и отпихах кафе, докато кормувах с една ръка. Двамата с моя додж ми нахмех по моста и извън града. Насочихме се към скоростното шосе за Лонг Айланд. Продължавах да не мисля. Радиото свиреше. Отклоних се от шосето и се насочих към малкия тих квартал Куинс. Дребни дръвчета растяха по тротоарите, а зад тях се гущеха двуетажни двуфамилни къщи. Имаше широки тухлени домове с бели завеси на прозорците. Когато завих зад ъгъла, виждах малките, квадратни задни дворове. Виждах и прането, което се развяваше там.

Къщата на Валери Колт не беше по-различна от останалите. Тухлена, на два етажа. Квадратен двор, покрит с трева, зад нея. Когато тръгнах по пътеката, можех да видя синьото сияние на телевизор да примигва зад белите завеси. Чувах изстрели и остри гласове с подигравателен смях. Децата гледаха съботните рисувани филми.

Госпожа Колт ми отвори вратата. Бях ѝ се обадил да я предупредя, че идвам. Тя беше облечена за случая в джинси и розова блуза, която подчертаваше червеникавата ѝ коса.

Пак се беше гримирала силно там, където се събираха бръчките около очите и устните.

Тя ме пусна да вляза и ме заведе в скромна кухня. Зърнах децата през вратата вдясно. Едно момче и едно момиче, легнали по корем и подпрели брадички, вперили очи в екрана. Госпожа Колт ме поведе през коридора към хола. Стъклените врати на една от стените гледаха към двора. Тревата навън бе увехнала. Самотното дърво беше голо и сиво. Не влизаше много светлина. Стаята изглеждаше влажна и сенчеста.

Тя ми посочи дървен стол. Самата тя седна на канапето. Преплете пръсти между коленете си. Приведе се напред и ме изгледа с острия си блестящ поглед.

— По телефона ми казахте, че искате да ми зададете няколко въпроса.

— Да – отговорих аз. Поколебах се. Всъщност не осъзнавах напълно защо съм дошъл. – Мислех, че може би ще можете да ми дадете някаква... някаква идея, някакъв поглед към онова, което е мислел съпругът ви.

Госпожа Колт се приведе още малко напред.

— За какво?

Аз прекарах пръсти през косата си.

— Госпожо Колт, правя журналистическо разследване за смъртта на съпруга ви. И колкото повече неща откривам, толкова по-силно се убеждавам, че тя е свързана с времето, което е прекарал в Сенту.

Тя не беше толкова глупава. Ъгълчетата на устата ѝ се извиха.

— Всъщност не говорите съвсем точно, нали? Наистина. Нямате предвид точно Сенту. Имате предвид Елеонора. Нали?

Аз не отговорих. Нямах нужда.

Тогава тя ме стресна със смеха си. Той се издигна нагоре и замря като последен акорд от песен. Когато се изсмя, си представих как е изглеждала като момиче. Весело, умно момиче, което те омайва само с един поглед. Виждах момичето, в което се е влюбил Колт.

— Необходимо ми е да знам повече за нея – казах аз. – Сигурна ли сте, че е мъртва? Имало ли е някой друг, кой-

то... който е изпитвал към нея същите чувства като съпруга ви? Някой, който би могъл да се сбие с него заради нея? Знаете ли дали тя... дали тя...

— Дали тя е обичала Тим? – попита госпожа Колт. В гласа ѝ още звучеше смехът.

Аз кимнах.

— Да.

Госпожа Колт ми се усмихна сухо. Изправи се.

— Господин Уелс, оказва се, че аз мога да ви дам всичко, което ви интересува.

В ъгъла имаше малко бюро. Цялото бе покрито с листи. Лежаха навсякъде по плота. Разбъркани. Но онзи, който тя търсеше, беше най-отгоре.

Подаде ми го. Смачкан син лист. Евтина хартия, но някак елегантна, по женски. Почеркът също беше женски. Гладък, бърз, дребен. Като от ръката на ученичка. Мастилото беше поизбеляло. В краищата на писмото имаше бели петна, които размазваха някой от думите. Непрекъснатото пипане бе поизтрило повърхността на листа.

Аз вдигнах поглед. Госпожа Колт бавно се отдалечи от мен. В това време устните ѝ се изкривиха ужасно. Обърна се бързо и седна отново на канапето. Подпря лакти на колелетете си и скръсти пръсти под брадичката си. Гледаше ме усмихната. С онази суха, горчива усмивка.

Дълго време не посмях да погледна листа в ръката си. Разбрах какво представлява. Предполагам, че точно това бях дошъл да търся. Но не можех да го погледна. Чувствах хартията в пръстите си. Представях си как тя я докосва и я държи като мен. После сведох поглед и зачетох.

„Скъпи, любими мой,

Мисля, че тази нощ краят приближава. След седмица, сигурно не повече от две бунтовниците ще се навърлят върху нас и ще последва унищожение. Градът ще бъде подпален, а хората изклани. Моята малка организация, която оживя сред ежедневието разруха на държавата, без съмнение ще попадне сред първите „реформи“ на новия режим. Аз, която съм виждала и преживяла подобни реформи и преди, съм някак уверена,

че няма да оживея, за да видя и поредната. Чудех се... През онази гореща лятна нощ, когато ти с такова нежелание ме остави, аз се чудех защо усещам толкова ясно съдбата си. Събитията са подобни и на други, сред които съм попадала, възможностите за бягство – същите. Защо точно този път се чувствам обречена? Защо вечно надяващата се Елеонора е изгубила надежда?

Естествено, отговорът е един. Защото сега съм твоята Елеонора. Твоя, винаги твоя и само твоя, скъпи, скъпи мой...“

Аз вдигнах поглед.

— Намерили сте това... – казах аз. Трябваше да кажа нещо. Чувствах неудобство от писмото, от страстта, която изразяваше.

Усмивката на госпожа Колт изчезна. Остана само следа от ирония в ъгълчетата на устата ѝ. Ирония и мъка.

— Полицията ми го предаде – отговори тя. – Предадох ми документите на Тим и всичко, което е било в него, когато е умрял. Всичко, което смятах, че няма да им бъде нужно за разследването.

Аз кимнах. Продължих да кимам несъзнателно. Очите ми бяха привлечени обратно към листа. Писмото продължаваше:

„Сега за мен има твърде много начини да умра. Това е неприятното. Преди съществуваше опасността да загубя само собствения си живот. Но сега, сега ти можеш да умреш и да направиш живота ми безполезен, по-лош от смъртта. Или пък можем да бъдем разделени завинаги така, че смъртта да ни се стори като успокоение. Никога преди не съм се бояла от затвор, но сега това също би означавало смърт, защото ще бъда далеч от теб. Никога не съм се бояла от мъченията или жестокостите, предназначени за хора като мен. Но какво ще стане, ако бъда обезобразена, осакатена, тоест ако няма да мога да бъда твоя? Което винаги съм искала. Какво добро би ми дал тогава животът? Снощи ти каза, че няма да можеш да продължиш да

живееш, ако аз умра. Това също ме убива по малко. Ако знам, че ти ще бъдеш в безопасност и добре, може би не бих се бояла толкова от приближаващата се катастрофа. Бих искала да можех да ти кажа, че не те обичам или дори, че те мразя. За да ме забравиш. Но ще ми повярваш ли? Как би могъл? Не би могъл. Никога.

Знаеш ли какво мисля? Мисля, че само хората, които се обичат толкова много, както ние с теб, наистина познават лицето на смъртта. Защото само ние наистина познаваме живота. И ако този страх, тази увереност в края... ако тази интимност със смъртта е онова, което трябва да заплатим за нашата интимност с живота и помежду си, тогава бих искала тази нощ да ти кажа, скъпи мой, че и най-малкият ти жест си е струвал, че и прошепнатите ти думи са си заслужавали да бъдат прошепнати, че и най-краткият ти поглед струва повече от всичко и че независимо какво ще се случи, аз съм твоя, твоя, твоя,
Елеонора

„Моя любов – помислих си аз. – Елеонора, моя любов, моя любов.“

Когато сега вдигнах поглед, зелените очи на госпожа Колт блестяха. Видях мъката в тях. Мъката, с която живееше ден след ден.

— Разбрахте ли, господин Уелс? – попита госпожа Колт. Ръцете ѝ бяха още преплетени под брадичката. – Разбрахте ли, че не сте дошли да разберете нещо за смъртта на Тим, нали? Дошли сте да разберете за нея. Всичките ви въпроси – дали наистина е мъртва, дали наистина е обичала Тим... Още от деня, когато дойдох в службата ви, почти знаех, почти бях уверена, че и вие ще дойдете заради това.

— Не разбирам.

— Гледах ви и си мислех: той е един от нейните, точно като Тими. Точно като Тими той ѝ принадлежи.

Аз сведох очи към писмото. Поклатих убедително глава.

Госпожа Колт вдигна глава. Гърбът ѝ се изправи. Тя ме изгледа с голямата си мъка и гордост.

— Е, какво точно ви интересува? – попита тя. – Какво искат мъжете от една жена? – Тя се усмихна въпросително. Наистина искаше да знае. – Аз бях добра съпруга на Тим, господин Уелс. Бях чудесна съпруга.

— Сигурен съм. Аз... – промърморих.

— Бях всичко, което би могъл да пожелае. – Тя махна с ръка към синия лист в пръстите ми. – Всичко освен илюзията.

Пръстите ми опипаха хартията, сякаш да се уверя, че е истинска.

Но тя продължи.

— Тя не е била такава: само смелост и красота. Никоой не е такъв. Не винаги, ден след ден. Тим е имал любов с нея няколко седмици на опасно място и точно това е било особеното. Разбирам го. Но сега тя е мъртва. Тя е мъртва, всичко е било свършено, а... а аз бях тук. Не можех да си позволя да бъда илюзия, господин Уелс. Аз бях тук всеки ден.

Изправих се. Отидох до бюрото. Поддържах писмото на Елеонора още миг, а после го оставих върху купчината.

— Знам какво си мислите – продължи зад гърба ми госпожа Колт. – Мислите, че сама съм избрала онова, което съм получила, че се самозалъгам.

Аз се извърнах. Чувствах се изморен. Много изморен. Твърде изморен, за да мисля.

— Няма значение – казах ѝ аз.

Тя не слушаше. Продължи да говори.

— Може и да е така. Но вие също се самозалъгвате. Лъжете се, мислейки, че убийството на Тим има някаква връзка с Елеонора, но не е така. Само така чувствате... защото...

Тя се задави. Трепна. Обхвана с длани раменете си и извърна глава, за да не виждам лицето ѝ.

Аз останах на мястото си до бюрото. Гледах я. Бях потресен от онова, което беше казала. Дълбоко в себе си знаех отпреди, че е вярно. През цялото време го бях знаел. Но когато тя го каза на глас, то внезапно ме блъсна с всички

сила. Колт не беше убит заради Елеонора. Убийството му изобщо нямаше връзка с нея.

В мига, когато осъзнах това, като че ли всичко се промени. Все едно че бях седял в стая, обхваната от здрач. Все едно че всъщност не съм съзнавал, че се стъмва. Все едно че госпожа Колт е влязла в този момент и ми е казала: „Защо седиш така в тъмното?“, след което е запалила лампите. Внезапно всичко ми се стори съвсем ясно.

Внезапно разбрах кой е убил Тим Колт.

26.

В репортерската зала имаше само сянка от персонала. Белият лабиринт на сепаретата беше тих, тайнствен. Том Кокрън седеше при бюрото. Млад мъж. Красив като студент. С къса кестенява коса и костюм с жилетка. Беше вдигнал крака върху бюрото и подпрял глава на вдигнатите зад врата си ръце. Говореше си със Сали Джилс. Тя беше красива млада червенокоска, която Кеймбридж беше назначил в нощната смяна. Кокрън вдигна ръка към мен, когато влязох. Сали ми се усмихна.

Аз седнах до тях при дългия плот.

— Слушайте – казах им аз. – Имам нещо. – И им разказах всичко.

Краката на Том Кокрън се спуснаха на пода. С удар. Кръглото му лице пребледня. Той прекара пръсти през добре сресаната си коса върху блестящата си глава.

— Ами има ли... тоест... има ли арестувани?

— Не. Не още. Но след като се обади на Готлиб, ще има.

— Да, обаче... не трябва ли да звънна на Кеймбридж? Може би трябва да се обади на Кеймбридж?

— Ако го направиш, ще напусна и ще дам материала в „Ридърс Дайджест“ – казах му аз.

— Да, ама...

— Нека го прочете във вестника.

Аз се отдалечих от бюрото.

— Ей, чакай – обади се Сали. Имаше тих глас, почти

като шепот. Усмихна се отново, когато се обърнах към нея. Имаше замайващо бяла усмивка, която украсяваше луничавото ѝ лице. – Някой те търсеше. Мъж. Но не си каза името.

— Така ли? Добре. Ако пак се обади, свържи го.

Тя се усмихна пак. Имаше сини очи. Напомнях ми нещо.

Хукнах към бюрото си. По пътя забелязах Алекс кописта, който се въртеше около принтерите. Започвах да се чудя дали Алекс изобщо си има дом.

Бюрото ми беше затрупано с хартии. Аз наградих купчина от тях и ги изхвърлих в кошчето. Бутнах други настрани, докато открих чашата си. Беше черна с изписано в бяло „МАЙНАТА ТИ!“ Маккей ми я беше подарил за миналата Коледа. Вдигнах я и погледнах дъното. Беше покрито с поне сантиметър засъхнало кафе.

Аз надникнах през отвора в стената на сепарето си.

— Ей, Алекс!

Момчето вдигна глава. Ръцете му бяха пълни с хартии. Аз хвърлих чашата към него.

— Ау! – извика той и хвърли хартиите. Ръцете му плеснаха като плавници на тюлен. Успя да хване чашата. Наоколо му се пръснаха листи, а един кацна върху главата му.

— Виждал ли си някога копист да хвърчи? – извиках му аз.

Той поклати мълчаливо глава. Листът от главата му плавно литна към пода.

— Добре. Тогава ми напълни чашата, че иначе ще те хвърля през прозореца.

— Готово, татенце – възкликна Алекс.

Не му се обидих.

Хванах се за работа. Пъхнах лист в олимпията. Захапах нова цигара. Притиснах телефонната слушалка до рамото си. Набрах номер. Телефонът даде сигнал за свободно. Аз започнах да пиша.

Напечатах заглавието. В ухото си чух женски глас.

— Южен Манхатън. Сержант Харисън – каза тя.

— Как си, Хари? Обажда се Уелс от „Стар“.

— Здравсти, Уелс от „Стар“, няма новини.

— Има, но ти още не знаеш.
— О, това никак не обичаме да чуваме от теб, Уелс.
— Готлиб там ли е?
— Не. Събота е, скъпи.
— О, да. По дяволите. Добре, няма значение. Обаче ми трябва. Обади му се вкъщи и му кажи, че ми трябва.
— Да бе, благодаря.
— Не, не. Той ще ти благодари за това. Повярвай. Това ще му хареса.
— Добре, Уелс – отвърна тя със съмнение в гласа. – Само заради теб ще го направя.
Аз затворих. Заех се с писането. От сепарето ми се надигна здраво тракане. Изпълни голямата, тиха, обляна в бяла светлина зала.
Алекс ми донесе кафето.
— Изми ли утайката? – попитах го, без да спирам да пиша.
— Разбира се, татенце.
— Добре. Ще те предложи за повишение.
— Ще облекчиш робския ми живот – въздъхна той и си тръгна.
Страниците се трупаха пред мен. Заедно с тях се развиваше и материалът ми. Сега разказът изглеждаше прост. Съвсем малката промяна на събитията го бе направила да изглежда така. Знаех вече по-голямата част от събитията. Те съвпадаха. Съвпадението беше пълно.
Телефонът ми звънна. Аз грабнах слушалката. Подпрях я с ухо към рамото си. Продължих да пиша.
— Фред!
Не беше Фред.
— Джон? Джон, ти ли си?
— Чандлър – отвърнах аз. Престанах да пиша. Сграбчих слушалката и я преместих до другото си ухо. – Чандлър, какво...
Чух я да преглъща. Чух я, че диша тежко. Заговори бързо.
— Джон, тук има един човек... Той казва, че ще... – Тя изпъшка леко и гласът ѝ замлъкна.
Аз се изправих на стола.

— Чандлър?
Чух друг глас в слушалката. Мъжки. Беше бърз и лек като острие на нож. Имаше съвсем лек акцент.
— Държа я, господин Уелс – каза той тихо. При мен е. Държа я и ще я убия, ако не дойдеш при мен.
— Само косъм да ѝ падне от главата, лайнар такъв! Само косъмче да ѝ падне от главата и ще бъдеш погребан под водно стъкло!
— Знам начин да я убия, който никак няма да ѝ хареса – отвърна той. – Не, не, господине. Никак няма да ѝ хареса.
Аз задишах дълбоко, за да не издам уплахата с гласа си.
— Какво искаш?
— Искам да дойдеш. Искам да си тук след половин час. Тогава ще се споразумеем.
— Слушай, откъде да знам...
— Знаеш, че ако не дойдеш, ще я убия. Ще я убия по своя не особено приятен начин.
— Къде си?
Той ми даде адрес доста далеч от центъра на улица „Кросби“. Беше място със стари блокове и изоставени предприятия.
— Много е далеч – казах аз. – Дай ми един час. Последва мълчание.
— До дванадесет – каза той. – А после ще я убия. Ако има полиция, ще я убия. Ако не си сам, също ще я убия. Аз погледнах часовника си. Беше 11,05 часа.
— До обяд ще бъда там – казах аз.
Отвърна ми щракването от затворената слушалка.
Почти преобърнах стола си, когато скочих. Хванах в юмрука си страниците, които бях написал. Грабнах молив, пусна го и го сграбчих отново. Надрасках адреса върху бележка. Хукнах към редакторското бюро.
— Кокрън! – изкрещях.
Том бе тръгнал към кафе-машината. Той се обърна и дотича при мен. Аз му напъхах материала в ръцете.
— Обади се на сержант Харисън в частъка в Южен Манхатън. Прочети ѝ първите два параграфа от материала, а после ѝ кажи да изпрати хора на този адрес.

Показах му бележката. Той гледаше първите редове на материала ми. Очите му бяха се ококорили.

— Мамка му, Уелс! – възкликна той. – Мамка му, дявол да го вземе!

— Не забравяй да ѝ кажеш! – викнах аз.

Пъхнах му бележката в ръката и хукнах към вратата. Бяха ми останали само петдесет и две минути.

27.

Моят додж ме чакаше до тротоара. Сkochих вътре. Навлязох в движението с взрив от черен дим от ауспуха. Завих, като оставих следи от гумите зад себе си. Карах на запалени фарове, докато стигнах булевард „Медисън“. Той се простираше пред мен в ясният ден. Вдясно бе претъпкано с автобуси, които се мъкнеха от спирка до спирка. Вляво се нижеха коли и такситата. Не много. За коледните купувачи още беше ранна утрин.

Поставих длан в средата на кормилото, за да съм готов да натисна клаксона. Настъпих газта. Колата зарева и запъшка, опитвайки да вдигне шестдесет километра в час. Около мен вървяха коли. Главно такситата. Изпреварих ги. После пак попаднах сред коли. Движихме се така в група около една пресечка напред. Въртях кормилото, за да се промъкна покрай жълтите такситата. Отново успях да се измъкна пред задръстването. От двете ми страни колите изостанаха. Страдите и магазините с украсите, светлините и дърветата се сливаха в разноцветна мъгла.

Минавах през кръстовища. Натисках клаксона. Той виеше, докато аз профучавах под червените светофари и пред пресичащите коли. Оставях след себе си следа от скърцащи спирачки и ругатни.

През цялото това време чаках да чуя сирена. Непрекъснато поглеждах в огледалото за обратно виждане, надявайки се да видя въртящите се светлини. Надявах се някоя патрулна кола да ме подгони заради безразсъдното каране. Виждах зелените светлини на светофарите да профучават край мен. Виждах номерата върху стълбовете да нарастват

към шестдесет, а после към седемдесет. Нито една патрулна кола не се виждаше. Дори и пътен полицай не ме спря. Този град е много опасен.

Блестящите бутици към осемдесетата пресечка преминаха край мен. Колите като че оредяха. Осемдесет и пета улица. Колата ми се хвърли напред като куршум. Стариат ѝ мотор хъркаше. Осемдесет и седма, Осемдесет и осма улица. Очите ми се бяха залепили върху черния асфалт на Манхатън. Деветдесета улица.

Завъртях рязко кормилото.

Беше еднопосочна улица в обратната посока. Дори не се замислих. Завъртях кормилото като че ли обръщах голяма шхуна сред пусто море. Светът се завъртя през прозорците. Старата кола обърна толкова бързо, че като да ме вдигна във въздуха. За миг бях сигурен, че светът ще продължи да се върти, докато не ме изплюе с гръмка, разкъсваща експлозия.

Но старата кола се задържа върху платното. Вкопчи се в него, за да оживее. Задните гуми поднесоха. Аз се преборих с кормилото и изправих колата тъкмо в мига, когато едно малко, червено беembe зави откъм Пето авеню и се насочи към мен. Беembeто изпищя. Хвърли се към редицата паркирани отляво коли. Спря. Аз продължих да напредвам бързо. Зърнах млад, елегантен чиновник да седи зад кормилото. Видях го да пици като момиченце във филм за Дракула и да вдига ръце пред лицето си.

Натиснах спирачката. Колата ми дори не намали ход. Плъзгаше се по пътя към беembeто. На около десет метра от пищящия младеж вярната ми машина намали ход със звук от плъзгащ се по дъска слон. Аз навих кормилото и се плъзнах на една боя отлясно на беembeто. Спрях точно зад него в средата на пътя.

Погледнах часовника си. Беше 11,17 часа. Имах на разположение четиридесет и три минути. След това онова копеле на улица „Кросби“ щеше да започне да убива по своя „не особено приятен начин“.

Отворих вратата на колата си. Тя се удари в беembeто и му олющи боята. Аз се измъкнах бързо.

Младият господин Чиновник започна да излиза след мен.

— Какво, по дяволите, става с...

Аз му затръшнах вратата. Напъхах го обратно в колата му.

— Млъквай!

Заобиколих доджа, скочих на тротоара и заизкачвах стъпалата към градската къща на Уекслър.

28.

Той ме чакаше. Трябва да е знаел или да се е опасявал, че това е един от начините, по който ще се случи.

Когато стигнах последното стъпало, прислужницата в черна униформа ми отвори вратата. Почти я блъснах, когато преминах край нея към входното фоайе.

В сянката на стълбището, което се издигаше величествено към втория етаж, стоеше Уекслър. Сам. Беше облечен в скъп, елегантен костюм с жилетка. Едната му ръка беше пъхната в джоба на самото. Другата се люшкеше леко край тялото му. Краката му бяха леко разкрячени, така че едното му стъпало бе поставено върху черна мраморна плоча, а другото – върху бяла. Устните му бяха извити в лека усмивка за „добре дошъл“. Влажните му очи блестяха топло от нея. Той изглеждаше като идеалния домакин.

Започна да говори в мига, когато влязох.

— Е, Джон – произнесе той доста забързано. – Всъщност се надявах, че още не си задълбал толкова навътре.

Аз не го слушах. Вървах с едри крачки към него по мраморния под. Още преди да е свършил, пръстите ми бяха сграбчили скъпите му ревери.

— Написах материала си, Уекслър. Считай го за отпечатан – казах аз.

Той се изви под ръцете ми. Не го изпуснах.

— Пусни ме – каза той. В гласа му имаше следа от паника. Но той я прикри. Успокои се. Погледна ме в очите. Този път заплашително. – Пусни ме!

Мислех да го ударя. После помислих за Чандлър. Ръцете ми се отпуснаха. Пуснах реверите му. Той отстъпи крачка.

Оправи самото си.

Аз се надвесих отгоре му като ураган.

— Хванал си я, за да стигнеш до мен – изревах му. – Но е късно, човече. Материалът ми е налице. „Издател на популярния седмичник „Глоуб“ може би е имал мотив за убийството на Тимоти Колт“. Това е заглавието ми. Харесва ли ти?

Той въздъхна и се поизпъна. Паниката си беше там, зад влажния му поглед, но той я сдържаше.

— Много хубаво – каза той. – „Може би е имал.“ Много отговорна постъпка от твоя страна.

— Помислих си, че ако си арестуван преди късното издание, бих могъл да променя заглавието.

— Още една точка за Джон Уелс, големия журналист. – Той изсумтя. Махна с ръка към прислужницата. – Свободна си, Тери.

Тери гледаше със широко отворени очи. За миг дори не реагира. После тялото ѝ леко се наклони в нещо като поклон. Тя излезе от стаята.

Уекслър се обърна към мен.

— Ако публикуваш материала, приятелката ти ще умре – каза ми той.

— И какъв е смисълът на всичко това? Какъв смисъл има вече? Свършено е. Няма смисъл. Материалът ще излезе на първа страница и всички ще знаят.

Доналд Уекслър ми обърна гръб. Отдалечи се на две крачки и се обърна отново. По челото му танцуваше дъга от един от кристалните канделабри над главата му. Трептеше. Той също.

В далечния ъгъл на помещението имаше голям стенен часовник. Чух го да се готви да удари за отминаването на половин час.

— Знаеш ли, винаги съм съзнавал, че ще се случи – призна той. – Никога не съм мислил, че ще мога да го скрия дори и толкова дълго. Даже смятах... И това показва колко глупав може да е човек всъщност... Даже смятах, че когато крайт дойде, ще се оттегля достойно. Ще потъна тихо в неизвестност и бедност... Дори ще умра, ако се наложи... И ще изпитвам само благодарност за онова, което съм имал.

— Можеше никога да не се случи. Можеше никога да не се досетят.

Той се усмихна. Със съжаление. Така ми се стори.

— О, не, щяха да се досетят. Колт всякак щеше да се сети. Не знаеш какъв човек беше той. — Той наклони глава встрани. — Или вероятно ти щеше да се досетиш, Джон. Ти наистина много приличаш на него. — Той се обърна настрани. Отдалечи се от извитото стълбище, обърна се и се върна. — Когато разбрах, че времето е дошло, когато най-накрая Пол се появи в кръчмата и разбрах, че денят на истината всъщност е дошъл, просто не ми се искаше да се оттегля тихо... Да загубя всичко. — Той посочи обкръжението ни. — Не ми се искаше да изгубя всичко това тъй спокойно, както си го бях представял. — Спря се и ме погледна изпитателно. — Чудя се дали ще ми повярваш, ако ти кажа, че не става дума за пари. Е, всъщност и те са намесени. Парите, положението ми, всичко. Но най-вече беше заради... Ана. Най-силно ме мъчеше мисълта да изгубя жена си Ана. Аз я обичам. Когато Пол и Колт се скараха... Като че ли положението беше специално измислено за целите ми. Реших, че полицията съвсем естествено ще се насочи към Пол. Ще заподозре него. — Той сви рамене. Беше странно лекомислен жест. — Всъщност, ако ти не беше попаднал там, всичко щеше да мине като по ноти. Но аз, разбира се, нямаше как да знам. Но дори и така, ако ти се беше спрял... Ако бе престанал да се занимаваш с това, Джон... Или ако Джефри те беше убил в парка. Или ако се беше досетил утре, а не днес. Тогава ти щеше да тръгнеш да спасяваш госпожица Бърки и... Е, всичко щеше да се оправи.

Аз кимнах. Не ми пукаше. Презирах го. Чувството никак не беше приятно. Не го мразех, задето е наредил да убият Колт. Не му бях ядосан, задето е задържал Чандлър. Дори не го осъждах, задето се бе опитал да ме убие. Просто го презирах. Презирах го заради слабостта му и за това, че караше други да страдат поради това. Колт, Чандлър, аз, Елеонора. Мислех за нейните писъци, когато е умирала заради слабостта на Уекслър. Към него изпитвах единствено презрение.

Той бе излъгал, защото беше слаб. Дори и преди Сенту

беше написал онази фалшива история, лъжейки, че се е инфилтрирал в сектата, въпреки че нищо подобно не е имало. С това е предизвикал уволнението си, падението си. Бил е принуден да отиде в Сенту, за да си изкупи вината. Но независимо колко далеч е заминал, той си е останал същият. Когато бунтовниците са пробили редовете на армията, когато те са се насочили към град Мангрела, Уекслър трябва да е бил в Джакобо с Колт. И двамата са планирали да се върнат в Мангрела. Колт, за да спаси Елеонора. Уекслър, за да отрази падането на града. Колт се е върнал. Бил е ужасно изплашен, едва не са го убили, но той се е върнал. Уекслър е казал, че ще тръгне след него. Но когато след една седмица Пол е пристигнал в Джакобо с Елеонора, Уекслър още е бил там. По това време пътят между двата града е бил труден и опасен дори и за човек с връзките на Пол. Невъзможно е Уекслър да е стигнал до Мангрела и да се е върнал за толкова кратко време. Значи той изобщо не се е връщал в столицата.

Сигурно е решил да не рискува живота си заради един репортаж. И в това няма нищо лошо. Никой не е очаквал такава неща от него. Никой не би го обвинил.

Но се оказва, че той всъщност е изпратил репортажи. Беше спечелил наградата „Пулицър“ и възвърнал репутацията си. Беше се върнал на добра работа. Беше се оженил за жена с високо обществено положение и беше наследил милиони, защото бе отразил падането на Мангрела. Още една измислена история като онази за сектата. Само че този път е останал неразкрит. Останал е неразкрит, защото в известна степен тя изобщо не е била измислена. Когато Уекслър, твърде уплашен, за да се върне в Мангрела, останал в Джакобо, той се промъкнал до тайната квартира на Елеонора, отчаяно търсейки начин да се измъкне. Там е намерил нейното радио. Чул е Робърт Колинс да диктува репортажа си от падащата под ударите на бунтовниците столица. Обещал е да изпрати материалите му и ги е записал. Колинс сигурно е предавал до смъртта си. Уекслър сигурно е чул как той умира...

А когато Колинс вече е бил мъртъв, Уекслър сигурно е започнал да се замисля върху онова, което е получил.

Имал е вече материал. Добър материал. Последните съобщения от Мангрела. Изпратени дълго след прекъсването на въздушния мост, дълго, след като всички останали западни журналисти са били избягали. Те са били само негови. Никой не е знаел, че ги притежава. И затова единственото, което му е оставало, е било да се измъкне по-бързо и да ги предаде от свое име.

Точно тогава Пол се е появил заедно с Елеонора. В мига, когато Уекслър е чул името ѝ, той трябва да е осъзнал, че има билет за връщане. Отишъл при бунтовниците, които вече са били превзели града. Обещал да им каже къде се намира водачката на нелегалното движение в замяна на собствената си свобода. Те са се съгласили на сделката. Затова са пристигнали късно, посред нощ. Уекслър я е предал... и избягал на свобода.

Избягал е на свобода, взимайки двама бежанци със себе си. Две деца. Това е било извинението му, за да остави другите в тайната квартира. Но може би едното от тях, онзи, когото нарече сега Джефри, е било обучен убиец. Като онези, за които ми разказа Пол. Може би на Уекслър му е харесала идеята едно такова дете да му бъде задължено до живот. Така или иначе той ги е довел в дома си и те са станали негови слуги. Може би единият от тях е бил шофьорът, когото не успях да видя на погребението на Колт. Както и да е. Той е спасил живота им и затова те са му били благодарни завинаги. Били са готови да сторят всичко за него.

Включително и да убият Тим Колт.

Но когато Пол се е появил, Колт е трябвало да умре. Или поне единият от тях – Пол или Колт, няма значение кой. Единственото, което е имало значение за Уекслър сега, е било, че ако двамата се срещнат, ако разговарят, ако разберат, че и двамата са виждали Уекслър в Джакобо, те са щели да открият онова, което никой от двамата не е знаел. А това е, че Уекслър просто няма как да е написал лично репортажите, с които е спечелил своя „Пулицър“.

Уекслър отново е щял да бъде уличен. Колт е щял да се погрижи за това. Щял е да бъде уличен и да загуби много повече, отколкото предния път. Службата, съпругата, парите, репутацията си. А ако Колт е продължил да

размисля, той е можел да се досети и какво е сторил Уекслър на Елеонора. А тогава Уекслър е можело да загуби и живота си.

Така че той е трябвало да убие един от тях. Не е знаел къде е Пол. Трябвало е да убие единия и затова е изпратил верния си слуга при Колт, надявайки се за престъплението да бъде обвинен Пол.

Но тогава се оказва, че аз съм се напил и заспал върху канапето. И така станах свидетел. А сега бях и нещо повече от това.

Преборих се да не показвам презрението в гласа си.

— Откажи се, Уекслър – повторих. – Написах статията, преди да тръгна. Какво ще спечелиш сега?

— Време – отвърна веднага той. – Трябва ми още време. – Той се обърна към мен. Застана със скръстени зад гърба си ръце. Стоеше съвсем изпънат. – Каквото и да се случи сега, аз ще загубя всичко. Ще загубя Ана, когато тя открие истината. Другото просто няма значение. Но ако успея да те убедя да задържиш материала си с един ден, само с един ден, Уелс, аз ще имам време да събера... каквото мога и да избягам от страната. Ако мога да живея в изгнание, бих искал да живея в удобство. Толкова много ли искам?

— Ако задържа материала, ти ще пуснеш Чандлър.

Той кимна.

— Точно така.

— Веднага.

— Разбира се, че не. Ако ти задържиш материала, аз ще се обадя на Джефри и ще му кажа да не я убива. Когато бъда в безопасност извън страната, той ще я освободи.

Аз погледнах часовника си. Остатъка тридесет и пет минути.

— Решено. Обади му се.

— Имам думата ти.

— Да. Обади му се.

Уекслър като че ли го обмисляше още. После кимна. Направи ми знак да го последвам и се насочи към покрития със завеса вход, който водеше в хола.

Мина през завесите. Аз го следвах. Видях стените от гладки огледала, които отразяваха мраморните статуи едно

в друго. Уекслър се движеше между канапетата и креслата с извити крака и подпори. Вървеше към малка дъбова маса, върху която имаше античен телефон. Аз направих две крачки към него и спрях.

Някой беше влязъл зад мен и бе допрял дулото на оръжие в тила ми.

29.

Аз вдигнах ръце. Като че ли това се искаше от мен. Уекслър спря и се обърна към мен. Изглеждаше изненадан, сякаш току-що се е сетил за нещо.

— О... Уилям – каза той. – Не, не, няма нужда. Дватама с господин Уелс стигнахме до взаимно разбирателство.

— Да, Уилям. Разбирателство – потвърдих и аз.

Дулото се отдръпна от тила ми. Уилям се плъзна встрани и аз го видях. Оказа се, че това е онзи тип, който ме беше гонил из магазина. Изглеждаше пъргав като молец върху лампа.

Уекслър стоеше до масичката с телефона и го чакаше. Уилям застана до него. Уекслър протегна ръка с дланта нагоре. Уилям му подаде пистолета.

— Благодаря – каза Уекслър и после се обърна към мен. – Съжалявам. Когато те видях да идваш, нямах много време за подготовка. Реших, че е най-добре да запазя Уилям като резерва. Разбираш ли ме?

— Естествено.

Уекслър се усмихна леко. Обърна се към телефона. Вдигна слушалката. Аз свалих ръцете си. Часовникът удари. Единадесет и половина.

Уекслър пхна пръст в отвора на шайбата.

Звънецът на входната врата дрънна. Уекслър обърна глава като птица, която се опитва да огледа нещо.

„По дяволите! По дяволите – помислих аз. – Не точно сега!“

Бяха ченгетата. Бях казал на Кокрън да ги изпрати и сигурно съм ги очаквал през цялото време да пристигнат.

Но сега времето съвсем не беше подходящо. Те бяха последното, което ми трябваше. Последното в целия свят.

— Кой, по дяволите, може да е? – прошепна Уекслър. Замислено започна да оставя слушалката на място.

— Слушай, позвъни първо – настоях аз.

— Какво? – погледна ме замаяно той.

И само толкова трябваше. Прислужницата беше при вратата. Добрата, стара, изпълнителна Тери. Чух я да отключва. Чух гласа на Готлиб. Спокоен, силен и остър като острието на нож.

— Полиция!

Уекслър също го чу. За миг той като че не разбираше какво става. След това го заля огромна червена вълна от осъзнаване и ярост. Погледна завесата, която скриваше коридора. Обърна се и се втренчи в мен. Отново в завесата. И тогава се паникьоса.

Все пак характерът на Уекслър си беше такъв. Той се паникьосваше. Винаги. Паникьосал се е, когато е скалъпил материала, защото е смятал, че няма да успее да се издигне. Паникьосал се е, когато е трябвало да пътува през линиите на бунтовниците. Паникьосал се е, когато е ограбил Колинс и е предал Елеонора. И се е паникьосал, когато е видял Пол. Затова е наредил да убият Колт. Такъв беше той и точно така действаше. Беше слаб и се паникьосваше. Паникьоса се и сега.

Завесата се дръпна встрани. Готлиб влетя начело на група полицаи. Беше невероятен в жълтеникавото си яке и розова риза, с широките рамене, ограден от двама униформени.

Уекслър, разширил влажните си очи, вдигна пистолета към него.

Редицата полицаи се пръсна. Униформените се хвърлиха да се прикрият. Дватама паднаха на пода. Единият се пхна под канапетото, а другият прескочи кресло и блъсна с глава статуята на гръцки младеж. Статуята започна да се клати.

Готлиб остана на мястото си. Само отстъпи леко встрани като мръдна с рамо към мен, за да ме накара да се дръп-

на от пътя. В същото време ръката му бръкна под жълтото яке.

Уекслър размахваше диво големия пистолет. Стреля. Оръжието подскочи в ръката му. Готлиб измъкна автоматичния си револвер.

Аз се спънах в едно кресло. Коляното ми се заби в меката седалка. Зад мен статуята се клатушкаташе насам-натам.

Уекслър успокои оръжието си. Насочи го към Готлиб. Детективът се прицели.

Аз вдигнах ръце. Развихах се лудо:

— Не стреляй, не стреляй, не стреляй!

Готлиб стреля пръв. Точно в центъра на челото на Уекслър се появи черна дупка. Останалата част от челото като че се вдлъбна в нея. Уекслър се заклати назад. После падна като пън. Тялото му подскочи на пода. Беше мъртъв.

Последва секунда тишина. Стори ми се, че никога няма да отминем. Тялото на Уекслър като че се затресе от глава до пети и това продължаваше безкрайно. Устата на Уилям сякаш се отваряше и отваряше в скръбен вик, но той така и не излизаше от гърлото му. Главата на статуята се отчупи и се изгърколи на пода: *vrrrrr, vrrrrr, vrrrrr*.

Готлиб поклати глава.

— Ооо, как мразя такива работи.

— Боже мой! – изстенах аз. – Чандлър.

Хукнах към коридора.

— Джон, чакай! – викна Готлиб.

Не можех да чакам. До обяд оставаха двадесет и пет минути.

30.

„Ако има полиция, ще я убия.“

Моят стар приятел, убиеца. Сега той бе на свобода. Сам.

„Ще я убия по моя не особено приятен начин.“

Тъй като Уекслър вече не можеше да му се обади и да го спре, аз трябваше да се справя с него сам. Само ако зърнеш полиция, щеше да я нареже на парчета. Беше го казал и аз му вярвах. Бях го виждал как действа.

Излязох от вратата на къщата. Запрескачах стълбите надолу. Улицата беше задръстена от полицейски коли. Щеше да ми отнеме петнадесет минути, докато се измъкна оттук с моя додж.

Хукнах към Пето авеню. Зад себе си чух вик.

— Ето го, полицаи! Ето го! Това е човекът, който ми удари колата!

Не спирах.

Докато приближавах булеварда, вече виждах, че има много таксита. Вървяха към центъра, към онази увеличаваща се тълпа от коледни купувачи. Която скоро щеше да доведе до задръстване на булеварда. Стигнах ъгъла и вдигнах ръка. Имах късмет. Едно такси спря веднага.

Наведох се към прозорчето на шофьора.

— Говориш ли английски? – попитах отчаяно.

Той обърна кръглото си, мустакато лице към мен.

— Да. Малко.

— Можеш ли да ме закараш до улица „Кросби“ за петнадесет минути?

Той се ококори.

— За двадесет кинта – казах аз.

Очите му се ококориха още.

— Ще опитам, приятел.

Скочих на задната седалка. Оставаха ми двадесет и три минути.

Той ме откара за двадесет. Не знам как успя. По Пето авеню. През Парка. Около гарата. Надолу по малките улици и площади зад Двадесет и трета улица. Нито бързаше, нито намаляваше скоростта. Мисля, че хвана зелена вълна. Мисля, че се промъкнахме през всяко пространство между останалите таксита. Във Вилидж, където улиците се стесняваха до еднолентови, притиснати между кафенета, мисля, че той направо измисли странични улички и мина по тях.

Така или иначе минаха двадесет жизненоважни минути.

Аз седях безпомощно отзад, а очите ми се местеха от часовника към табелите на улиците. Казвах си, че Джефри няма да я убие в секундата, когато стане дванадесет часът. Първо ще се обади по телефона, ще се опита да намери Уекслър. Тогава ще разбере, че нещо не е наред. Може би ще изостави първоначалния си план и ще пристъпи към друг. Може да се случат много работи.

Запалих цигара и вдъхнах дима. Почувствах се прекрасно. Облегнах глава на седалката. Спомних си как хлъгна челото на Уекслър около черното петно в средата. Имах чувството, че никога не съм пушил толкова хубава цигара. Не познавах друго толкова приятно нещо.

Изправих се стреснат. Бях се отпуснал. Потънал в собствените си мисли. За миг усетих в мен да се надига паника, докато се чудех колко е часът. Погледнах часовника си. Без седемнадесет. Бяха минали тридесет секунди откакто го бях погледнал предишния път. А ми се бяха сторили като час.

Шофьорът продължаваше по пътя си.

Стигнахме до мястото цели три минути преди срока. Три цели минути, през които Чандлър да оживее. Шофьорът ме остави на ъгъла на „Кросби“ и „Спринг“. Подадох му последните си тридесет долара.

— Ти си гений – казах му аз, докато скачах от колата.

Дори и по обяд улица „Кросби“ изглеждаше тъмна. Дебелите стени на старите блокове се издигаха от двете страни от улицата. Въздухът, когато погледнеш напред, като че бе пълен със сенки. Нямахме жива душа. Никакви коли. Никакви признаци на живот.

Адресът, който ми бе дал Джефри, беше на един блок, който се намираще точно на ъгъла. Шест етажа бетон. Тежък, закръглен корниз ограждаше плоския покрив. Всеки етаж бе оформен с редици пиластри.

Откъм фасадата на улица „Спринг“ пожарна стълба се спускаше на зигзаг между някои от прозорците. Към улица „Кросби“ имаше само прозорци. Големи прозорци. Огромни, слепи екрани, гледащи в двете посоки. Бяха завъртащи се, с някакъв лост в средата. Същите като онзи в стаята на Колт, през който Джефри беше изчезнал, след

като едва не ме уби. Безразличието на прозорците придаваше на сградата вид на изоставена.

Аз изтичах по „Кросби“, докато стигнах до входната врата. Беше тежка дървена врата, боядисана с черна олющена боя. Върху стената до нея бе закована табела „Дава се под наем“. Името на фирмата не ми беше познато, но предполагах, че сградата принадлежи на Уекслър.

Влязох в сив пращен вестибюл. Подметките ми скърцаха по пращните плочи на пода. На едната стена имаше пощенски кутии. На никоя нямаше написано име. До домофона имаше звънци. Също без надписи, но Джефри ми беше казал да натисна звънеца за третия етаж.

Някъде отвън чух да бие черковна камбана. Натиснах бутона. Чандлър започна да пици.

Чувах я слабо. Тънък писък отвътре, зад вратите. Натиснах силно бутона. Отново и отново. Чух писъкът да замлъква.

Погледнах часовника си. Беше точно дванадесет.

— Господи! – изстенах си тихо. – Копеле! Боже мой!

Домофонът изпука до лявото ми рамо. Чух гласа на Джефри.

— Господин Уелс – каза той. – Добре, че дойде.

Чух бръмченето на електрическата ключалка. Бутнах вратата. Оставих я да се затръшне сама. Обърнах се и хукнах през вестибюла на улицата.

От самото начало знаех, че има намерение да убие и двама ни. Все пак беше позволил на Чандлър да види лицето му. И макар че мотивът на Уекслър да се отърве от нас бе изчезнал, когато аз го разкрих и написах материала си, Джефри още имаше достатъчно основания да желае да ни отстрани и двамата.

Нямах намерение да се качвам по стълбите, докато ме чака. Нямах намерение да му се напъхвам в ръцете, влизайки през вратата.

Бързо завих по улица „Спринг“. Застанах под пожарната стълба. Тя беше вдигната. Краят ѝ висеше на около половин метър над главата ми. Подскочих. Усетих как се напрягат мускулите на ръцете ми. Но се задържах за стълбата. За миг увиснах във въздуха. Усетих, че муску-

лите на рамената ми направо ще се скъсат. После стълбата се освободи и се спусна шумно надолу.

Аз се свих от болка, но започнах да се катеря. Минах първата извивка. После запристъпвах тихо. Качвах се на пръсти. Въпреки това металните стъпала потракваха под мен. Собственото ми дишане като че бе гръмогласно. Минах покрай прозореца на първия етаж. Беше на около стъпка от стълбата. Можех да надникна към огромната стая зад стъклото. Видях вратата. Беше на отсрещната стена, където мислех, че би трябвало да бъде. Надявах се Джефри да е застанал сега там. И да наднича към коридора. В очакване.

Продължих да се изкачвам. Покрай редиците пиластри. Към прозореца на втория етаж. Тук забелязах, че прозорецът е затворен. За миг се изплаших, че Джефри ще се е заключил. Но не беше вероятно. Мисля, че той обича отворените прозорци като потенциален изход за бягство. Мисля, че това е първото нещо, което учат в университета на убийците.

И нагоре към третия етаж. Вървях приведен. С наведена глава. Стигнах на площадката на третия етаж. Бях на колене. Надвесих се над парапета, за да погледна вътре.

Джефри беше там. Стоеше до вратата в другия край на огромното помещение. Вратата беше отворена. Той надничаеше към коридора. Виждах само гърба му. Той беше там, където исках да бъде.

Посегнах към прозореца. Докоснах го. Големият панел се извъртя. Стъклото откъм моята страна се плъзна навътре, а от другата – навън. Завъртя се безшумно. Прекрасна тишина. Фигурата при вратата не се обърна. Между стъклото и стената се образува тясна пролука.

Аз прекрачих от парапета на пожарната стълба направо върху перваза. Хванах се за рамката на прозореца и стъпих и с другия крак на перваза. Плъзнах се в помещението толкова лесно, колкото и тихо. Краката ми докоснаха пода съвсем беззвучно.

Сега бяха в дългата празна стая. Усецах мириса на прясно боядисаните бели стени и виждах капките боя по

пода. Над главата ми се преплиташе мрежа от оголени тръби. Бяха боядисани в светлозелено като за украса.

Джефри продължаваше да е с гръб към мен. Беше може би на петнадесет стъпки.

Преди да се извърне усмихнат и да насочи своя 22-калибров револвер към мен, аз направих една от тези крачки.

Не изглеждаше така, както когато се срещнахме в хотела на Колт. Предполагам, аз също бях различен. Онази среща се беше отразила и на двамата ни. В себе си го чувствах. А в него го виждах. Носът му представляваше грозна, надута мекица. Челото му бе в дракотини. Тъмните бръчки, които го караха да изглежда по-възрастен от двадесетте си години, си бяха на мястото. Но някои от тях бяха още по-тъмни. Някои от тях бяха изкривени от дракотините, които му бях нанесъл.

Очите му сега също бяха различни. Когато уби Колт, те бяха хладни, безразлични. Сега, когато беше готов да убие мен, бяха като сива пепел, покриваща червена жар. Той кипеше от ярост.

Усмихна се. Беше ледена, черна усмивка като цепнатина в гранит. Затвори тихо вратата. Аз стоях като замръзнал до полуотворения прозорец.

— Господин Уелс – каза Джефри. Този лек, бърз говор. – Постъпи почти интелигентно.

Аз свих рамене.

— Аз съм умен човек. Къде е тя?

Той издуха въздух през устните си в нещо като смях.

— Мисля, че точно сега не за това трябва да се тревожиш.

— Слушай, приятелю – казах аз с насочен към него пръст. Мислех, че така ще изглеждам по-заплашителен. – Уекслър е мъртъв.

Лицето му стана като маска. Само очите му горяха като живи въглени.

— Преди петнадесет минути ченгетата го застреляха. Ако не ми вярваш, можеш вече да го чуеш по радиото. А всичко останало ще излезе утре в „Стар“.

Сега огънят на яростта му се бе разпространил от очите. Наблюдавах го. Той го караше да трепти като изпъ-

ната струна. Когато отново заговори, гласът му бе изгубил лекотата. Беше грапав като острие на нож, който реже кост.

— Защо... защо го правиш?

— Поради същата причина, поради която ти убиваш, без да мислиш, приятел. На това съм научен. — Той ме гледаше тъпо. Сякаш не разбираше какво му казвам. — Важното е, че всичко свърши. Ченгетата хванаха твоя приятел Уилям. Той ми се стори доста страхлив. Вероятно вече е проговорил. Вероятно им разказва всичко за теб. Ако бях на твоето място, приятелю, бих хукнал към планините. Поне пусни жената, за да не...

В пламъка на яростта си, Джефри се оглеждаше. Гледаше пода, тавана. Като че търсеше рая и ада за помощ. Накрая погледна пистолета в ръката си.

После вдигна очи към мен.

— Жената ли? Закъсня, за да я спасиш. Дойде с петнадесет минути по-късно. — Усмяхна се и се изкикоти. — Хи-хи-хи. — Писклив, детски кикот.

Усетих нещо в мен да се изпепелява.

— Ах ти, копеле! — изрекох аз едва чуто.

Той продължи да се кикоти. Погледна лицето ми и се опита да спре. Намръщи се с привидно съчувствие.

— О, не се сърди толкова, господин Уелс. Заболя ли те поне малко? Мъничко. Съжалявам. Много съжалявам. Почти не мога да се понасям. Ето... застреляй ме.

Той хвърли пистолета на пода между нас.

Аз не помръднах

Гледах пистолета.

Той лежеше сред бялата прах от боята. Вдигнах поглед. Джефри го посочи с лявата си ръка.

— Давай — каза спокойно. С дясната си ръка измъкна малък, черен цилиндър от джоба си. Чу се щракване. Видях сребърното острие да изскача. Предполагам, че му се бяха свършили церемониалните ножове. Но и този щеше да свърши работа. Блестеше на светлината.

— Още от срещата ни в хотела се бях надявал на това — заяви той. — Бях се надявал да имам възможността да извърша с теб онова неприятно нещо, за което съм обучен.

А сега, когато и твоите ръце са изцапани с кръв, господин Уелс, за мен ще бъде още по-приятно. Давай, господин Уелс. Вдигни пистолета.

Аз затаих дъх. Не преставах да гледам пистолета. Беше като примамка помежду ни. А аз дори не знаех как да го използвам. Но това нямаше значение. Исках да взема този пистолет. Исках пръста ми до обхване спусъка. Исках да насоча дулото към главата му. Исках да убия този тип. Исках го мъртъв.

Скочих напред. Беше измамно движение. Раздвижих горната част на тялото си, но изпънах десния си крак напред и се напрегнах, да остана на място. Точно това трябваше да сторя. Джефри полетя във въздуха през стаята. Падна с разкрячени от двете страни на пистолета крака. Ножът му беше насочен и готов да ми пререже гърлото. Ако наистина се бях опитал да взема оръжието, нямаше да имам какъвто и да било шанс.

Изправих се. Джефри се ухили. Пристъпи напред. Аз нямах време дори да изскача през прозореца. Особено при положение, че той се движи толкова бързо. Останах на мястото си. Зачаках.

Той направи още една стъпка напред. Разряза въздуха пред себе си с ножа. Вдигна вежди, сякаш да ме попита: „Как ти харесва?“ Хвърли ножа нагоре. Той се завъртя. А после го хвана точно за дръжката. Изкикоти се. Ако направеше още една крачка, щях да му бъда в ръцете.

Той пристъпи. Аз сграбчих ръба на прозореца и го завъртях. Рамката заедно със стъклото се извъртя със свистене около оста. В един-единствен замръзнал миг Джефри като че блесна и залитна зад стъклото. Още се кикотеше, когато то го удари.

Ръбът на тежката желязна рамка го блъсна точно под кръста. Горната част на тялото му се прегъна напред. Главата му проби стъклото и то се пръсна около него. Последва водопад от блякави остри стъкла сред розова мъгла от кръв. Аз залитнах назад, заобиколих рамката и го блъснах с юмрук в главата.

Това бе единственият път, когато той изкрещя. Ударът запрати лицето му към изострените стъкла, които още

стърчаха от рамката. Викът се превърна в хъркане, а лицето му като че се разтвори и превърна в кървава рана. Джефри се отпусна. Залюля се върху рамката. От него капеше кръв. Бавно започна да се отпуска назад. Ръцете му се плъзнаха по рамката, като сваляха остатъците счупени стъкла по пътя си. Накрая се откъсна от рамката и падна на пода. Остана да лежи по гръб. Върху окървавеното му лице имаше само едно бяло петно. Това бе едното му око, което гледаше към тавана. В червената маса имаше и една кръгла, черна дупка. Това бе устата му, която продължаваше да поема въздух. Гърдите му се вдигаха и падаха тежко.

Иначе беше неподвижен.

— Чандлър – възкликнах аз.

Минах през стаята, продължавайки да викам името ѝ. Виках го непрекъснато. С всяка изминала секунда гласът ми ставаше все по-тревожен. Стори ми се, че мина много време, когато я чух да ме вика. Беше слаб глас, изпълнен със сълзи. Проследих звука по коридорчето. В края имаше баня. Тя лежеше на пода, хваната с белезници за тръбата зад мивката.

Беше я наранил. Предната част на роклята ѝ бе разрязана и потънала в кръв. Беше я порязал точно под мишницата, в извивката, откъдето започваха гърдите ѝ. Раната беше дълбока. Главата ѝ бе увиснала към рамото. Губеше съзнание от болката и загубата на кръв.

Аз се върнах обратно в голямата стая. Джефри продължаваше да лежи там, задъхан като риба на сухо. На пода имаше телефон. Обадих се на ченгетата. После пребърках джобовете на Джефри и намерих ключовете му.

Щом освободих Чандлър, тя започна да плаче. Устата ѝ се отвори и затвори няколко пъти, докато гледаше към мен. Бузите ѝ бяха изцапани от размазалия се грим. Носът ѝ течеше. Тя отпусна ръце върху изпънатите си на пода крака. Разтри китките си. Плачеше. Аз я прегърнах. Тя ме отблъсна. Опитах отново. Тя изстена пискливо и ме отблъсна.

— Остави ме на мира – изплака тя.

Седнах до нея и останах там, докато дойде полицията.

31.

В деня, когато Лестър Пол напусна страната, валеше дъжд. Вече беше януари. Беше студено и влажно. Онзи влажен студ, който направо те пронизва до кости. Дъждът се сипеше. Не се виждаше нищо. Беше като мътна завеса, която се спуска от сивото небе, което като че никога не е било с друг цвят.

Аз карах в дъжда към летище „Кенеди“. Паркирах и тръгнах под дъжда към главния терминал за заминаващи пътници. Пол ми се беше обадил в „Стар“ на обяд, преди по-малко от три часа. Каза ми да дойда бързо, за да се видим, ако искам да се сбогуваме.

Застанах до дългия прозорец на сградата. Пушех и гледах как самолетите се насочват за излитане. Виждах ги как набират скорост, издигат се във въздуха и отлитат.

Усетих една ръка върху рамото си. Обърнах се и видях млад войник, застанал до мен. Беше момче с кръгло лице. Изглеждаше като младеж от Средния запад. Русата му коса бе подстригана късо и сресана настрани. Върху главата си носеше зеленикаво военно кепе.

Трябваше ми само миг, за да го позная. После се засмях и поклатих глава.

— Шшшш – спря ме той.

— Какво тогава да правя? – попитах аз. – Да козирувам ли?

Той се усмихна.

— Маскирането може да не е достойно, но за мен това е единственият начин да пътувам. – Даже говореше с лек селски акцент.

Аз се засмях пак. Той извади една от парфюмираните си цигари, захапа я и се наведе към огънчето, което му поднесох. Тръгнахме заедно край прозореца.

— Нямах възможност да те поздравя за прекрасните ти материали – каза той. – За два-три дни ти направи просто сензация.

— Благодаря. – Вярно беше. Ден-два дори и ченгетата четяха материалите ми, за да получат информация. Бях

единственият, който знаеше цялата история за Уекслър и Сенту.

— Особено ми хареса начинът, по който беше писал за нея – продължи Пол. – Ако не знаех истината, бих помислил, че всъщност си я познавал.

Вървахме няколко минути мълчаливо. Зад стъклени-те панели самолетите рулираха, издигаха се и отлитаха в сивото небе.

— Лесно беше – признах накрая аз.

И това беше истината. Лесно беше да напиша за Елеонора. През двата часа, които бях прекарал пред моята олимпия, имах чувството, че тя седи до мен. Виждах хладно бялата ѝ фигура, вдигнатата високо златиста коса, от-криваща тънкия ѝ строен врат. Виждах я да се разхожда сред бежанците, предлагайки им успокоение, работеща за спасяването им. Виждах я как изглежда, когато отказва да напусне Мангрела заедно с децата. Виждах я как е вдигнала упорито брадичка. Виждах блестящите ѝ очи. Живи. Бях си представил, че ме гледат.

И най-вече я виждах като жената, която бе написала онова писмо. Писмото, което госпожа Колт ми беше показала.

„Ако тази интимност със смъртта е онова, което трябва да заплатим за интимността да живеем заедно, тогава искам да ти кажа тази нощ, скъпи мой, че и най-малката ти любезност към мен си е заслужавала, че прошепнатите ти думи са си заслужавали, че и най-краткият ти поглед струва повече от всичко на света...“

А когато човек я люби, тя е като статуя от бял мрамор, която внезапно оживява. И така я виждах.

Да, за нея беше лесно да се пише. Трудното бе да се спреш.

— А очарователната госпожица Бърки? – попита Пол. – Вярвам, че е добре.

— Да, да... – отвърнах аз. – Доколкото знам.

— Хммм.

Аз свих рамене.

— Тя малко се измори от моята компания.

— Моите съболезнования.

Аз отново свих рамене.

Не бях я чувал, откакто се бе прибрала у дома си. Обадох ѝ се веднъж. Когато вдигна слушалката, аз ѝ казах кой се обажда. Тя започна да отговаря, после се поколеба. Последва дълго мълчание. Накрая тихо затвори слушалката. Повече не ѝ звъннах.

— Мисля, че познанството ти с толкова... неприятен човек като мен, не е спомогнало за разрешаването на проблемите ти – каза Лестър Пол. – Имам предвид госпожица Бърки. – Той ми се поусмихна леко иронично. Усмивката изглеждаше странно космополитна върху това младо лице на войник.

Хвърлих цигарата си на пода. Фасът остана да пуши сред няколко други, отдавна угаснали.

— Не се надценявай.

И двамата спряхме едновременно. Обърнахме се един към друг. Пол свали кепето си и го притисна под мишница.

— Знаеш ли, Уелс – заговори той. Внезапно селският му акцент изчезна. Чух следата от онзи, другия, недоловим акцент в гласа му. Дали не беше немски? Не бях сигурен. – Знаеш ли, ти си много умен. Въпросът ми обаче е колко много.

— Достатъчно, че да не съм тъп – отговорих аз.

— Статиите ти във вестника бяха доста добри, както казах, но на мен ми се струва, че нямат начало. Последният път, когато се срещнахме, ми се стори, че ти пропусна да ми зададеш един въпрос, който би трябвало да те тревожи най-много.

Аз кимнах.

— В бъркотията ми изхвъркна от ума.

— Или може би не си искал да знаеш отговора.

— Да, може би – признах аз. – Но точно затова съм сега тук.

Той вдигна вежда. Зачака.

— Защо дойде в пресклуба, Пол? – попитах го аз. – Какво, по дяволите, правеше там онази вечер, когато дойде Колт? Възможно ли е да е било просто съвпадение?

Той се засмя.

— Доста умно. За малко да се уплаша, че съм те

надценил. – Той почеса покритите си с грим бузи. С леко движение, като актьор, който проверява грима си. Доволно погледна към пистите през прозореца. Въздъхна. – Не беше съвпадение. Бях там, защото информаторите ми казаха, че Тим Колт ще мине през Ню Йорк. И когато пристигнах, разбрах, че пресклубът е една от любимите му кръчми.

— Значи си го търсел.

— Разбира се.

— Защо?

— Защото тя е жива.

Беше отговорът, който чаках. В мига, когато го произнесе, пулсът ми се ускори. Сърцето ми се заблъска в гърдите. Успях да го успокоя. Пъхнах бързо нова цигара в устата си. Вдигнах огънчето към нея.

— Говори.

Пол остана обърнат към прозореца.

— Беше просто един слух – каза той. – Но го чух повече от веднъж.

Аз загасих клечката кибрит. Издухах облак дим.

— Вярваш ли му?

Той вдигна рамене.

— Ами просто не го отхвърлям.

— Добре. Какъв е източникът?

— Преди няколко седмици имах причини да бъда в Ливан. По бизнес. Имам работа с някои... политически групировки... И ги чух да разговарят...

Аз хвърлих клечката. Гледах я как се извива във въздуха и пада сред боклуците по пода.

— За една жена – продължи Пол.

Аз гледах в падналата на пода клечка. Мълчах.

— Казаха, че тя ръководи нелегална мрежа – говореше Пол. – Път за бягство както за мюсюлмани, така и за християни... – Той се извърна от прозореца. Гласът му стана тих и напрегнат. Настоятелен. – Път за бягство и за двете страни, Уелс. Разбираш ли ме? За всички... И още нещо.

Аз погледнах към хлътналите му очи. Те ме пронизваха със своята сила и острота.

— Чух ги да говорят за някаква любовна история, ко-

ято тя имала със западен репортер – каза ми той. – Казаха, че се случило в Бейрут, но все пак...

— Стига, Пол – прекъснах го аз. – Та тя го е обичала. Обичала е Колт. Видях нейно писмо до него. Ако беше жива, тя щеше да го открие. По дяволите, той е щял да я открие. Те някак щяха да...

— Тя е обезобразена.

Аз млъкнах.

— Какво?

— Казват, че е била отвлечена по някое време от група терористи, но може би... може би се е случило, след като е била пленена в Сенту. Така или иначе според слуховете, тя е била изнасилена и измъчвана. Лицето и тялото ѝ са били обезобразени. Казват, че когато са я пуснали, тя се чувствала твърде... засрамена... – По челото на Пол бяха избили капчици пот. Той изруга, хвърли цигарата си и я размаза под тока на обувката. Отново постави кепето на главата си и го накриви леко. С усилие успя да се усмихне. – Върнах се – бавно продължи той, – защото чувствах, че дължа на Колт поне това. След като я изоставих в Джакобо, чувствах, че най-малкото, което мога да сторя, е да му кажа поне това. Но когато го видях онази вечер в пресклуба, разбрах, че ако му го кажа така... лице в лице... може да се получи малко... неудобно. Реших да изчакам отвън и да го проследя до хотела. Щях да му се обадя там... ако бях излязъл, преди да ме е видял.

Ние се гледахме дълго.

— Или може би си отстъпил при мисълта, че ще му я върнеш?

Усмивката му се разшири.

— Да, може би – призна той отново със селския американски акцент. Усмивката му изчезна. – Не вярваш, нали? Не вярваш, че е възможно?

Аз разтворих устни. Помислих за Чандлър Бърки. Помислих за мълчанието ѝ по телефона. Разбирах, че това мълчание вече ми се струва по-реално от Елеонора. Започнах да говоря.

Но Пол вдигна пръст. Той наклони глава и се заслуша. Гласът по високоговорителя обявяваше полета за Израел.

— А, жалко – каза той и ми подаде ръка. – Трябва да тръгвам.

Аз изгледах изненадан ръката му. После я хванах и разтърсих.

— Връщаш се значи.

— Да. Връщам се.

— Пол...

— Имам си работа там.

Пуснах ръката му.

— Работа... – повторих аз.

— Сигурно е рисковано. Но сега работата ми е такава. – Той ме разглежда няколко мига, докато пътниците бързаха около нас. – Знаеш ли, не бих го приел като натрапничество, ако... ако пожелаеш да дойдеш нататък. На свободния пазар винаги има място за конкуренция.

Аз го погледнах в очите. Видях там призраците, които го ужасяваха.

— Благодаря – отвърнах му тихо. – Но аз си имам работа тук. Имам си работа в града.

— Разбира се. Е...

— Късмет, Пол.

— Довиждане, приятелю.

Той се обърна и тръгна към вратите. Но след това се извърна отново с лице към мен и се върна. Насили се да се усмихне. Извика ми:

— Но ти вярваш, че онова, с което съм се захванал, е възможно, нали? Нали?

— Всичко е възможно – излъгах аз.

Изглеждаше по-уверен. Махна ми с ръка. Извърна се още веднъж. Аз го гледах, докато минаваше през проверката на охраната. После тръгнах към вратата в обратна посока.

Все още беше рано. Около три и половина. Все още имах време да свърша някоя работа. Пишех статия за финансовата служба на градската управа. Имах сведения за един съветник, който взимал големи подкупи.

Бях благодарен за този материал. Благодарен, че ме чака. Така за известно време нямаше да ми се налага да мисля за прибиране у дома. Това означаваше, че няма да

мисля за празния апартамент, осветен от рекламата на киното. Че няма да гледам картините, които скриват пукнатините на стените.

Автоматичните врати се разтвориха пред мен. Излязох от сградата на летището. Хвърлих цигарата си в една локва и тръгнах към колата си. Вдигнах яката на палтото си. Пъхнах ръце в джобовете. Погледнах небето и изругах.

Дъждът започваше да се превръща в сняг. Връщането в града щеше да е дълго и тежко.

КРАЙ